IOAN CHIRILĂ

ȘEPCILE ROȘII

IOAN CHIRILĂ

ŞEPCILE ROŞII

IOAN CHIRILĂ

ŞEPCILE ROŞII
(1919—1969)

EDITURA CONSILIULUI NAŢIONAL
PENTRU EDUCAŢIE FIZICĂ ŞI SPORT

COPERTA DE *VASILE POP SILAGHI*

„Șepcile roșii" este o poveste duioasă și caldă, un lung șirag de amintiri din lunga poveste a celor 50 de ani ai „U"-ului, este ea însăși o prefață în variantă fotbalistică, urmînd ca mai apoi să apară cartea de căpătîi, un volum mai vast, cuprinzînd și celelalte ramuri sportive în imagini și cuvinte, adunînd în filele sale pe toți truditorii, pe toți cei ce s-au bucurat, au suferit, au cultivat speranțe, au recoltat satisfacții și au cules iluzii sub steagul „U"-ului, luptînd pentru el și pentru nobilele sale idealuri.

Ne place să credem că praznicul ce va avea loc la aniversarea unei jumătăți de veac va constitui sorgintea viitoarei cronici a „U"-ului. Atunci își vor da mîna generațiile între ele și, ca dintr-un izvor de apă vie, vor curge amintirile.

Cartea de față e cronica fotbalului la „U" și este o poveste a multor povești adevărate, dar uneori aureolate de scurgerea molcomă a vremii, de nostalgia trecutului, de amintirea anilor tineri, spre care cu toții ne întoarcem privirile cu drag.

Cartea aceasta de drum nu are pretenția nici măcar a unei încercări de monografie sportivă, cum de altfel nici nu s-ar potrivi cu temperamentul autorului. Ioan Chirilă a prins minunat at-

AMINTIRILE LOR

CORUL DIN „HERNANI"

Ce rău îmi pare că Tony Dascălu nu mai e la Cluj![1] Am fi scris povestea „șepcilor roșii" în cîteva ceasuri. Eu aș fi apăsat pe butoanele magnetofonului, iar Tony ar fi cîntat:

„Haide, U! Haide, U!
Ești simbolul tinereții studențești,
Haide, U! Tempo, U!
Ești mîndria unor inimi românești! ..."

Și apoi am fi început să ne certăm. Și aș fi fost nevoit să-i spun pentru a mia oară că în noaptea aceea, la Sibiu, în 1942, omul care a cîntat cel dintîi „Haide, U!", cu mîna sus, ca Rouget de l'Isle, nu era Olteanu, ci Brateș, și că broderia de pe pianul doamnei Clara a ars-o Constantinescu, și nu Ivanov.

Pînă la urmă ar fi trebuit să opresc magnetofonul, să-i torn lui Tony un pahar de Alba Iulia și să recunosc că ...

Dar nu recunosc nimic, Tony! Cu tine, omul, dacă se-apucă să s-arate slab ... Ți-aduci aminte? Jucasem la Brașov. Sînt vreo 15 ani de atunci... Pierdusem cu 5—1. În vestiar era liniște. Tu îți scoteai tacticos jambierele. Erai foarte calm. Puteam să jur că te gîndeai doar la blonda aceea micuță ... Da, Tony! Blonda aceea micuță de la „Vadul Moților"! Și asta m-a scos din fire. Simțeam un gust de sînge în gură. Și n-am mai putut răbda. Și ți-am aruncat-o în obraz: „Ai jucat prost, Tony! Dacă ..."

---

[1] Rog ca, prin excepție, să citiți prologul.

Atît am putut spune, dragi prieteni. Tony s-a uitat lung la mine şi şi-a încreţit fruntea, să mă sperie, ca Humphrey Bogart: *«Mare nătăfleţ eşti, Trampli! Dai în mine... Şi cu Năică Roman cum rămîne? Şi cu Sever Coracu? Şi cu „Limpi" Medrea? Dacă ei ar fi dat cîte-un gol, ca mine, făceam 5—5. Nu te pricepi la aritmetică, domnule doctor Mircea Luca della Robia».*

Aşa îşi bătea joc Tony Dascălu de căpitănia mea. Pentru că, să fiu cinstit, eu am purtat de multe ori banderola căpitanului pe mînă, dar Tony o avea întotdeauna în mers, în privire şi în inima noastră, a tuturor.

Ce rău îmi pare că Tony Dascălu nu mai e la Cluj! Am fi scris, într-adevăr, povestea asta a „şepcilor roşii" în numai cîteva ceasuri. Aşa, însă, o să trebuiască să încerc singur. Şi nu prea am timp. Titus Lucaciu, ispravnicul de astăzi al „Universităţii", nu-mi dă pace. Se ţine scai de mine, ca Titi Teaşcă de Anca. Nu mă lasă să răsuflu. Mă urmăreşte la clinică. Îl pune pe Traian Georgescu să mă spioneze în bibliotecă. Are oameni la „Continental", la „Fetiţele vieneze", la „Hubertus". Altfel nu-mi explic cum apare din senin şi s-aşază lîngă mine, şoptindu-mi cu un zîmbet iezuit: „Cum stai cu *Şepcile tele roşii?*"

Şi eu încerc să-l mint: „Stau bine!"... Apoi îl rog să-mi povestească puţin despre primii ani ai lui „U". Dar nu-mi spune aproape nimic. Rîde şi ciocneşte: *«Dragă Mircea, „U" eşti tu. D-aia te-am ales. Zadarnic cauţi să-mi aduci aminte că eşti respectabilul domn doctor O.R.L. Luca Mircea. Pentru noi toţi, şi poate nu numai pentru noi, ai să rămîi în vecii vecilor doar ştoperul lui „U", cel cu părul căzut ca la beatnici, şi cu fruntea bandajată, ca la cascadori, de pe urma intrărilor în gheata lui Bonyhadi sau a lui Bazil Marian».*

Apoi Titus se apucă şi fredonează ca pentru el: *„Vîntul de toamnă /Plînge, suspină/ Frunzele galbene cad /De-atîta durere mi-e inima plină/...*

— Ce-i asta, Titus?

— Un cîntec vechi, de acum 40 de ani. Se cînta tîrziu, spre ziuă, la „Ursus". La botezul celor nou-veniţi la „Universitatea" Cluj... Ne-adunam toţi „uiştii"... Se cînta corul din „Hernani"... Corul nostru, al studenţilor, bine-

înțeles... Și cel supus tainei botezului trebuia să ciocnească rînd pe rînd cu toți și să bea, pîn'la fund, din cizma de sticlă a lui „Ursus", plină cu vreo șepte litri de bere.

— Asta vrei să le povestesc eu copiilor, Titus?

— Da. Nu văd nimica rău în asta. Berea din cizmă îi vindeca pe mulți de alte botezuri, iar corul din „Hernani" rămînea în inima tuturor.

— Și „Vîntul de toamnă"?

— „Vîntul de toamnă" era un cîntec de jale, care deplîngea soarta tristă a celui nevolnic, a celui care nu apuca să urce Sicilia de sticlă spre tavanul cu bolți negre de la „Ursus" sau, mai bine zis, spre Alpi, încolo.

UNDEVA, ÎN ITALIA

Azi l-am întîlnit pe venerabilul doctor Brutus Rațiu, jucător la „Universitatea" Cluj încă din 1919.

— Ce mai faceți, domnule doctor?

— Am fost la arenă. La antrenament. Să știi de la mine că hiba e tot pe partea dreaptă, la Uifăleanu... Ce faci însă, tu, Mircea?

— Încerc să scriu povestea „șepcilor *noastre* roșii". Pentru Semicentenar. Poate că mă primiți într-o zi la dumneavoastră acasă, să ne uităm la pozele cele vechi.

— Nu prea mai am poze. Dar îmi aduc aminte totul. Și încă foarte bine. Pe tine, Mircea, ca medic, n-ar trebui să te mire. Am o memorie tînără pentru cele vechi. Memorie de... aterosclerotic. Așa că n-am nevoie de poze. Și nici nu știu dacă aș mai putea găsi vreuna în album. Totuși, parcă am văzut una de prin 1921.

— Anul nașterii mele...

— Mulți înainte, Mircea! E o poză de la Tîrgu Mureș. Țin minte că i-am bătut pe mureșeni cu 3—1. Eu sînt undeva jos, în dreapta. Lîngă mine e profesorul Țîrlea. În mijloc e Guga. Cel cu tricoul vărgat e Lucian.

— A fost un jucător atît de mare Guga?

— A fost. Cei care rămîneau trăsniți de secera driblingului său au răspîndit zvonul că Guga a beut cît să mîi un an o moară țărănească, dar asta a fost doar o vorbă născută din prea multă fiere. Jucători ca Guga am văzut puțini. Se nasc foarte rar. Și spun asta, crede-mă, nu pentru că aș avea doar memoria celor petrecute mai de mult.

— Vă aduceți aminte de ziua înființării lui „U"?

— Ba bine că nu. Președinți de onoare erau profesorii Iuliu Hațieganu și Iuliu Moldovan. Veneau apoi profesorii Romulus Boilă, Coriolan Tătaru, Alexandru Lucian... Majordom a fost ales Antoniu Mureșan. Cenzor — Traian Grozăvescu.

— Tenorul?

— Da, tenorul. Și am multe de povestit despre Traian. Dar lasă asta mai încolo.

— Ați jucat fotbal și înainte de 1919?

— Da.

— Unde?

— E o poveste lungă. Eram pe front, în Italia, în 1917. Frontul ajunsese pe malul rîului Piave. Lîngă orășelul Oderso. Mă aflam în prima linie. Dar era liniște. O liniște fără semne de furtună. Într-o zi se anunță vizita pe front a unui prinț de la Viena. Venea omul pentru inspecție. La comandament, agitație mare. Cum e întotdeauna la inspecții, de cînd lumea și pămîntul. Nu știu care dintre cei mari are o idee: să facem o incursiune spre una din insulițele italienilor, ca să procurăm ceva prizonieri întru cinstirea vizitei prințului. Întîmplarea face ca și eu să mă număr printre cei puși să se cufunde în apă, ca să ajungă pînă la prima insuliță. Rezultatul? Șapte prizonieri. Cinci italieni și doi englezi. Ajunși pe mal, cotrobăim prin ranițe, pentru niscaiva grenade, și rămînem cu gura căscată: în fundul raniței unuia dintre englezi aflăm o *cotcă*, adică o minge de fotbal. „Ce-i de făcut?" Fără să pierdem o singură clipă, ne

înțelegem din priviri. Tocmai se întunecase. Îi ducem pe englezi într-un tufiș, îi ascundem și-i predăm doar pe italieni.

— Cum a fost cu putință?

— A fost. Taci din gură! Le-am dat haine. I-am ascuns. Am împărțit rațiile de alimente cu ei. Peste două zile am părăsit linia întîi. Ne-am dislocat. Am ajuns iarăși la refacere. Și astfel, timp de o lună, Eddy și Bill ne-au învățat drumul de la cotcă la mingea de *foot-ball*. Din nenorocire, peste 30 de zile am pornit spre linia a doua. N-am avut ce face. A trebuit să-i predăm pe Bill și Eddy. Riscasem, și-așa, Curtea Marțială.

La despărțire, Bill și Eddy, cît erau ei de englezi, au avut lacrimi în ochi. Noi, de asemenea, ne-am ferit privirile, astfel ca această predare de prizonieri să pară cel mult ciudată ... Unde rămăsesem, Mircea?

— La prima zi a lui „U“ ...

BĂTRÎNUL CRONICAR LISANDRU

— Da. La prima zi a lui „U“. Publicasem în ziarul „Patria“ despre adunarea din sala festivă a Prefecturii. Și mare ne-a fost bucuria cînd am văzut venind mult înainte de ora fixată peste 100 de oameni ... După formarea comitetului s-a luat și hotărîrea cea mare: săptămîna următoare, pe teren, la primul antrenament ... Și iar au venit mai mulți decît mi-aș fi închipuit. Așa s-au născut „U“, echipa studenților, și „România“, cea care avea să ne fie rivală ani și ani de zile ... Eu am rămas la studenți, pentru că tocmai mă întorsesem de pe front și mă înscrisesem la Facultatea de drept. De fapt, dacă stau să mă gîndesc bine, „U“ al nostru nu s-a născut așa, spontan, într-o zi de septembrie 1919, în sala de festivități a Prefecturii din Cluj, ci este feciorul societății cul-

tural-sportive „Petru Maior", a studenților români de la Viena, cu filiale la Budapesta și la Praga... Aș vrea să nu uiți că primele tricouri, alb-negre, culori rămase pînă astăzi, ni le-a dăruit inginerul Andrei Suciu... Tricourile alb-negre și ghetele, foarte frumoase, de crom, ni le-a adus tocmai de la Praga și le-a înmînat lui Szöny, băiatul administratorului de la terenul de fotbal, cel care avea să fie pentru tine Szöny-baci, iar pentru Anca sau Oprea — un fel de legendă, la moartea căreia, după cum prea bine știi, a vorbit așa de frumos Titus Lucaciu... Unde am rămas, Mircea?

— La „Petru Maior".

— Da. La „Petru Maior". Mai zilele trecute, mă întîlnesc cu Titus. Strigă de departe, cu vocea lui răgușită: „Servus, Brutus!" Și-mi întinde o hîrtie. Zice: „Brutus dragă, mai mare ocara... Un rugbyst — auzi tu, un rugbyst — Cordoș Nicolae, cel de-a jucat centru la „U", a găsit prin arhive primele cronici de fotbal, apărute în Transilvania și scrise de un student, Lisandru. Să știi de la mine că-s tare frumoase. Dacă le-arăt lui Victor Morea, moare de ciudă... Știi ce te rog? Dă-i măcar una lui Mircea Luca, dacă-l vezi, că eu nu mai am timp, plec cu avionul la București, și Mircea mai e în stare să-mi spună că nu prea se potrivesc. Nu! Nu! Îți spun eu, e-n stare, cu toate că mă pisează toată ziua să-i procur cîte ceva din parfumul de epocă..."

— Și unde-i cronica?

— Uite-o aici. Dar să știi că te costă. Hai să bem un *schwarz* în Piața Păcii. Cronica e din „Românul", 24 noiembrie / 7 decembrie 1913. E de la un meci între echipa „Petru Maior" și echipa Colegiului „Szent Imre", amîndouă din Budapesta... Ascultă: «În prezența mai multor sute de oameni, jocul se începe la orele 3. Adversarul echipei „Petru Maior" e Colegiul „Szent Imre", în echipa căruia joacă jucători din „33FC" I și „Mafc" I. La echipa noastră, cînd intră pe teren, se observă o deprimare sufletească. La antrenarea pe o poartă, clasicii noștri Gruescu și Cîmpian par nervoși... Cu astfel de dispoziție, puține șanse avem. Un sunet de sirenă ne atrage atențiunea. Jocul începe. Colegiul începe, și în cîteva momente e la poarta noastră; combatantul de mijloc

vrea să plaseze mingea în colțul porții; cu inima strînsă, așteptăm cu toții *goalul,* cînd iată că sosește ca un turn de apărare *back*-ul Pfeil, care, cu o izbitură puternică, trimite mingea dincolo de linia de jumătate... Combatanții noștri pornesc un atac rațional și frumos, însă adversarul Stiesl („33FC") stă ca o stîncă... Gruescu, mărginașul nostru, în urma unor leșinuri, e indispus... Leucuța, neastîmpăratul nostru acoperitor, e înlocuit de fratele său cel mai mic, însă acesta e departe de a ne fi folositor. Jocul e variat, atacurile se schimbă cu repeziciunea fulgerului... Acum adversarul e periclitat de idealul joc al lui Cîmpian, iar în următorul moment numai agerimei portarului Tripa îi putem mulțămi că a scăpat fără *goal*... Adversarul face o ilegalitate, Suciu dă pedeapsa... combatantul Belu aleargă... un arc maiestuos descris de minge în aer... portarul advers se avîntă puternic, mingea cade în mreje... *goal*... Publicul, frapat de frumosul joc al lui Belu, erumpe în aplauze... De aci începînd adversarul e dur... Terorizează judele, șchiopătează oamenii noștri... însă peste 10 minute Belu ridică raportul *goal*-urilor la 2 : 0 în favorul nostru... Acum, din echipa adversă, Pitioff, Stiesl, Fackelmann (acesta din urmă juca odată în Arad, în „AAC"!), es în linie de bătaie și ne egalizează... Însă această egalizare n-a fost de loc reală... Salvan, șampionul nostru, care pînă aci făcea minuni, acum șchiopătează. Suciu, dezarmat de o lovitură inegală a lui Stiesl... Sub influența îmbărbătărilor ce veneau din public, „Petru Maior" face atac peste atac, însă jocul dur al adversarului strică totul.

În ceea ce privește jocul, întreg „Petru Maior" în combinațiuni era superior adversarului. Cîmpian, combatantul nostru de mijloc, a avut o zi frumoasă. Combinațiuni pe cît de variate pe atît de neașteptate și frumoase caracterizau jocul său neînlocuibil. Mărginașul Drăgan, vestit în fugă, nu-și afla locul... Mai e de remarcat jocul folositor al studentului Ungureanu, care, în calitatea sa de apărător, ne prezintă o valoare remarcabilă. Rezultatul final, 2 : 2.

Jocul se sfîrși fără izbîndă și fără bătaie». Ce zici de finalul ăsta?

„U" 1921. În dreapta, jos: prof. Ţîrlea. Lîngă el, Brutus Raţiu. În mijlocul rîndului de trei: Guga

— Zic că ar trebui să-i mulțumim cronicarului Lisandru.

— Și că e tare urît ca peste 50 de ani, uneori, în tribună, să ne prostim ca pruncii, scandînd acel de neînțeles „Ați mîncat bătaie“... Unde am rămas, Mircea?

— La prima zi de antrenament.

UNDE-S BRAZII ASTĂZI...

— Așa-i, Mircea. A fost o zi mare, doctore Luca. Pentru că ne-am dat seama că sîntem vii, Mircea, sau, cum spuneți voi, mai tinerii, că am luat cunoștință de sine. Și unde pui c-aveam de înfruntat echipe tari, alcătuite parcă pe căprării medievale: echipa măcelarilor (Husos), echipa feroviarilor (K.T.C.), a comercianților (K.K.S.), a muncitorilor (K.M.T.E.), a atleților (K.A.C.). Și mai era echipa băieților cu bani mulți, „Haggiborul“, care-și tocmise antrenor tocmai de la Budapesta, unul Franz Dőme, de jucase cu vestitul Orth. Cu Franz Dőme ne-am înțeles și noi după aceea. Venea la „Universitatea“, la cîte un antrenament, și-l plăteam cu bucata. Îmi aduc aminte de primul antrenament cu Dőme. A venit pe teren exact la ora fixată. Noi eram adunați de mult. A dus fluierul la gură. Dar nu l-au auzit toți. Guga continua să tragă la poartă, unde-s brazii astăzi... Acolo unde băiatul lui Sepci sare în înălțime... Atunci l-am strigat eu pe Guga. Dar Dőme m-a apucat de mînă și mi-a spus să-i dau pace. Și Guga a continuat să tragă la poarta lui Tripa, primul portar al lui „U“, cel dinaintea lui „Pompi“ Lazăr, internaționalul.

După cîteva minute, în care timp Guga a tras tot ce a apucat, Franz Dőme mi-a spus, frecîndu-se la ochi: „Mă băiete, dacă ziariștii de la Budapesta ar vedea cum trage Gugo ăsta al vostru, o lună ar umple paginile doar cu el“.

O spunea omul care adusese, între timp, doi jucători formidabili, pe Borstein și pe Rosenfeld, de la Hakoach din Viena... Unde am rămas, Mircea?

— Nu mai știu. Spuneați că o să lăsăm la urmă povestea cu Traian Grozăvescu.

ÎNVINGĂTORUL „SCALEI"

— O, da, bine zici... Numai că va trebui să lăsăm și mai la urmă primul turneu al lui „U" peste granță.

Ce mult ne-a iubit Traian pe noi, „uiștii"... Ne însoțea pretutindeni. Ne ajuta cu bani. Deseori plătea tot banchetul, și la victorie, și la înfrîngere. Sediul nostru era la „Czell", strămoșul lui „Ursus"... Traian Grozăvescu nu lipsea niciodată de la meciurile noastre... Într-o vreme s-a certat cu Popovici-Bayreuth, directorul Operei din Cluj. Și, în cearta asta, directorul n-a fost *fair-play*. A început să-i pună matinee lui Traian în fiecare duminică la 3, ca să nu poată vedea meciul. De cele mai multe ori îl încărca și cu „Cavaleria rusticană" și cu „Paiațe", care, după cum știi, se cîntă împreună. Și cît s-a zbătut Traian să scape. Dar degeaba... Bietul Traian se perpelea în cabină, cu o ureche spre soneria regizorului de culise și cu cealaltă lipită de receptorul telefonului care avea legătura cu arena. De la o vreme, melomanii au început să-și dea cu părerea că Traian Grozăvescu e mult mai bun în „Paiațe" decît în „Cavaleria". Și așa era. Timp de două luni, cît a durat „gluma" lui Bayreuth, Traian a cîntat ca pe ghimpi „Cavaleria", ca să-și dea drumul abia în „Paiațe", adică în al doilea *mi-temps*, cînd telefonul, dragul de el, îi aducea vestea că în parc Universitatea și-a îngenunchiat „dușmanul"!

Ce mult l-am iubit pe Traian Grozăvescu — „Ciutca“ al nostru! A fost, poate, cel mai distins suporter al lui „U“. El, învingătorul „Scalei“, nu scăpa niciodată prilejul să spună prietenilor de teatru că cel mai mare artist pe care-l cunoaşte e Guga, pentru că în picioarele lui mingea sună, şi iarba foşneşte a umilinţă.

Guga

Traian a plecat apoi la Viena, pentru mai multă vreme. A revenit de cîteva ori în turnee, la Cluj, dar nu mai era Traian din primul *mi-temps*. A murit, cum ştii. Era frumos ca Apollon din Belvedere şi veşnic îndrăgostit, ca Zeus. Tot tînăr avea să moară şi Guga, artistul la trecerea căruia iarba foşnea a umilinţă.

— Vă mulţumesc, doctore Raţiu. Aş putea scrie zeci de pagini numai cu...

— Nu fii şmecher, Mircea. Spune direct că îţi ajunge ce ţi-am povestit. Eu, însă, sînt dator să-ţi aduc aminte, dac-ai uitat, că mai avem de povestit turneul. Primul turneu al lui „U“ peste hotare.

— Vai de mine, dar...

— Lasă asta, Mircea. Ţie nu ţi-au plăcut niciodată fentele. În sfîrşit...

FOTBALUL DE ALTĂDATĂ...

Ca să ajung la turneu, trebuie să-ţi spun, însă, că între timp am făcut şi noi cîte ceva în fotbal. Chiar în toamna lui 1919, la înfiinţare, am bătut Gloria la Arad, cu 3—0. A fost un meci cu peripeţii. Guga, care era şi funcţionar la C.F.R., a făcut rost de un vagon şi l-a

lipit de celelalte. Am pornit frumos la drum, dar în gară la Războieni șeful și-a dat seama că vagonul nostru n-are acte. Noroc de Guga, care știa Morse și a primit aprobarea prin semne, pe garanția Clujului.

Contra Gloriei, primul gol l-a dat tot Guga. Pe al doilea l-a potrivit Țîrlea. Nu-mi amintesc cine l-a dat pe al treilea. După meci, știu că am rămas o săptămînă întreagă pe malul Mureșului. Tatăl lui Vățan era protopop la Șiria și a întins o masă ca pentru 5 000 de flămînzi. La fel s-a întîmplat și cu părinții lui Petica, „halful la dreapta". A fost petrecere mare...

...Prima oară am jucat la București în 1920. Și aici am călcat cu dreptul. Am cîștigat meciul cu... „Transilvania", o echipă care avea să devină, peste un an, Venus. Am jucat pe Federație... astăzi Stadionul Tineretului, lîngă Ștrand. A fost lume puțină. Mai mulți erau cei din jurul terenului de rugby, spre mănăstirea Cașin, încolo.

PLACE DE LA CONCORDE

În 1923, către toamnă, am primit o invitație de la Grenoble, ca să jucăm cîteva meciuri în cadrul unui mare festival studențesc. Sigur că invitația n-a venit așa, din senin. Au pus o vorbă bună și studenții români de la Paris. Mai ales Emil Petrovici, viitorul academician, și Demian, pictorul.

Cînd am aflat vestea, ne-a apucat nebunia. Din nenorocire, însă, nebunia n-a durat decît două ceasuri. *„De unde bani?"* Am stat o noapte întreagă și am căutat o ieșire. A doua zi m-am dus la o bancă și am cerut bani. Eram atît de obsedați de Grenoble, încît nu ne-am jenat să-i cerem profesorului Coriolan Tătaru să gireze împrumutul de 100 000 lei.

Așa a început aventura. La plecare am luat, fiecare, cîte-o pîine mare și, dacă-mi aduc bine aminte, cineva de la Păltiniș ne-a donat cîte-un burduf de brînză.

Drumul s-a lungit. Mergeam greu. Am mîncat prima ciorbă la Triest. După îndelungi peripeții am ajuns și la Paris, cu mare întîrziere, pentru că jocul pe care îl aranjasem, pe drum, cu Torino, ca să mai scoatem un ban, a căzut din cauza manifestațiilor pe care le începuseră „băieții" lui Mussolini.

Cînd am plecat, în sfîrșit, de la Torino, ne-am dat seama că o jumătate din suta de mii girată de profesorul Coriolan Tătaru s-a și dus pe apa Padului, cu toate că nu-mi aduc aminte să fi luat mai mult de-o ciorbă, încă una, în orașul lui Juventus. Față de gravitatea situației noastre financiare am luat măsuri severe. Rația de tutun s-a redus ca la pușcărie. Am împărțit țigara în patru, cu creionul.

La Paris, unde aranjasem un alt meci, în așteptarea Festivalului de la Grenoble, a trebuit să stăm, peste plan, încă 10 zile. Și dacă-i adevărat că aștepți Parisul o viață întreagă, la fel de adevărat e că nu privești obeliscul din Piața Concorde (așa cum ai visat să-l privești) dacă Aurel Guga sau Pompi Lazăr îți ia din gură ultimul sfert din țigară.

Timp de 10 zile am umblat prin Paris, străbătînd pe jos drumul de la Notre-Dame la Arcul de Triumf și de la Invalizi la Madeleine, în așteptarea meciului cu campioana Franței, Stade Français... Am stat, bineînțeles, în Cartierul Latin. Între timp am apucat să facem un singur antrenament. Am apărut pe teren chiar în ziua în care ni s-au terminat banii. 27 octombrie 1923. Și am pierdut cu 5—0. De fapt, ne-au bătut doi adversari. În primul rînd antrenorul lui Stade Français, un englez, pare-mi-se Buillon — o fi fost din oastea normandă a lui Wilhelm Cuceritorul — care a intrat la pauză și a urcat scorul de la 1—0 la 5—0, iar în al doilea rînd, gazonul netuns, ajuns la peste 25 de centimetri, pe care marea măiestrie era să afli unde e mingea cu o clipă mai devreme decît adversarul. Mai mult decît atît, după pauză

am jucat și în nouă, pentru că Șerb și Curea* s-au rănit, iar noi n-am putut să trimitem în teren rezervele, pentru că așa era protocolul.

Au urmat zile grele. Zile în care Emil Petrovici și Demian, pictorul, au alergat prin Paris mai mult decît alergasem noi de la înființarea lui „U", pentru a strînge de la studenții români banii necesari drumului pînă la Lyon.

GUGA...

Lyonezii ne-au primit cu zîmbetul pe buze, dar se vedea că nu le scăpaseră ziarele cu cronica și, mai ales, scorul meciului de la Paris. În dimineața jocului ne-a vizitat și consulul român. Ne-a spus cîteva cuvinte, vechea poveste cu „sînteți ambasadori ai neamului", și ne-a promis 20 de sticle de șampanie în caz de victorie. Aurică Guga a luat totul în serios și a dat trei goluri. L-au imitat Bonciucat și Giurgiu. Scor final: 5—2, plus o pagină specială pentru Guga. Rezultat final: consulul a izbutit marea performanță de a se evapora în plin noiembrie. Traian Grozăvescu ar fi venit pe jos de la Viena ca să se țină de cuvînt.

A urmat drumul spre Grenoble și... 3—0 pentru noi, în mijlocul unui stadion plin, cu patru miniștri în loja oficială. Guga a dat iar două, iar Bonciucat l-a imitat, ca de atîtea ori... Amîndoi sînt duși astăzi... Oare ce taină face ca fotbaliștii atrași de poarta adversă să moară deseori înainte de a trece pragul bătrîneții! Cei mai mari șuteri ai lui „U" — Guga, Bonciucat, Ploeșteanu — au

* Iată formația care a susținut jocul cu Stade Français: Lazăr — Țîrlea, Albiș — Deutsch, Curea, Brutus Rațiu — Covcan Guga, Șerb, Bonciucat, Giurgiu I.

plecat rînd pe rînd, mult înaintea fundașilor sau „acoperitorilor" — cum scrie la „Românul" — spre pajiștea cea de odihnă. Or fi arzînd inimile lor mai aprig? Cine știe! . . .

Curînd după aceea am trecut Alpii, spre Torino, de unde ni se scrisese că lucrurile s-au liniștit și că primarul ține tare mult să jucăm acolo. Am fost primiți ca o echipă mare. În gară a venit însuși directorul lui „Fiat", signor Cenari.

Meciul s-a terminat cu un scor . . . italian: 0—0. Am auzit pe cineva spunînd nu de mult că atunci, la Torino, ar fi jucat și patru din „aleasa" Italiei. O fi fost așa, nu zic, dar dacă nu pot da nume pentru ca tu, Mircea, și cititorul, după tine, să poată verifica treaba asta, mai bine să ne lăsăm păgubași. Ceea ce pot să-ți spun e că italienii au jucat foarte bine, că Pompi Lazăr a apărat așa cum rar se-ntîmplă, că noi am fost la fel de buni, și că pe Guga au stat tot timpul vreo doi vlăjgani, cum stau și astăzi italienii cînd vor să nu piardă. Și pot să-ți mai spun că meciul a fost condus de doctorul Vățan, care s-a simțit atît de onorat de faptul că mai marii clubului din Torino l-au invitat să arbitreze meciul, încît ne-a refuzat nouă, „uiștilor", un gol absolut valabil. Așa mi s-a întîmplat și mie să văd, o dată în viață, un arbitru huiduit pentru vina de a fi anulat un gol oaspeților. De atunci, adică de peste 45 de ani, caut și eu, ca Diogene, o întîmplare asemănătoare, dar nu s-a ivit încă. Eu, totuși, o aștept . . .

DEUTSCH, SANTINELA IMPERIALĂ

Și iar am pornit la drum. Am mers pe Valea Padului, am trecut prin Veneția — ar fi un semn de mare trufie să mai descriu și eu Veneția — am revăzut apoi Triestul și ne-am oprit la Zagreb. Ne mai subțiasem noi

între timp la trup, dar n-a cîrtit nimeni, cu toate că ne-ar fi prins tare bine un burduf de Păltiniș și la întoarcere.

La Zagreb am jucat cu HASK. Aici nu mai e cazul să fiu modest. HASK era campioana Iugoslaviei. Jocul a fost foarte dîrz. Alergau ai mei de parcă atunci ar fi plecat la drum. Ne mîna, însă, din urmă, dorul de casă. Cu cîteva minute înainte de ultimul fluier era 1—1. Dar... n-a fost să fie. Extremul dreapta al croaților a tras puternic, Pompi Lazăr a respins cu pumnii, printr-un plonjon formidabil, care, din păcate, l-a hipnotizat pe fundașul Deutsch. Încremenit de admirație, Deutsch a lăsat mingea să-l lovească în frunte, ca o santinelă imperială, și Pompi, căzut în dreapta, a văzut-o furișîndu-se spre bara cealaltă.

MARELE „U"

Seara am luat iarăși trenul. Tot clasa a treia, și tot personalul. Am mers 24 de ore pînă la Jimbolia. Am fost primiți mai ceva ca la Torino. Drept să-ți spun, m-a cam uimit primirea asta. Abia într-un tîrziu ne-am dumirit și noi. La plecare, făgăduisem celor din Jimbolia un joc amical, după vama de întoarcere, în drum spre Cluj. Și mai erau două ore pînă la jocul pe care-l anunța, cu litere uriașe, un afiș chiar în gară. Ce era de făcut? Eram lihniți de foame. Poate la fel de lihniți ca marinarii lui Magellan în mijlocul Pacificului. Gazdele ne-au întrebat imediat dacă am vrea să gustăm ceva înainte de meci. Am răspuns cu indiferența omului sătul, dar ne-am îmbulzit ca la pomană în ușa primei bodegi. Am mîncat cîrnați și pîine pe o masă de biliard. Apoi ne-am dus la arenă.

Cele 90 de minute mi s-au părut fără sfîrșit. Am cîștigat cu 1—0. Guga, bietul de el, a făcut cîteva driblinguri

pentru ca publicul să nu-şi dea seama că abia ne ţinem pe picioare. Am fost aplaudaţi. Toţi erau convinşi că scorul mic se datorează clemenţei marelui „U".

CEI 500 DE DOLARI

Am ajuns acasă la capătul puterilor. Victoria din Samotrace era undeva la capătul lumii. Mă simţeam atît de obosit, încît Venus din Milo mi se părea acum o femeie ca multe altele, iar Parisul — un oraş în jurul căruia vîlva e prea mare.

La Cluj, primire triumfală... Două camioane bătute cu flori... Un al treilea, rezervat muzicii militare. Am traversat oraşul în sunetele fanfarei. Cînd am coborît, în sfîrşit, pe pămînt, inginerul Şincai, care conduşese de fapt caravana noastră prin Europa, a scos portofelul şi ne-a arătat 500 de dolari. Am rămas cu gura căscată. *„De unde-s banii?"* A răspuns foarte calm: *„Un rest, acolo, de la meciurile jucate"... „Şi cum de te-ai îndurat să-i ţii cînd nu mai aveam ce mînca?" „I-am ţinut pentru orice eventualitate. Asta, în primul rînd. Iar în al doilea, m-am gîndit că o echipă mare nu poate veni din străinătate cu mîna goală"* ... I-am dat pace. Aşa-s ardelenii... Cînd le intră lor ceva în bilă...

Şi o să mă întrebi acum ce am făcut cu suta de mii girată de profesorul Coriolan Tătaru. Trebuie să-ţi mărturisesc că a fost mai uşor decît ne-am fi aşteptat. Am scos banii în primele trei meciuri jucate. Lumea s-a îmbulzit ca în ziua primirii, la gară. Era, pentru toţi, ceva nou. Fusesem la Paris! Îi ţinusem pe italieni în şah, la Torino! E o chestie simplă de psihologie. Şi trebuie să-ţi spun că cele trei jocuri au avut o atmosferă spe-

cială, un soi de parfum exotic... Era, într-adevăr, ceva nou... Și-acum, dragă Mircea, dă-mi voie să nu te mai întreb unde am rămas.

VEDENIILE

— În schimb, vă rog să-mi îngăduiți mie o întrebare.

— Te ascult.

— Aș vrea să cunosc și eu, ca un reporter ce mă aflu, care e cea mai frumoasă amintire a dumneavoastră de la „U"?

— La „U" eu nu am amintiri. La mine totul se petrece în prezent. Vezi tu, dragă Mircea, poate că n-ai să mă crezi, dar eu, cînd mă întîlnesc cu Pompi Lazăr sau cu Huza, simt că se petrece ceva ciudat, de care mi-e aproape teamă. Pentru că eu nu-i văd decît pe cei de acum 45 de ani. Pompi îmi spune că Giurgiu are vocea răgușită. Eu, însă, nu-mi dau seama. Pentru că-l aud pe Giurgiu strigînd să-i dau mingea în nu mai știu care meci cu Hakoach. Giurgiu îmi spunea mai zilele trecute că Huza ține nu știu ce regim. Și mie îmi vine să rîd. Pentru că nu-l pot vedea decît în tren, către Franța, mîncînd pîine și brînză, încet-încet, ca un cioban obosit, timp de trei țări la rînd. Mai mult decît atît, ori de cîte ori mă duc la arenă, am vedenii. Uifăleanu dispare ca prin farmec și apare Surlaș, pentru ca apoi să se ivească Tripa sau Țîrlea... Tu, ca doctor, ai să-mi spui, poate, să nu mai umblu fără pălărie, pentru că vedeniile ar veni din pricina soarelui. Dar eu n-am să te cred, pentru că nu-s vedenii. Iar dacă sînt vedenii, cu atît mai mult n-am să pun pălărie. Pictorul acela olandez, zi-i pe nume, nu purta pălărie tocmai pentru ca să aibă vedenii. Dă-i voie atunci unui moșneag de șeptezeci și doi de ani să vrea să revadă, cu orice preț, tricoul făr' de pereche al lui „U" pe pieptul

tînăr al lui Petica, Popovici sau Crîsnic şi să nu vrea să vadă jiletca pe care Pompi o poartă acum, în miez de vară.

Servus, Mircea!

... Dar n-a făcut decît doi paşi. S-a întors iarăşi...

— Ziceai, Mircea, că aduceţi o echipă străină bună, pentru Semicentenar. Poate vine Juventus din Torino. Ce bine ar fi să vină Juventus... Aş fi şi eu, încă o dată, tînăr.

HUNGARIA

Şi-acum aş vrea să vă fac o mărturisire. După ce l-am ascultat pe moş Brutus Raţiu, nu ştiu de ce am impresia că ei, bătrînii, au trăit fotbalul, iar noi am vegetat. Desigur că în toată credinţa asta e şi o mare doză de închipuire, care face din orice urmaş un epigon, dar astăseară sînt puţin descurajat şi cred că am să-l dezamăgesc pe Titus Lucaciu cu prima mea şapcă roşie... Pe de altă parte, dacă m-aş lăsa pradă farmecului personal al lui moş Brutus, ar însemna să capitulez, şi asta nu s-ar prea potrivi cu mine, fie şi într-o îndeletnicire de debut, cum este asta a scrisului. Aşa că, Doamne-ajută!...

... Am făcut ochii mari, mari de tot, în ziua de 21 iunie 1931, cînd am jucat ca „pitic" în deschiderea unui meci cu faimă în Cluj: *Universitatea — Hungaria (1—1).* Aveam 10 ani, un trup de slăbănog şi nişte pantofi de tenis în care încăpeau doi, şi-n lung şi-n lat, sau, dacă vreţi, şi stîngul şi dreptul deodată.

21 iunie 1931 a fost o zi teribilă în Cluj. Dar nu pentru cele întîmplate în pîrlitul meu joc de copii, ci pentru ceea ce avea să vină în jocul „mare".

Îmi aduc aminte că în timp ce noi, copiii, ne retrăgeam de pe teren, cei mari tropoteau sub tribună. Hungaria mi s-a părut semeaţă şi puţin sfidătoare. Se spunea că avea şi pe ce. Tocmai fusese în întreaga Europă şi bătuse cam tot ce întîlnise în cale.

Ai noştri erau parcă palizi şi încruntaţi. Ştiu că timp de două sau trei minute, cît am zăbovit acolo, ca să-i privesc şi să aud uralele mulţimii, ai noştri se tot întrebau: *„Dar unde-i badea?"* Abia cînd a apărut Lazăr Sfera, fundaşul, am aflat şi eu cine-i „badea". Ţin minte că Vasi

Deheleanu s-a răstit la Sfera: *„Unde-ai fost pînă la ora asta, fluture de noapte?“* — şi că badea i-a spus în două vorbe că a avut examen la engleză, împreună cu Ştefănescu Marius, halful, şi că Ştefanovici, profesorul de engleză, zis Svenks, a lungit seria dinainte parcă într-adins. Aşa, amîndoi au fost nevoiţi să renunţe la examenul de engleză, ca să nu piardă meciul.

Afară ploua tare. În timpul meciului nostru de pitici începuse să picure. Acum, însă, turna ca din cizma de la „Ursus“, în cinstea zilei care desparte primăvara de vară.

La început, maghiarii ne-au luat la pase fine, *à la Europa Centrală,* cum ar spune nenea Virgil Economu. Dar noi am pus pieptul. Cu toate astea, nu i-am putut împiedica să deschidă scorul. Golul l-a dat Giussy Baratky, care juca pe atunci la Budapesta. De la 1—0 încolo, însă, ai noştri s-au trezit ca din somn, cum s-a întîmplat de mii de ori, în faţa ochilor mei, în ultimii 40 de ani, şi au venit peste Hungaria „ca pămîntul“, cum avea să spună mai tîrziu cel mai mare şef de orchestră din istoria tribunei clujene, pe nume *excelenţa sa doctorul Jean Căpîlnaş.* Şi aşa, cam pe la mijlocul mitanului doi, badea a pus mingea cam la 30 de metri de poartă, s-a certat un pic cu Bulzan — *„las' că bat eu!“* — s-a tras vreo 10 metri, şi cînd a înfipt tîrnăcopul în minge, portarul maghiar Jivari n-a apucat să facă nici o mişcare. Mingea a şters bara, acolo unde se îmbrăţişează muştele, şi . . . gol! Stadionul a sărit în aer, badea şi-a suflecat mînecile — vezi, doamne, nu mi-am făcut decît datoria — dar Bulzan l-a luat pe sus şi amîndoi s-au rostogolit în iarbă. Celebrul cuplu de fundaşi Sfera-Bulzan, zis „Crimă şi pedeapsă“ pentru motive lesne de înţeles, sărbătorea astfel un *draw* cu Hungaria, care însemna, pentru echipa noastră, a studenţilor, o victorie*.

Seara a fost petrecere mare la „Ursus“. Am dat eu ceva tîrcoale pe acolo, dar nu se prea cădea. N-aveam decît 10 ani. Şi cît aş fi vrut să stau, fie şi sub masă, între pi-

* „U“, în meciul cu Hungaria: Satmari — Bulzan, Sfera — Deheleanu, Doboşan, Ghilezan — Tabacu, Sepi II (Abrudan), Baba (Sepi II), Şurlaşiu, Baciu.

ciorul drept al lui „Crimă" și cel stîng al lui „Pedeapsă", și să ascult, să ascult, să ascult...

Spunea moș Brutus Rațiu că între fotbalul de pe vremuri și cel de azi diferența e că fotbaliștii de ieri puteau sărbători o săptămînă întreagă victoria. Eu aș mai adăuga o diferență. Fotbaliștii copilăriei mele, și chiar cei de pe vremea senectuții mele de jucător, sărbătoreau victoria toți laolaltă, în jurul aceleiași mese. Fotbaliștii de astăzi se împart în grupuri, care încotro. M-am gîndit deseori de ce s-o fi întîmplînd așa. Să fie la mijloc faptul că mulți dintre cei de azi au automobile și e foarte ușor să ajungi la „Someșul rece" sau la „Doi cocoși"? Poate. În orice caz, dispersiunea asta seamănă foarte puțin și cu corul din „Hernani" și cu cel viu care-l acompania pe Dascălu la „Zissu", pe Batiște, cînd Tony se lua la întrecere, pe ardelenește, cu Alexandru Grozuță însuși...

CARNEȚELUL DE CUVINTE

Văd, însă, că m-am luat cu vorba, ca studenții cu halbe din Heidelbergul de altădată, și încep să uit de datorii Iar asta nu-i pe ardelenește.

În primul rînd, povestind despre meciul cu Hungaria, am sărit peste șapte ani din viața lui „U". Doctorul Rațiu a înnodat firul pînă în 1924, adică pînă la întoarcerea din turneu. Eu am să încerc să întind puntea pînă în 1931. Trebuie să vă spun că am un ajutor neprețuit. Este vorba de carnețelul meu de cuvinte la franceză, în care linia roșie din mijloc desparte nu numai pe *pain* de *pîine,* ci și cifra victoriei de cea a înfrîngerii.

În al doilea rînd, trebuie să explic celor mai tineri cum s-a făcut trecerea de la Guga și Brutus Rațiu, care au stăpînit, să zicem, primul deceniu, la Lazăr Sfera și Nicu David, care aparțin celui de-al doilea. Înainte, însă, de

a deschide carneţelul de cuvinte, nu mă rabdă inima să nu vă aduc aminte că la o lună după acel 1—1 cu Sfera şi Bulzan, Hungaria s-a dus la Timişoara şi a dat cinci goluri Ripensiei, fără să primească vreunul, pentru ca Luca Mircea, cronicarul, să aibă şi el un termen de comparaţie. (Iartă-mă, dragă Ripensie, dar, după cum bine ştii, în fotbal se poate demonstra orice.)

Să vedem acum ce spune carneţelul...

După turneul cel lung, în primăvara anului 1924, „U" al nostru a cîştigat campionatul Clujului, învingînd toate „căprăriile", dar, o dată ajuns în finala pe ţară, a fost eliminat de C.A.O., după un prim 0—0, plin de speranţe, obţinut chiar la Oradea. În campionatul următor, „U" cîştigă din nou zona clujeană, dar pierde în sferturi cu Petroşanii. A fost un meci... scurt. S-a întrerupt după o jumătate de oră, şi „U" nu s-a mai prezentat pentru rejucarea de la Arad.

După un an de *dolce far niente*, „U" revine în capul seriei clujene (1926—1927), bate A.M.E.F.A. în sferturi, cu 3—0, dar pierde elegant în faţa Chinezului, aflat la apogeu, cu 2—5*. Elegant, repet, pentru că „U" a ratat în ziua aceea două lovituri de la 11 metri, ambele apărate de Zombori.

În campionatul 1928—1929, „U" coboară cîteva trepte. Formaţia epocii eroice se desface. Părăsesc treptat scena Guga, Bonciucat, doctorul Ţîrlea, Giurgiu I, Huniade, Pompi Lazăr. Trecuseră şapte ani de cînd Guga marca golul victorios al echipei noastre naţionale în primul ei meci contra Iugoslaviei, la Belgrad**.

„U" renaşte ca prin farmec în campionatul 1929—1930. 4—0 cu Stăruinţa Oradea, 7—0 cu H.T.V. Sibiu. Dar se opreşte din nou în semifinale: 0—3 cu Gloria la Arad. Şi, poate pentru prima oară, „druckerii" se gîndesc cu nostalgie la echipa lui Brutus Raţiu, care cîştigase cu 3—0, tot la Arad, şi tot cu Gloria, cînd cu masa întinsă la Şiria, la popa Văţan.

---

* Echipa învinsă în acea semifinală: Buga — Doczi, Chifor — Horinkas, Ghilezan, Giurgiu II — Huniade, Giurgiu I, Istvanfi, Bonciucat, Cipcigan.

** Belgrad, 8 iunie 1922, România—Iugoslavia: 2—1.

În sezonul 1930/31, „U" a învins din nou în luptele „fratricide" de pe terenurile Clujului, dar a renunțat la turneul final al campionatului național, în așteptarea Hungariei, așa cum am văzut, și a Ujpest-ului, așa cum vom vedea.

Acum se sfîrșește epoca eroică și începe epoca de aur. Au venit timișorenii! A venit Deheleanu, apoi Doboșan. I-au urmat Sfera, Șepi, Tabacu, Șurlașiu.

Titus Lucăciu, ca un latinist ce era, avea să exclame: „Grecia învinsă l-a învins pe ferocele ei învingător" ... Tot așa, tricoul alb cu negru al lui „U", deși luat cu asalt de bănățeni, i-a cucerit, i-a nimicit, cu farmecul său unic, pe „romanii" moderni, adică pe Vasile Deheleanu, pe Lazăr Sfera și pe toți ceilalți.

TOTUL A FOST FRUMOS LA „U" ...

Ce bine că am adus vorba de Sfera. Badea Lazăr a rămas pînă astăzi unul de-ai noștri, de-ai Clujului.

«Să știi, Mircea, că aș fi putut să fac foarte bine Academia Comercială la București, dar m-au atras spre Cluj cîntecele voastre și acest „U" pe piept, care-i un semn de tinerețe și, dacă vrei, un fel de potcoavă cu noroc. După Universitatea am jucat la Venus, am fost de multe ori în echipa națională, am legat o prietenie mare cu Ghiță Albu, dar vremea petrecută la Cluj nu se poate compara cu nimic.

La București, la Venus, am cîștigat bani mulți, dar nici nu știu ce-am făcut cu ei. La „U", pînă și sărăcia a fost frumoasă. Îmi aduc aminte bine de cantonamentele noastre, cînd dormeam cu toți sub tribuna din Parc, pe paie, cu o prelată deasupra. Îmi aduc aminte cu plăcere pînă și de profesorul Oliviu Ștefanovici-Svenks, care, aflînd că joc fotbal la Universitatea, m-a făcut „cal de curse" și

m-a trîntit la engleză, după meciul acela cu Hungaria. Ţi-l aduci aminte? Oliviu Ştefanovici-Svenks, diplomat la Oxford şi duşman al fotbalului !...

Şi ce mult a trebuit să lupt să-l îmbunez. Am început să cînt şi la vioară numai ca să-l conving că am şi alte preocupări. Am intrat şi în orchestra facultăţii. L-am cîştigat abia în ziua în care m-a văzut, cuminte, la pupitru.

Totul a fost frumos la „U". Chiar şi maghernița de lîngă Parc, în care locuiam cu Bulzan. Şi ce bun prieten a fost Bulzan! Parcă-l văd. Se trezea, primul. Eu mă uitam la el printre gene. Aş fi vrut să mai dorm. Bulzan se scula cu mişcări greoaie, de ţăran obosit, se apropia de uşă, lua creta de pe poliţă şi trăgea o linie pe canatul uşii. Asta însemna că eu am venit iarăşi către miezul nopţii. Nu mi-a spus niciodată de ce trage liniile acelea cu creta. Pînă la urmă, însă, linia de cretă, trasă dimineaţa, uneori chiar în zori, mi-a amintit că e mult mai bine să cinez, în sihăstrie, cu Bulzan.

Totul a fost frumos la „U"... Chiar dacă maiorul Băleanu, conducătorul nostru, intra fără să bată la Marius Ştefănescu acasă, pe Dragalina, şi se uita pînă şi sub pat, în căutarea unui şarpe cu ochi dulci.

Cîte n-a făcut, însă, maiorul Băleanu pentru noi, fotbaliştii! Într-o vreme, cînd toate sursele de gologani secaseră, maiorul Băleanu nu s-a sfiit să vîndă vaca colonelului, care păştea în preajma „reşedinţei" mele şi a lui Bulzan. Toţi ne gîndeam cu groază la ziua cînd colonelul va reveni de la Bucureşti, unde lipsea de vreo două săptămîni. Din fericire, un doctor veterinar, vechi „uist", i-a dat lui Szőny un certificat în care era scris că vaca n-a mai avut zile. Colonelul, însă, a rupt hîrtia. Peste o lună, şi asta cred că s-a întîmplat după meciul cu Hungaria, Szőny s-a dus în Obor şi a cumpărat o vacă. Maiorul Băleanu a plătit partea cea mare. Colonelul a fost astfel recompensat, iar Szőny — absolvit de învinuirea că n-ar fi îngrijit bine vaca dispărută.

Astăzi, după aproape 40 de ani, îi dau dreptate lui Titus Lucaciu cînd spune că „U" le-a făcut farmece tuturor celor care i-au purtat culorile. Şi legea asta i-a stăpînit şi pe toţi cei care s-au despărţit de „U", pentru că

s-au simțit înstrăinați. Nae Roman nu și-a mai regăsit zilele de glorie pe alte terenuri. Petru Emil a fost o simplă cometă la București. La fel s-a întîmplat cu ceva mai bătrînii Lutz, Zăhan sau Dragoman. Crede-mă și pe mine, cel mai bun Sfera a fost tot Sfera clujeanul. Dar asta nu e încă totul. Urmărind fiecare pas al fostei mele echipe, mi-am dat seama că aproape toți cei veniți în Cluj au plecat oarecum sfîrșiți. Orice am spune, Mateianu și Gane vor rămîne în fotbalul românesc prin ceea ce au făcut la Cluj. Restul e un fel de inerție, în căutarea timpului apus. Și ca să închei cu exemplele, e destul să arăt că doi „intruși" ca Traian Georgescu și Ivansuc par clujeni de cînd lumea. Cine-ar spune astăzi că Zoli Ivansuc a jucat și la Reșița?

Cu alte cuvinte, „U" este nu numai o potcoavă cu noroc, ci și un magnet adevărat. Cum aș putea să-l uit pe bunul meu prieten Ștefănescu Marius, half de regulă și inter de ocazie, care a jucat în cele două finale cu Ripensia, în 1933? Marius, care în ultimi doi ani de facultate fusese și funcționar la o bancă în Cluj, a preferat să mai facă un an de armată, tot la Cluj, după absolvire, la 31 artilerie, numai și numai pentru ca să poată juca și trăi ca „uist". Pînă la urmă, însă, după ce s-a scurs și acest an, a fost mutat, în decembrie 1934, tocmai la Constanța. Credeți poate că asta l-a putut îndepărta de „U"? Nu! O primăvară întreagă, primăvara lui '35, tînărul contabil Ștefănescu-„U" a luat trenul de la Constanța, în fiecare sîmbătă după-amiază, a schimbat la București, a mers toată noaptea, a sosit dimineața în Cluj, a dormit două ceasuri „pe Dragalina" și s-a prezentat la meci, ca să joace. Imediat după joc, Marius lua trenul de întoarcere, ajungea în zori la București, prindea primul tren spre mare și intra pe furiș, luni pe la 9, în biroul Băncii. Asta a durat, cum spuneam, o primăvară întreagă. Între timp, însă, s-a aflat la Constanța că Marius Ștefănescu e un fotbalist bun și că ar fi foarte bine să joace la Victoria. Dar toate insistențele colegilor au fost zadarnice. Pînă la urmă, Marius a fost chemat de directorul Băncii, Ilie Mecu. Și argumentele directorului au fost mai puternice. Se punea problema concedierii lui la prima întîrzie-

re, luni dimineața. Așa s-a încheiat formidabila navetă a lui Marius Ștefănescu, pe 1 600 de kilometri, la fiecare sfîrșit de săptămînă. O navetă pe care o putem trece printre miracolele tricoului cu „U" pe piept. De altfel, povestindu-ți ție, Mircea, toate astea, nu fac decît să vînd pepeni la grădinar.»

— Mulțumesc, bade.

— În loc să-mi mulțumești, apucă-te și scrie.

UJPEST ȘI CĂPRĂRIA LUI HERMES

Dacă naveta lui Marius Ștefănescu e din 1935, trebuie să mă întorc iarăși cu patru ani în urmă.

Dacă în prima zi de vară am făcut 1—1 cu Hungaria, iată că în ultima zi de august a sosit la Cluj Ujpest-ul, care era chiar campioana Ungariei.

Niciodată nu mai văzusem pînă atunci stadionul nostru cu atîta lume. S-a scris, îmi aduc aminte, că ar fi fost 5 000 de oameni, dar azi îmi dau seama că au fost ei mai mulți. Lumea a venit din toată regiunea. De la Dej, de la Huedin, de la Gherla, de la Turda și chiar de la Oradea. Cei de la Oradea, mai ales, care văzuseră Ujpest-ul jucînd, îi cunoșteau foarte bine pe Sarosi, pe Szabo, Dudas, Szalay și Auer, cinci dintre „primașii" echipei naționale a Ungariei.

Ai noștri nu-și făceau prea mari speranțe. Pe lîngă faima adversarului, mai erau și doi absenți în echipă. Și ce absenți! Sepi II și Sfera, adică „golul și scutul"*. Amîndoi erau plecați cu echipa națională. Pe lîngă ei se mai

* În ziua de 26 august 1931, România a învins Lituania, la Kaunas, cu 4—2. În acest meci a debutat ca internațional Lazăr Sfera. Al doilea gol al echipei noastre a fost înscris de Sepi II.

afla cu „naţionala" şi portarul clujean Satmari, care, deşi nu era „uist", putea fi folosit uneori, în poarta noastră, la jocurile internaţionale, aşa cum s-a întîmplat şi în meciul cu Hungaria. (Adevărul e că, în aşteptarea lui Andrei Sepci, portarul „uist" al Balcaniadei din 1933, „U" era de cîţiva ani în criză de portar.)

Ai noştri au apărut cu echipa: Micu — Chifor, Bulzan — Deheleanu, Doboşan, Ghilezan — Bindea, Abrudan, Chiroiu I, Surlaşiu şi Tabacu. Spre sfîrşit avea să joace şi Krieshofer, de la K.A.C. După cum vedeţi, în locul lui Sepi s-a echipat Chiroiu. Şi, cu toate că trebuie să-mi calc un pic peste mîndria de „uist", în fundul sufletului meu cele mai mari speranţe se îndreptau spre Silviu Bindea, „mănăştureanul", care venea tare din urmă, fiind cea mai bună extremă din Cluj.

Jocul a început cu o surpriză. După numai 5 minute, Surlaşiu a tras un „tun" de la 18 metri şi... 1—0 pentru noi. Ungurii repun mingea calm, fără nici o grabă, dar cînd pornesc atacul, îmi dau seama că mingea zboară fără ca oamenii să se dea peste cap. Nu trec decît 3 sau 4 minute şi Ujpest egalează, prin Sarosi, cu un şut care aşterne o linişte deplină pe stadion. Ai noştri se duc iar în faţă, Vasi Deheleanu aleargă pe tot terenul, pasează la Doboşan, minge cu boltă spre careu... preluare... Abrudan... două-trei fente... şi stadionul izbucneşte iarăşi: 2—1 pentru „U"! Din păcate, înainte de a se fi stins uralele, Szabo pune iar mingea în mrejele noastre. În gîndul meu: *„Ujpest dă gol cînd vrea. Totul e să nu-i întăriţi"*. Dar Sarosi e de altă părere şi parcă vrea să-mi arate că marchează el şi fără să-l întăriţi: 3—2 pentru Ujpest. Din fericire, Tabacu egalează chiar în clipa cînd arbitrul s-a uitat prima oară la ceas, pentru pauză.

După odihnă, Ujpest-ul par hotărît să-i tragă de urechi pe tinerii care-i fac viaţa grea. Şi, tot aşa de uşor, scorul ajunge la 4—3... Din acest moment, însă, „U" se aruncă înainte. Bindea aleargă ca pe pistă. O dată... Încă o dată... Şi fundaşul maghiar Vogl III începe să dea semne de oboseală. La unul dintre aceste atacuri de un artag nemaipomenit, Vogl îl „rade" pe Binduţ, aşa cum va face şi Koranyi, peste 7 ani, la Bucureşti, în meciul

„U" 1932: Noveanu, Doboşan, Ghilezan, Sepi II, David, Huniade, Sfera, Stanoef, Ştefănescu, Bulzan, Abrudan

Ripensia—Ferencvaros. *Penalty!!* Krieshofer, intrat între timp, așază mingea cu limpezimea omului proaspăt și... 4—4... Jocul se calmează. Echipele sînt obosite. Dar cu cîteva minute înainte de ultimul fluier, Surlașiu aruncă o ghiulea de la vreo 30 de metri și... 5—4!

Peste cîteva zile, „U" avea să-și sărbătorească 12 ani de viață. Acest 5—4 cu Ujpest îmi întărește gîndul că în meciul cu Hungaria a urcat spre vîrf epoca de aur a lui „U", care începuse a crește, după mine, în toamna lui 1929. Epoca de aur a lui Sfera și Sepi Grațian, după cea eroică a lui Guga și Rațiu. Ea avea să țină vreo patru-cinci ani, așa cum s-a întîmplat cam întotdeauna în viața echipei mele. Pentru că noi, „uiștii", am trăit din cinci în cinci ani. Nu din șapte în șapte, cum scrie în cronica belșugului și a sărăciei, ci din cinci în cinci, adică de cînd ți-ai pus pentru prima oară pe cap șapca roșie și ai băut din cizma de la „Ursus", și pînă cînd ai trecut-o în scrinul cu amintiri.

Între 1929 și 1934, să zicem, se întinde, cred, cel mai frumos cincinal din viața echipei noastre. După cum vom vedea, vor mai fi ele și altele, tot frumoase, dar parcă nici unul n-a fost atît de bogat în victorii ca acela de pe vremea lui badea Sfera Lazăr.

Și mai e ceva. Echipa epocii de aur aparține căprăriei lui Hermes, adică Academiei Comerciale. Dacă iau, de pildă, „11"-le care a bătut pe Venus la numai două luni după Ujpest, în cadrul primei noastre divizii naționale (n.r. — 1932—33): Sepci — Iancovici, Sfera — Gain, Doboșan, David, — Tabacu, Ploeșteanu, Sepi, Ștefănescu, Surlașiu, îmi dau seama că 8 din 11 sînt „academiști": amîndoi fundașii Gain și Doboșan, plus patru din atac, în afară de Surlașiu, care a ajuns inginer agronom...

Epoca de aur aparține, deci, Academiei Comerciale din Cluj. Mă simt dator să-i dau Academiei cinstea cuvenită, mai ales pentru că vor mai veni epoci frumoase, și una din ele va fi cea a Medicinei. Echipa de peste 15 ani avea să înceapă cu șapte medici: Cristea — Vigu II, Medrea II — Joja, Luca, Rădulescu-Jumate — Coracu... Dar despre asta mai tîrziu. Deocamdată să rămînem la divizia națională. E toamna anului 1932, cînd eu, piticul Mircea Luca, joc fotbal pînă noaptea pe Cetățuie, îm-

preună cu frații Medrea, cu Cociubanii, cu Bokor, casc gura la voleurile fără pereche ale lui Sepi Grațian, care mi se par și astăzi mai teribile decît cele ale lui Giussy Baratky, și dau fuga spre terenul din Parc, la primul fluier al lui Szőny-baci, care împarte echipele și dă drumul la al nu știu cîtelea meci de selecție. Sus, la tribună, îi zăresc, parcă ar fi acum, pe avocatul Martia, ispravnicul lui „U", pe Cosma de la „Victoria" și pe Szőcs de la K.A.C. Erau nelipsiți de la jocul copiilor. Și știau să „vadă" tare bine. Unde sînt astăzi ispravincii care cercetau 2 000 de copii pînă să găsească unul?

Și acum să ne întoarcem la prima divizie națională*.

ÎNDATĂ DUPĂ RIPENSIA!

Ce mîndru am fost eu din toamna lui 1932 și pînă în vara următoare! S-a jucat un campionat care mi-a mers la inimă. Poate mai mult decît toate celelalte de pînă astăzi, privite, jucate și iar privite. Deși ar mai fi o excepție, despre care ne vom aminti peste 15 ani sau, mai bine zis, peste vreo 30 de file.

După cum își amintesc cei mai bătrîni, primul campionat s-a jucat în două serii. „U" al meu a căzut în seria cu Venus, cu C.A.O. și cu Unirea Tricolor, ca să nu pomenesc decît de cei mari. În cealaltă serie jucau Ripensia, Rapidul, pe atunci C.F.R., și — hai să facem pace peste ani! — România-Cluj, vechea noastră prietenă și rivală.

Au fost, cum spuneam, jocuri tare frumoase. Acasă, la Cluj, nu prea se gîndea nimeni dintre noi să piardă, iar „afară" — nici atît. O dovadă? După ce am bătut Venusul

---

* Divizia națională, care a luat startul în sezonul 1932—1933, a pus capăt sistemului zonal, care se încheia apoi prin jocuri eliminatorii. Divizia națională sistem turneu a fost un vechi deziderat al fotbalului românesc.

acasă, cu 1—0, în primăvară, la București, am reușit un 3—3 care era parcă mai frumos chiar decît acel 1—0 din toamnă. Cred că în ziua aceea i-au prins venusiștii în periscop pe Sfera, pe Ploeșteanu și pe Sepi Grațian, pe care aveau să ni-i ia în cele din urmă.

Singura echipă care ne-a ținut mereu pe loc în prima divizie a țării a fost C.A.O. Încă de atunci, din '32, ne-a bătut și acasă, și la Oradea, cu 1—0 și cu 2—0. De ce? Atunci nu-mi dădeam seama. În fond, terminasem campionatul înaintea lor. Înfrîngerile puteau să fie o întîmplare. Astăzi, însă, după ce am văzut atîtea, pot spune că la mijloc a fost o teamă de C.A.O. Ne speria pur și simplu atacul Glanczmann, Covaci, Ronai, Bodola, Cociș, care juca mereu, laolaltă, în națională. Și ca să mai vedeți că a fost o chestie de frică, vă amintesc că Venus, pe care noi l-am ținut în șah etern la București, cu 3—3, i-a ars C.A.O.-ului, în același an, un 6—0 de care s-a vorbit o lună în șir...

Așa e, însă, fotbalul. În timp ce orădenilor lui C.A.O. n-am izbutit să le dăm un singur gol, A.M.E.F.A.-ei i-am numărat, în acel prim campionat, 12. Șase la Cluj și tot atîtea la Arad.

Pînă la urmă, noi am cîștigat seria*.

Și a venit ziua primei finale, cu Ripensia, cîștigătoarea celeilalte serii**. În plină vară (n.r. — 9 iulie 1933), ai noștri au plecat la Timișoara. Era mare Ripensia în vremea aceea! Îmi aduc aminte că avea un atac de poveste: Bindea — Beke — Ciolac — Schwartz (Raffinsky) — Dobay. Raffinsky era *jolly-jocker*-ul, pentru ca nimic să nu scadă din valoarea cvintetului, dacă lipsea vreunul.

La Timișoara, „U" a făcut un joc bun, dar Ripensia a fost și mai bună. Scor final: 5—3 (3—2). La întoarcere, ai noștri s-au plîns că arbitrul Costel Rădulescu e fără scăpare îndrăgostit de Ripensia, dar nu cred că ar fi

---

* Iată și ordinea în clasament:

1. „U" Cluj	12	8	2	2	24—15	18
2. C.A.O.	12	8	1	3	30—17	17
3. Unirea Tricolor	12	7	2	3	31—21	16

** Formația „U" în finala de la Timișoara: Sepci — Iancovici, Sfera — Gain, Ghilezan, David — Sîrbu, Ploeșteanu, Sepi II, Ștefănescu, Surlașiu.

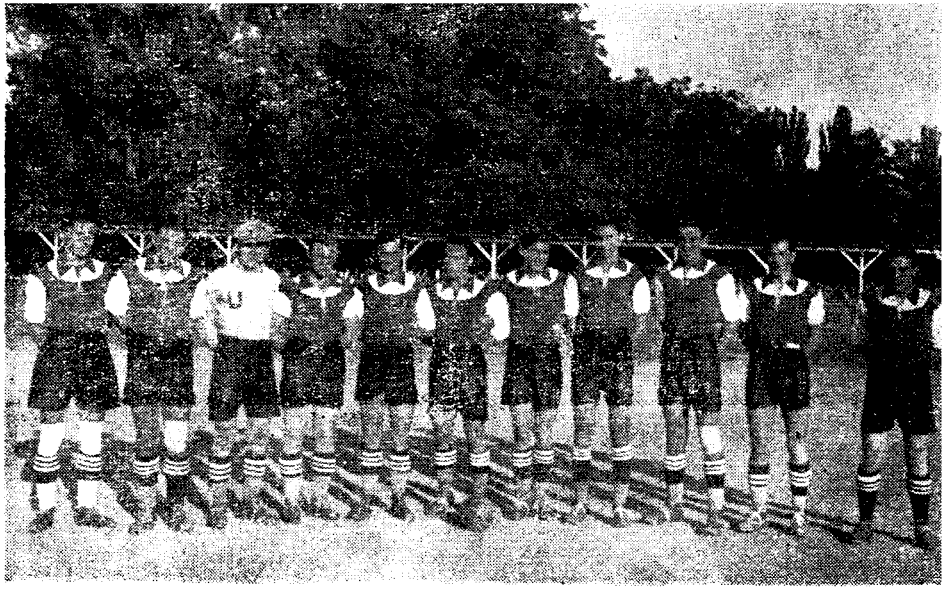

„U" 1933: David, Sepi II, Sepci, Iancovici, Tabacu, Ploesteanu, Dobosan, Gain, Sepi III, Ghilezan, Surlasiu

fair-play să punem la îndoială victoria ei. Atunci, la ce bun să laud cvintetul celebru al Ripensiei?

Meciul retur s-a jucat peste o săptămînă la Cluj. Ai noştri au atacat nebuneşte. Eu aşteptam golul aproape fără să respir. Îmi dădeam seama că un gol — unul singur! — ar putea să-i înfricoşeze, în sfîrşit, pe flegmaticii apărători timişoreni, care făceau beton fără să... ştie. Dar golul întîrzia. Ripensia cunoştea formidabila tehnică de a nu greşi în careul său. Spre sfîrşitul meciului ai noştri şi-au pierdut capul. Şi mingea simte asta... Mîndrul nostru centru înaintaş, Sepi Graţian, părea stingherit în faţa fachirului Kotormany, pe care-l cunoştea atît de bine de la Timişoara. Meciul s-a terminat egal: 0—0. A fost o înfrîngere? Nu cred... „U" al meu devenea, şi cu aprobarea cifrelor, a doua echipă a ţării. Echipa epocii de aur a Clujului...

Dacă ne mai uităm o dată la echipa finalei, descoperim, într-adevăr, cîteva nume mari: Sepci abia se întorsese de la Bucureşti, unde apărase, neprihănit, poarta echipei naţionale, în Balcaniada lui 13—0*. Sfera începuse şi el de doi ani, la echipa naţională... La Ploeşteanu se simţea, de asemenea, clasa pe care selecţionerii aveau s-o recunoască peste patru ani... Cît p-aci să-l uit tocmai pe Sepi Graţian**, care juca de cinci ani în echipa naţională. În sfîrşit, David, taciturnul Nicu David, se pregătea să

---

* Balcaniada 1933, desfăşurată la Bucureşti, a adus echipei noastre următoarele victorii: România—Bulgaria 7—0; România—Grecia 1—0; România—Iugoslavia 5—0.

** Foarte interesantă „cariera" lui Sepi II în echipa naţională. Debutează înscriind un gol (România—Turcia 4—2, 1928. Arad), deschide scorul în meciul România—Bulgaria (3—2, 1929, Sofia); reeditează performanţa chiar în jocul următor (România—Iugoslavia 2—1, Bucureşti, 1929), continuă la fel, deschizînd scorul, în meciul România—Bulgaria (5—2, Bucureşti, 1931) şi în cel de la Varşovia, din 1931 (România—Polonia 3—2). Nu lipseşte de pe tabelul golurilor în jocul următor (România—Lituania 4—2, Kaunas, 1931), îşi măreşte pofta de gol în meciul cu Ungaria amatori 5—1, cînd înscrie 4 puncte; îşi reia rolul de „deschizător de pîrtie" în meciul oficial din Elveţia (2—2, Berna, 1933) şi încheie seria celor 4 goluri ale României în meciul cu Polonia (Bucureşti, 4—1, 1935).

joace și el peste un an la Atena, cu prilejul Balcaniadei, în stînga lui Iuhasz și în fața lui Ghiță Albu.

Nicu David, taciturnul.... Cîndva a fost coleg de bancă la școală cu Bindea, la Cluj. Apoi au fost rivali. Bindea — extremă dreaptă la „România", David — half stînga, adică adversar direct, la „U". Au continuat să fie adversari direcți și în cele două finale Ripensia—„U". Apoi s-au regăsit în echipa națională, la Atena, Binduț așteptînd diagonala lui Nicu David, de pe stînga. Diagonala lui Nicu David, taciturnul, asul evadărilor din coloana care ducea pustimea la biserică, în front, duminica.

FLOAREA DE COLȚ

L-am întîlnit acum cîteva zile:

— Am o rugăminte, nene David. Aș vrea să mă ajuți. Te-aș ruga să mi-l definești pe „U" de pe timpuri în cîteva cuvinte.

— Nu prea știu, Mircea, să-mi combin ideile, dar aș putea să-ți răspund indirect... Eram în 1933, la Innsbruck. Fusesem în turneu prin Ungaria și acum jucam în Austria. Într-o zi, între jocuri, ne-am dus pe malul Innului. Era încă vară. Și ne-am scăldat. Apoi am urcat spre cabană. Eu am intrat. Lazăr Sfera a continuat să urce. Spunea că ar vrea să găsească floarea de colț. S-a întors peste o oră. Dar cum? Îl țineau de subțiori doi vînători. Ce se întîmplase? Sus, la floarea de colț, izbucnise viscolul. Lazăr n-a mai văzut nimic. Și n-a mai putut găsi drumul spre cabană. Nu știu cine a dat alarma. Vînătorii au început să sune din corn. Asta am auzit-o și eu. Tocmai îmi spuneam că mă simt în „Freischütz", fără să știu că Lazăr era într-o situație foarte grea... La o jumătate de oră după ce l-au adus vînătorii, *badea* era refăcut cu sprijinul marelui dușman al fotbaliștilor, *cognac*-ul.

— Bine, dar...

— Mi-ai cerut să-ți spun ce cred despre bătrînul „U". Și ți-am spus o poveste adevărată. La mai puțin de o oră după baia în Inn, Lazăr a fost surprins de viscol. Peste încă o oră ar fi putut să se scalde iarăși în Inn. Acesta a fost „U" al meu și, dacă-mi permiți, „U" al tău și, poate, cel de totdeauna. Să știi că de pățania lui Lazăr mi-am amintit acum o lună, cînd „U", după ce pierduse cu Chimia Suceava în Cupă, a avut patru bare contra lui Dinamo București. Ce mult seamănă asta cu „U"!...

AMIAZA LUI „U"

A doua ediție a diviziei naționale ne-a adus doar un punct mai puțin, dar acest punct a însemnat două locuri mai jos*. Flăcăii noștri au crescut, și-au mai luat cîte-o cameră în oraș... Ciclul celor cinci ani mai avea foarte puțin de trăit. Pe paiele de sub tribună se culca acum doar Szőny-baci. Și totuși „U" era încă o echipă foarte puternică. Vreți o dovadă? O are tot badea Lazăr Sfera:

„În toamnă am plecat spre București, pentru meciul cu Venus, în campionat. Ca de obicei, cu vagonul-clasă de sîmbătă seara pînă duminică dimineața. Și tot ca de obicei, cu hrană rece la noi. Hrana rece era stas. O jumătate de kilogram de parizer și o jumătate de pîine de om, plus muștar într-un borcan comun. Am ajuns la București, obosiți ca întotdeauna, și am tras la un hotel care astăzi nu mai este. Undeva în fața Cinei, cam unde

---

* Clasamentul diviziei 1933—34, seria I:

1. Venus	14	9	1	4	41—23	19
2. Crișana	14	7	4	3	29—19	18
3. „U"	14	8	1	5	33—17	17

se ridică estrada pentru Pomul de iarnă. Nici n-am apucat noi să ne întindem un pic, cînd iată că vine Venusul să ne propună să jucăm dimineața. Și credeți că n-am jucat? Ba am jucat. Și, după cît se pare, destul de bine. Am cîștigat cu ... 7—3. Nu-mi aduc aminte ca Venusul să fi primit, în toată istoria sa, 7 goluri la București".

Cele două locuri pierdute în campionat au fost onorate în Cupă. Treptele Cupei le-am urcat foarte repede. Am cîștigat cu C. A. Timișoara în optimi, am bătut Olimpia C.F.R. cu 6—1 la Cluj și am ajuns în finală, după ce am învins cu 3—2, pe U.D.R., la Reșița. Aceasta din urmă a fost, însă, o victorie care ne-a costat mult (mi-a povestit totul Silviu Ploeșteanu). Reșițenii au jucat dur. La scorul de 2—2 am ajuns în nouă oameni. Kilianovici l-a „ras" pur și simplu pe Sepi, iar din arcada lui Sfera, și nu numai din arcadă, sîngele curgea șiroaie. Și totuși golul victoriei a venit tot din partea unuia dintre figuranți. Sepi II a prins voleul său de film și ... 3—2 pentru noi.

Întoarcerea acasă a fost foarte grea. În gară, la Timișoara, Lazăr Sfera, bandajat, s-a ascuns de mamă-sa. La fel Sepi, care avea o față imensă în jurul pieptului. Pe drumul spre Cluj, Sepi a început să se sufoce. În gară, acasă, n-a mai putut să coboare. Am făcut rost de o targă. L-am dus la spital. Acolo s-a constatat că i se rupsese pleura. Și astfel Sepi Grațian, cel mai bun șuter al lui „U" și, poate, al echipei naționale din acea vreme, a trebuit să zacă aproape un an la Păltiniș.

Finala n-a avut istorie*. La București, Ripensia ne-a pedepsit cu 5 goluri. Eram fără Sfera, fără David, fără Sepi. Poate că timișorenii ne-au captat, prin cine știe ce unde magnetice, cugetările pe tema acelui 0—5 cu Hungaria, cînd am vrut să fac comparația între ei și „U" ... Nu putea fi însă nici pe departe o diferență de 5 goluri între noi. Era, cred eu, o diferență de un singur gol. Atît și nimic mai mult. Asta se va vedea peste numai cîteva luni, cînd, în „optimile" Cupei 1934/35, Universitatea va pierde greu, și încă la Timișoara, cu 2—1. Asta era dife-

---

* Echipa „U" în finală: Sepci — Vidrășan, Iancovici — Ștefănescu, Gain, Borgea — Orza, Ploeșteanu, Ionașiu, Surlașiu, Baciu.

renţa între Ripensia cea mare, profesionistă, de atunci, şi frumosul meu „U", care, chiar în iarna de glorie fotbalistică dintre 1933/34, nu ştiu ce s-ar fi făcut fără cei doi porci, crescuţi ardeleneşte „pentru orice eventualitate", de către cel mai devotat suporter al şepcilor roşii, Szőnybaci.

Al treilea campionat naţional a fost pentru noi mai bun decît cel trecut. Am venit pe locul IV*. Am bătut o dată Ripensia. Am bătut şi Venusul. Dar ne-a ţinut în loc C.A.O.-ul, şi tot cu 0—1 şi 0—2... Se apropia apusul lui Hermes. Graţian Sepi plecase la Venus. Sfera — de asemenea... Ne-am bătut cu Sepci, cu Iancovici, cu Gain, cu Ploeşteanu, cu Orza, care venise între timp de la Tîrgu Mureş (şi avea să încheie tot la Venus), cu Surlaşiu, cu Borgea, cu Baciu... Şi ne-am bătut bine. Dar oboseala începuse să se simtă. Ne răzvrăteam noi uneori împotriva celor mari, împotriva Venusului sau a Ripensiei, dar nu mai aveam putere să învingem vechea teamă de C.A.O. sau rivalitatea mocnită cu „mănăşturenii".

Şi astfel, deodată, a venit căderea. Deşi Sepci, Ploeşteanu, Nicu David, Borgea, Gain încercau să se mai bată. Echipa noastră părea o masă în zori, cu paharele goale şi cu scaunele în dezordine. În campionatul 1935/36, „U" şi-a amintit foarte rar de vara Hungariei, a Ujpestului sau de primul an al diviziei naţionale. Din cînd în cînd, Victoria, fata asta frumoasă, mai rămînea cu noi cîte o săptămînă, dar asta se întîmpla rar.

Am cîştigat iarăşi cu Venusul, am bătut şi C.F.R.-ul, cu 5—0, dar cincinalul trebuia să-şi încheie, oricum, crugul. Am sfîrşit pe ultimul loc. Ne mai rămăsese doar speranţa Cupei. Şi asta încă înainte de terminarea campionatului... Doar speranţa Cupei... Cupa, care e ultima speranţă a celor învinşi de campionat.

---

* Clasamentul diviziei naţionale 1934/35:

1. Ripensia	22	14	4	4	63—34	32
2. C.A.O.	22	14	1	7	50—28	29
3. Venus	22	14	1	7	57—38	29
4. „U" Cluj	22	12	1	9	36—34	25
5. Chinezul	22	9	5	8	58—57	23
6. România Cluj	22	9	5	8	41—41	23

În optimi, contra lui „Dragoș Vodă", ne-am adunat toate puterile și am cîștigat cu 4—1. În sferturi, sorții ne-au trimis tocmai la Arad, contra Gloriei. Acolo aveam amintiri destul de triste. Acel 0—3... Și totuși ne-a mers bine. Am cîștigat cu 2—0. Eram în semifinală! Puteam să-mi spun, printr-un efort de fantezie, că sîntem iar printre primele patru echipe ale țării. Iar pînă în vîrf mai erau doar doi pași.

Dar la omul sărac nici... sorții nu trag. Iar ne-a ieșit în cale Ripensia. Și din nou la Timișoara. Am pierdut. Dar am pierdut cu cinste. Am pierdut cu 4—2. Cu toate că nu mai eram ce-am fost, și Ripensia cîștigase din nou campionatul, iar peste o săptămînă, în finala Cupei, avea să-i spulbere pe cei de la Unirea Tricolor cu 5—1. Unirea Tricolor cu Steinbach, cu Dincă Schileru, cu Sonny Niculescu, Bogdan și nea Fane Cîrjan.

Din fericire, în toamna următoare „U" a continuat să joace în A. Rămăseseră, nu-mi aduc aminte de ce, toate echipele vechi. Și totuși echipa noastră nu izbutea să se adune.

La „U" treaba cea mai grea a fost întotdeauna împăcarea bătrînilor cu tinerii. Și nu atît împăcarea stărilor sufletești, cît împăcarea stilurilor de joc. Pentru că fotbalul curge ca o cascadă. Noi, cei de pe iarbă, sau chiar cei din tribună, furați mereu de joc, duminică de duminică, nu simțim asta. Dar e destul să vezi doi-trei metri de film cu jocuri mai vechi, așa cum mi s-a întîmplat mie, pentru ca să-ți dai seama că fotbalul curge, într-adevăr, ca o cascadă. Pînă și alergarea, despre care spuneam că e aceeași de o sută de ani — mă refer la fotbal — nu mai seamănă cu cea de astăzi. (O senzație asemănătoare am avut revăzînd, după vreo douăzeci de ani, filmul „Pygmalion".) Așa se face că la „U", aproape întotdeauna, a fost mai bine să iei totul de la capăt...

Rămași în A, „uiștii" mei au încercat să urce, dar n-au reușit mare lucru. În ediția 1936/37 ne-am clasat pe locul 10 din 12 echipe. Ajunsesem, cum s-ar spune, în stalul III. În față erau Venusul, Rapidul. Ripensia, deși tot sus, începea să dea și ea semne de oboseală. Noi eram cu Glo-

ria din Arad, cu Chinezul. La „U" au apărut și unele nume mai noi, Putnic, Bențea. Toți însă duceam dorul marilor vedete.

Cupa României ne-a ridicat iarăși în față zidul sorților. Nu știu ce păcate trebuia să plătim... După ce am învins Victoria Constanța, cu 4—1, în optimi, ne-am trezit din nou în fața Ripensiei și — culmea! — tot la Timișoara. Al treilea an consecutiv! ...

Ca să fiu sincer, de astă dată mi-a fost frică de o catastrofă. Și totuși am fost la un pas de o surpriză. Am pierdut la limită, cu 1—0, în fața cîștigătorilor Cupei. Dar și cîștigătorii Cupei păreau schimbați. Atacul nu mai era „aruncătorul de flăcări" pe care îl cunoscusem cu doi-trei ani în urmă. A fost destul ca faimosul cvintet al Ripensiei să piardă o singură piesă (Beke), pentru ca întreaga mașină să pară veche.

În campionatul următor (1937/38) s-a revenit la sistemul în două grupe. În divizia națională au intrat în luptă 20 de echipe. Cîte 10 de fiecare grupă. Se părea că e o mare șansă pentru echipa noastră, care nu-și găsea albia. Dar mai era și cealaltă față a medaliei. La terminarea campionatului, 10 din cele 20 de echipe aveau să retrogradeze în divizia B. Cîte cinci din fiecare grupă.

M-am uitat pe tabelul grupei noastre. Era Ripensia, era Venusul. În rest, însă, n-aveam adversari prea puternici. Crișana... Juventusul... Gloria Arad... Cu patru ani în urmă ar fi fost o simplă formalitate. Acum însă, cînd de vreo doi ani „U" nu izbutea să pună în mișcare mai nimic, orice era posibil.

Am început campionatul cu frica în sîn. Și frica ne-a umplut poarta cu 36 de goluri în cele nouă meciuri ale turului. Venusul a jucat cu noi rugby: 9—3. Juventus — tenis: 6—2. Gloria Arad, Sportul Studențesc și Crișana, trei echipe care ni s-ar fi închinat cu ani în urmă, au izbutit să adune pe spinarea noastră 13 goluri. În tot turul am adunat doar 4 puncte, de la două echipe care, de fapt, nici nu erau de A — A.C.F.R.-ul din Brașov și Vulturii Lugoj — ajunse, și ele, „carne de tun" pentru cei mari.

Iarna a fost tristă. „U" cînta din ce în ce mai puțin. Și din cizma de la „Ursus" nu mai băuse de mult nici un jucător mare.

CALVARUL

A venit primăvara. Și o dată cu ea, o poftă de joc pe care „U" n-o mai avusese de pe vremea lui Sepi. Din cele 9 meciuri ale returului, am cîștigat 5, am făcut 2 egale și am pierdut tot 2. Am bătut Venusul. Am bătut Juventusul. Am bătut Sportul Studențesc. Din păcate, toată această spectaculoasă furtună de primăvară nu ne-a adus nimic. Ne-am clasat pe locul 6, la numai două puncte de Sportul. Sportul se salva, iar noi porneam spre B, pentru prima oară.

Așa a început calvarul. Adio, Venus! ... Adio, Ripensia! ...

Pentru mine, Mircea Luca, poate că nu era chiar atît de rău că ajunsesem în B. Puteam să-mi fac drum mai ușor în prima echipă. De altfel jucasem un meci amical la Cîmpia Turzii. Dar duminicile erau tare triste. Iar „Gazeta" de luni nici n-o luam. Și de ce aș fi luat-o? Ca să citesc că Ploeșteanu a marcat, PENTRU VENUS, un gol de la 20 metri dintr-o centrare a lui Orza, sau dintr-o pasă a lui Gain? Să aflu că idolul meu, Sepi Grațian, conduce atacul Ripensiei?

Acolo, în B, „U" al meu a hotărît să strîngă rîndurile. Am început să cîntăm din nou. La urma urmei, cînd ești tînăr, te obișnuiești cu orice. Curînd meciurile noastre cu Olimpia Satu Mare, cu Stăruința Oradea, cu Monopolul din Tîrgu Mureș sau cu Careii ni s-au părut mai frumoase decît marile derbyuri de odinioară. Dulcea și amețitoarea beție de totdeauna a fotbalului ...

La sfîrșitul campionatului, „U“ s-a clasat doar pe locul 3 în divizia B. Drumul era mult mai greu decît ni l-am fi putut închipui. Și trebuia să mai așteptăm cel puțin încă un an.

SEVER CORACU

În vremea asta, cînd necazurile se țineau de noi ca mînzul de iapă, s-a întîmplat ceva care mie mi s-a părut a fi un semn. Ca să n-o lungesc, în iunie 1938 „U“ a cîștigat un jucător — în sfîrșit, un jucător! —, iar eu — un prieten. Cine? Sever Coracu.

Sever învăța la Timișoara. Era — culmea coincidenței! — din satul lui Guga, Cuvin. Fotbal juca de mic. Alerga mai tare ca Dobay. Într-o zi din primăvara lui 1938, Ripensia l-a încercat într-un meci amical. Dar jocul nu i-a mers de loc lui Sever. Ca mai întotdeauna la debut. Și era tare necăjit Sever, pentru că-și făcuse mari speranțe. Întîmplarea a făcut, însă, ca la jocul cu pricina să se fi aflat și Surlașiu, fostul nostru extremă-stîngă. Și ochiul „bătrînului“ a simțit imediat ceva. Probabil că a fost mai mult decît o impresie fugară, pentru că, după joc, Surlașiu l-a așteptat pe Sever. Discuția n-a fost prea lungă. (Lui Surlașiu nu i-a plăcut niciodată driblingul exagerat.) L-a întrebat scurt pe Sever dacă nu i-ar plăcea să plece la Cluj. Și Sever, necăjit cum era, n-a stat pe gînduri. Ba mai mult, hotărîndu-se să plece imediat, a primit și banii de tren pe care fostul „uist“ îi avea parcă pregătiți dinainte.

Așa a ajuns Coracu la Cluj. Dar aproape o dată cu el a ajuns și suspendarea de un an pe care i-a trimis-o Ripensia, în baza vechiului sistem al „cîinelui de grădinar“, care n-ar vrea să te știe nici colo, nici dincolo.

Cu Sever m-am împrietenit numaidecît. Fără să fac pe grozavul, trebuie să vă mărturisesc din capul locului că am fost imediat de partea lui Surlașiu: Sever mi se părea un mare talent...

Eram deseori împreună. În ciuda suspendării sau, poate, tocmai de aceea, Sever lucra în plin. Într-o zi, după ce bătusem mingea vreo două ceasuri, am stat să căscăm gura la antrenamentul atleților. Pe pistă erau, printre alții, frații Sulliok și Dejenaru. Coracu n-are ce face si-mi spune: *„Ascultă, Mircea, eu pe atleți îi «iau» la fugă"*. Și astfel, în doi timpi și trei mișcări, Sever mi-a arătat ce poate. Doctorul Arnăut, antrenorul de atletism, cînd a văzut cum aleargă fotbalistul nostru, a căutat să ni-l sufle. Ca să scape, Sever i-a spus că are un prieten care aleargă de două ori mai bine. A intervenit imediat un

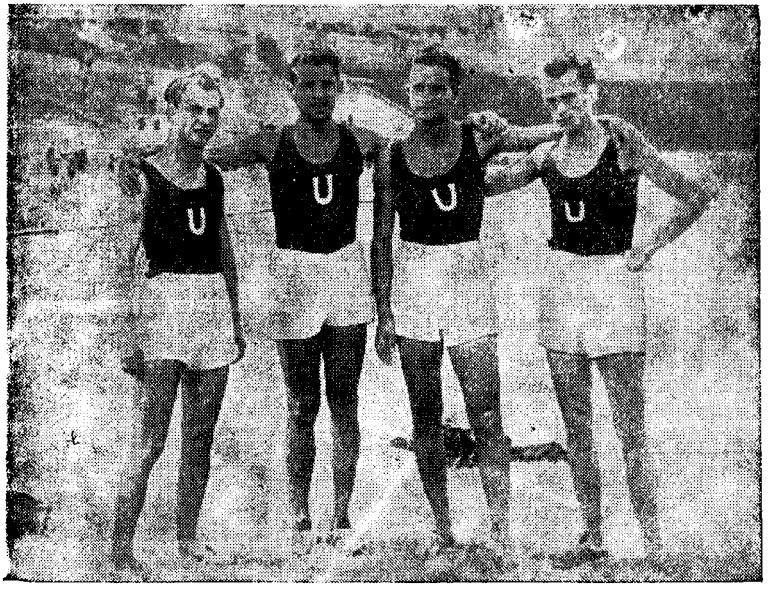

Ștafeta de aur a lui „U": Zenide — Stoichițescu — CORACU — Moina

rămășag, pe două ciocolate, și așa a venit și Moina pe terenul din Parc. Ce a urmat a confirmat, bineînțeles, spusele lui Coracu.

Cred că Sever Coracu este singurul caz din istoria sportului nostru cînd un atlet, selecționat în echipa națională, se vede, în același timp, și fotbalist în prima aleasă a țării.

Sever a luat un start puternic pe ambele piste. La atletism a alergat și „suta", și „două", și ștafeta, cu Pompi Stoichițescu, cu Moina și Dejenaru. A fost campion național. A mers și la Balcaniadă, la Atena. Noi, copii — deși nu mai eram copii, pentru că în 1940 aveam 19 ani — noi, copiii, zic, eram fermecați de succesele lui Sever. În 1940, în septembrie, a fost cu naționala de fotbal la Belgrad. A jucat *dreapta afară,* în locul lui Bindea. Echipa noastră era cam pirpirie. Dacă-mi aduc bine aminte, cei mai mulți erau tineri și debutanți. Juca și Gică Popescu, și Constantinescu-Grecu, și Ionică Bogdan. Rezultatul a fost o surpriză nemaipomenită. Am cîștigat cu 2—1. Și apoi, ține-te de povești. Într-un singur an Sever ajunsese în capul mesei noastre. „Asta înseamnă — mă bucuram eu în sinea mea — că la „U" s-a schimbat ceva și că s-ar putea să vină iar veselia, după destule necazuri".

VISCOLUL

Iată însă că am ajuns cu vorba tocmai în septembrie 1940, în cinstea lui Sever Coracu, și am uitat să vă spun că la capătul primăverii lui 1940 am izbutit să recîștigăm dreptul de a juca în prima divizie. Dar la ce bun? Peste mai puțin de două luni aveam să plecăm în pribegie, toți, la Sibiu.

Pribegia a fost tristă, ca toate pribegiile. Era și sărăcie mare. Stăteam la un cămin, 12 într-o cameră. Tocmai

„U" la Sibiu. În mijloc, deasupra portarului: prof. dr. Iuliu Haţieganu. Al treilea din dreapta: prof. dr. Grigore Benetatto

bine — s-ar spune — pentru cantonament, în vederea sudării sufletești a unei echipe. Tocmai bine, dar n-aveam nici saltele.

Mergeam deseori la pescuit. Dar nu ca să ne relaxăm — n-aveam vreme de așa ceva — ci ca să prindem pește și să-l vindem pe la restaurante. Îmi aduc aminte că cineva ne învățase să prindem păstrăvii cu mîna. Și mergea destul de bine.

Ceea ce ne mistuia însă cel mai mult era dorul de casă. Din dorul de casă s-a născut, de fapt, marșul «Haide, „U"!» de care am pomenit la început. Marșul acesta minunat, și echipa, adică prietenii adunați într-o cameră de 12 paturi, ne-au amintit mereu că dăinuim și că vom dăinui.

Campionatul, în schimb, l-am jucat ca vai de lume. Mi-amintesc de un meci care a reflectat, de fapt, întreaga stare de spirit a echipei noastre. E vorba de un meci jucat la Galați, cu Gloria C.F.R., care a fost programat, nu mai știu de ce, tîrziu de tot, la 22 decembrie. Și a fost viscol mare în duminica aceea. La meci, în tribună, s-au aflat doi conducători de la Galați și unul de-ai noștri. În rest — nimeni. Am pierdut cu 1—0. A fost viscol mare în duminica aceea. Și ne-a înghețat inimile.

În primăvară, cu două etape înainte de final, am jucat cu Sportul Studențesc la București și am cîștigat cu 4—3. La Federație s-a spus, însă, că studenții din București ar fi fost blînzi cu noi și ne-ar fi dăruit meciul. Așa că, pînă la urmă, ni s-a dat joc pierdut cu 3—0. N-am înțeles niciodată de ce o echipă care a bătut C.F.R.-ul și a dat 6 goluri Gloriei din Arad n-ar fi putut să cîștige, la București, cu Sportul.

Mai erau de jucat două etape. Dar nu ne-am mai prezentat. Cu aceste două jocuri mai puțin și cu cel pierdut la masa verde am adunat, totuși, 15 puncte, cu unul mai puțin decît Gloria C.F.R. Galați, care le jucase pe toate. Așadar, numai necazuri. Dar, cu toate necazurile, am avut și o bucurie ascunsă. Tony Dascălu și Sever Coracu marcaseră împreună 22 din cele 38 de goluri ale noastre. Îmi dădeam seama că pe aici or să zboare ghiulelele cînd om avea putere să urcăm tunurile pînă-n coama dealului.

Campionatul următor n-a mai avut divizie. S-a jucat ca pe timpuri, „la zone". Trenurile mergeau greu. Știai numai cînd pleci, și nici atît... De la Arad pînă la Galați era uneori drum de trei zile.

„U" al meu se forma pas cu pas. În ciuda celor 12 paturi așezate unul lîngă celălalt. Sau poate tocmai de aceea. Eu mi-am zis întotdeauna că o echipă se poate face ori cu bani mulți, cum s-au făcut Venusul sau Ripensia, I.T.A. sau Carmenul, ori cu bani de loc. „U" al meu a fost întotdeauna în a doua categorie... E destul să vă amintesc că, la Sibiu, Săbăslău și Jifkovici au umblat cu o listă de subscripție și că noi toți, bărbați în toată firea, am mers cu colindul, pentru ca să vă dați seama cam ce resurse materiale a avut „U", mai ales la Sibiu.

Și totuși ne-am cîștigat seria, în noua formulă. Am ajuns, astfel, în primele 16 echipe ale țării. În optimi am bătut Arieșul, cu 9—1, și încă la Turda. (Numai de nu m-ar auzi Fănică Filotte, antrenorul Rapidului, în finala de Cupă cu Băluțiu.) Deci, în numai 90 de minute, eram printre primele opt echipe, ajungînd în sferturi. Apoi am cîștigat și în fața F.C. Craiova, cu 2—1. Eram în semifinala campionatului României! Visurile noastre s-au oprit însă aici. Poate pentru că aveam și alte visuri. Poate pentru că ne dădeam seama că, într-adevăr, e tare lung drumul Clujului. În semifinală am pierdut cu 4—1 în fața Rapidului. (Iată că Fănică Filotte m-a și auzit.) Dar nu era nici o rușine. Ne învinsese Rapidul lui Baratky, Bogdan, Sipoș, Radu Florian și Moldoveanu.

Apoi a fost din ce în ce mai greu. Campionatul 1942-43 l-a cîștigat F. C. Craiova. La treaba asta, însă, au pus umărul și clujenii Straja, Felecan I, Nistor. Noi am terminat pe locul 9. N-avea nici o importanță. Mie îmi creștea inima văzînd că s-a nimerit ca băieții să fie înalți și bine legați. Și Tony, și Sever, și Costea, și Bretoteanu, și Dumitraș, și chiar eu...

Campionatul 1943-44 n-a mai apucat să se sfîrșească. S-a jucat doar toamna. Am ajuns pe locul 3, după Craiova și Rapid. Primăvara am stat. Băieții s-au răspîndit care încotro. Era greu. Din ce în ce mai greu. Și totuși, parcă dinspre munte, venea o dungă de lumină... Venea, ea, dunga de lumină.

„U" — Venus, 3—2, la Sibiu

Nu pot povesti nimic despre ziua revenirii acasă, la Cluj. Știu doar că-mi era parcă frică să calc pe pietre, pentru ca nu cumva ceva să se miște și să se schimbe.

Chiar în ziua sosirii ne-am dus la stadion. Szőny-baci era acolo, ca întotdeauna. Cînd ne-a văzut, n-a putut scoate un cuvînt. A stat așa, vreo trei minute în șir. Nici nu clipea. Apoi, la fel de mut, s-a îndreptat spre un dulap. A deschis cu cheia și a tras de un sertar mare, ca de scrin. Și, cu aceleași mișcări de robot, a scos din sertar 11 tricouri alb-negre, așezate cu grijă unul peste celălalt. Abia după ce le-a pus pe masă și le-a netezit de cîteva ori, i-am auzit glasul: *„Le-am păstrat pentru voi aproape cinci ani. Știam că o să veniți"*.

Nimeni n-a mai scos o vorbă. Mi-am holbat ochii ca să nu plîng și am căutat în grămadă tricoul cu nr. 5. Era tricoul meu. În timp ce-l trăgeam pe cap, am zăbovit, căutîndu-i gura, ca să-l pot săruta pe dinăuntru. Pe chipul lui Szőny-baci se putea citi o imensă bucurie.

CÎND SUNĂ TULNICELE...

Și viața și-a reluat cursul. Acolo, la Sibiu, nici nu știu cînd am terminat Medicina. Acum eram asistent la Patologia generală. Dar dragostea pentru *cotca* lui Brutus Rațiu nu se stinsese de loc. Eram, într-un fel, ca la început, în 1919, cînd „U" încerca să-și facă un loc sub soare, în mijlocul celor șapte-opt echipe ale „căprăriilor". Numai că acum aveam în față o echipă cum niciodată n-avusese Clujul: Ferarul. Stați numai să vă amintesc o variantă de „11": Marki — Szanislo, Vass — Petschovski, Demeter,

Fülöp — Fabian, Covaci IV (adică „Pişti Covaci", antrenorul de astăzi de la Steaua), Bonyhadi, Reinhardt, Covaci V. E destul, cred, să vă spun că, peste numai un an, portarul, fundaşul stînga, mijlocaşul dreapta, centrul înaintaş şi interul stînga aveau să fie baza I.T.A.-ei din Arad, pentru ca să ştim cu toţii ce era Ferar în vremea aceea.

Jocurile, la Cluj, tocmai începuseră. Şi deodată, cam prin iunie 1945, se anunţă „Cupa oraşului Cluj", cu Ferar, cu Haggibor, cu Dermata şi bineînţeles cu „U". Dar „U", ia-l de unde nu-i. Băieţii nu se adunaseră încă toţi. Cupa însă era mai mult decît o Cupă. Cupa era un fel de apel în care „U", cu tot ceea ce însemna el pentru Cluj, trebuia să răspundă prezent.

Aşa am început să-i adunăm pe băieţi. Vorba lui Titus Lucaciu: *„I-am adunat cu tulnicele!"*

Şi s-a dat drumul la jocuri. Ferar se plimba ca un cal de curse. Ba se mai şi juca. Îmi aduc aminte că biata Dermata a încasat vreo 15 goluri, avînd o singură consolare: Haggibor-ul recepţionase 16. Noi bătusem Haggiborul cu 4—0 şi ne canonisem cu Dermata, apucînd să dăm un gol spre sfîrşit.

Şi a venit ziua meciului Ferar-„U". Stadionul — plin pînă la refuz. În timpul încălzirii — duel mare între galerii. Cea a Ferarului — zgomotoasă, aspră şi sacadată. A noastră — cu cîntec, înainte marş! Studenţii învăţaseră din gură în gură marşul născut la Sibiu: *„Haide, U! Haide, U!/ Eşti simbolul tinereţii studenţeşti,/ Haide, U! Tempo, U! / Eşti mîndria unor inimi româneşti!"* Dar asta nu era totul. Ei învăţaseră şi celelalte strofe, aşa că în tot stadionul se auzea: *„Noi luptăm, să-nălţăm, / Prin avînt, prin voinţă şi prin cînt, / Un trup nou, suflet nou! / Haide, U! Tempo U!"*.

Cînd ne-am adunat din nou, sub tribună, ca să ieşim cu arbitrii, eram palizi ca morţii. Uitasem că trebuie să ne mai mişcăm. Stăteam ca proştii, sprijiniţi de zid. Şi în vremea asta Ferar îşi scutura mîinile, săltînd cînd pe un picior, cînd pe celălalt, ca o echipă mare, care ştie că peste o oră şi jumătate se va termina şi obligaţia asta profesională, după care se va putea bea, în linişte, o cafea bună, cu un *cognac* mic, la „Continental" sau în altă parte.

Apoi arbitrul a fluierat o dată puternic, peste tot stadionul, și Ferar s-a repezit în față, ca alergătorii de 800 de metrii cînd vor să prindă coarda.

Mircea Medrea, Mircea Luca, Tony Dascălu

Jocul l-am început noi. Tony a aruncat mingea cu putere spre Sever Coracu. Ar fi putut-o pasa înapoi, la Joja, pentru mai multă siguranță, dar mi-am dat seama că așa a făcut mai bine. Meciul acesta cu Ferar nu putea fi cîștigat metru cu metru, adică cu capul. În jocul acesta trebuia să te arunci în neștire. Și mi-a plăcut teribil pasa aceea puternică, cu mingea izbită parcă de undeva dinăuntru. Mi-a plăcut pentru că l-am regăsit astfel pe Tony, cel care avea „căpitănia" în mers, în privire și în inima noastră, a tuturor.

Curînd însă Ferar avea să pună mingea jos metru cu metru sau, mai bine zis, milimetru cu milimetru. Mingea se apropia de poarta noastră pe nesimțite, pe drumuri ocolite, ca la biliard, aruncîndu-ne cînd în dreapta, cînd în stînga. Se simțea în jocul nostru că apucasem să ne antrenăm doar cîțiva, la Sibiu, într-un fel de cantonament de bună voie, fără program, ore de culcare, supraalimentație sau cu filme văzute de cinci ori pînă atunci.

În tribună, bătălia galeriilor căuta să ne asmută ca la luptele cu tauri. Și am simțit deodată că mugetul mulțimii îmi face foarte bine. În dreapta, Straja intra la om ca Sfera, pe vremuri. Avea o căutătură care, la început, m-a speriat un pic, dar peste cîteva minute mi-a dat un curaj de neînțeles. Și iată că după vreo 10 minute se face o liniște deplină pe întreg stadionul. Ce se întîmplase? Tony Dascălu deschisese scorul! Tribuna noastră însă n-a cutezat să creadă, deși a văzut mingea în fundul plasei. A izbucnit în aplauze abia după ce Ferar a repus mingea la centru, cu mișcări calculate, fără nici o grabă.

Și iar au început pasele acelea scurte, învăluitoare, ca un fel de morfină. Pe mine, golul, în loc să mă bucure, m-a speriat de tot. Primul meu gînd a fost — îmi dau seama astăzi — pe cît de ciudat, pe atît de firesc: *„Dar dacă i-am întărîtat cu golul lui Tony?"* Ferar a continuat să paseze calm, cu o ușurință enervantă. În mine, însă, s-a petrecut fenomenul invers. Și m-a fulgerat un alt gînd: *„Pasele acestea scurte vor fi pînă la urmă moartea Ferarului. Meciul de astăzi e, într-adevăr, un altfel de meci. Aici, tu, apărătorule, dacă nu pui capul în gheata adversarului, nu-ți meriți locul în echipă. Iar tu, înaintașule, dacă nu plonjezi cu capul în bara porții adverse, ești doar un rafinat, cu apă distilată în loc de sînge"*.

Ai mei, parcă mi-au citit gîndurile. Și au început, fără semnal, invazia spre poarta adversă, cu pase lungi și puternice, spre înaintașii surprinși în alergare, ca rugbyștii la *à suivre*. Și erau nu numai înaintașii, ci și mijlocașii. După cîteva asemenea asalturi, care, legate între ele, transformaseră poarta Ferarului într-o cazemată asediată, Straja a pus mingea la „11" și a tras „țărănește", fără mănuși și reverențe ... Era 2—0! Dar întreg stadionul știa că și acest al doilea gol e o simplă glumă a Ferarului, pentru a face și mai mîndru jubileul din final. N-o să mă credeți, dar chiar și la al treilea gol, înscris de Sever Coracu, după o adevărată cursă atletică, cu turnantă cu tot, nu s-au găsit prea mulți care să creadă că Universitatea, cea adunată cu tulnicele, ar putea să-i bată pe meseriașii desăvîrșiți ai Ferarului. Abia la al patrulea gol, pe care Tony Dascălu mi l-a dăruit mie, s-a despărțit,

în sfîrșit, tribuna. *Druckerii* Ferarului își părăseau locurile, iar ai noștri cîntau.

Așa s-a sfîrșit cea mai frumoasă zi din viața mea de fotbalist. O zi pe care nu o va putea întuneca nici una din victoriile care s-au succedat deseori, timp de 10 ani și mai bine. Veți spune, poate, că entuziasmul meu e prea mare pentru un joc aproape amical, un joc în cadrul Cupei Clujului. Dar ar fi o greșeală să credeți asta. Pentru noi, clujenii, adunați cu tulnicele pe dealul Feleacului, meciul acesta cu Ferar a fost, de fapt, un meci pentru cucerirea sufletului tribunei. Și noi am cucerit, în seara aceea, tribuna Clujului. O tribună fără torțe — nu se inventaseră încă — dar, oricum, o tribună în care șepcile roșii și chipurile studenților ardeau de bucurie.

Pentru Ferar, de asemenea, meciul acesta n-a fost doar unul amical. Peste puțină vreme, șapte din cei mai buni jucători ai echipei aveau să ia drumul Aradului. N-aș vrea să spun că victoria noastră a destrămat echipa, sau că drumul spre Arad ar fi fost un drum al penitenței — de fapt, existau acolo multe alte motive de atracție — dar acel 4—0 a pus, oricum, capăt hegemoniei Ferarului în fotbalul transilvănean. Și asta a fost — de ce să fim mereu modești? — isprava unei echipe care rezistase timp de patru ani, ca vai de lume, într-un cămin cu 12 paturi, departe de casă.

CE MULT NE-AU IUBIT BUCUREȘTENII !...

Vara lui 1945 a fugit pe nesimțite, furată parcă de apele Someșului. Iarna m-a prins la „clinici", și astfel m-am trezit, într-o noapte, cu streșinile curgînd. O dată cu primăvara ne-am adunat iar pe stadion. Către toamnă avea să înceapă divizia națională, cu 16 echipe, iar Clujul

trebuia să aleagă două din patru. Se și stabilise, de altfel, ca Ferar, care nu mai era Ferar, să joace cu Dermata, iar noi — cu Victoria.

Am început antrenamentele ca pentru o mare finală. Echipa noastră se cam desemnase: Cristea — Vigu II, Medrea II — Joja, eu, Rădulescu. În atac aveam mai mult de cinci: Roman, Medrea III, Zăhan, Tony Dascălu, Jifcovici, Coracu, plus Borzan, și mai erau și cei tineri.

Barajul n-a fost prea simplu. În primul meci am cîștigat cu 3—1, mai greu decît arată diferența de două goluri. În jocul retur a trebuit să ne mulțumim cu 1—1. Îmi aduc aminte că prin minutul 80, în cel de-al doilea joc, Felecan II l-a pus jos, probabil din supărare, pe portarul nostru Cristea, doctorul de astăzi al Petrolului, și astfel a trebuit să intru eu în poartă. Am uitat să vă spun că prima oară, în copilărie, am jucat portar, dar a trebuit să mă las, pentru că toți mă considerau prea mic. Și eram, într-adevăr, tare mic.

Așa a venit, în sfîrșit, prima zi a campionatului. În „Sportul popular", la prezentarea echipelor, într-un fel de avancronică nesemnată, se spunea: *„Universitatea din Cluj înseamnă tinerețe și elan, calități suficiente pentru a lupta în vederea neretrogradării"*. Noi eram de altă părere, dar cronicarul avea și el dreptate. În fond, omul rămăsese cu impresia ultimului campionat dinainte de război, cînd „U" lupta, într-adevăr, pentru ... neretrogradare. Pe de altă parte, la startul campionatului 1946/47 era și greu să nu te afli în grupa echipelor pentru ... neretrogradare. I.T.A. adunase, cu cocoșeii baronului Neumann, cam tot ce era mai bun în fotbalul românesc la ora aceea. Cine poate uita echipa Marki-Lorant, Vass — Reinhardt, Meszaros, Băcuț I — Covaci Adalbert, Mercea, Bonyhadi, Petschovski, Toth III (sau Nicu Dumitrescu III, sau Stibinger)? Apoi venea C.F.R.-ul, cu Lungu, Radu Florian, Filotte și toți ceilalți ... Despre Carmen, ce să mai vorbim? Atacul cu Farkas—Bazil Marian—Iosif Covaci—Fabian II—Gică Popescu rivaliza cu cel al I.T.A-ei. Dar asta nu era totul ... C.F.R.-ul din Timișoara îi avea pe Ritter, Moniac, Reuter, Bădeanțu ... Atacul Ferarului era condus de Vaczi. Juventus se ducea înainte cu Oană, cu Fătu, Flamaropol și Iordache ... Ciocanul se baza

Mircea Luca (în alb) în duel cu Bădeanțu (C.C.A.) pe stadionul „Republicii"

în primul rînd pe Bartha și Hoefling... Avea dreptate, deci, cronicarul „Sportului". Tinerețe și elan, pentru evitarea neretrogradării. Cam neplăcut, dar adevărat.

Am început campionatul cu dușuri calde și reci, deși n-aveam nici un „scoțian" în echipă. S-ar fi părut că adevărul e undeva pe la mijloc: avea dreptate și cronicarul pesimist, dar aveam dreptate și noi. De ce? Pentru că azi pierdeam în fața C.F.R.-ului din Timișoara cu 2—3, iar mîine băteam Prahova cu 6—0... Una peste alta, în clasament mergeam peste plan. Iată, însă, că vine și ziua primei deplasări la București. Călătorim, ca întotdeauna, de sîmbătă noaptea pînă duminică, plus hrana rece — o să rîdeți, era chiar parizer — așa cum povestea badea Lazăr Sfera.

Adversar? Cum nu se poate mai rău: Carmenul, cu toate caratele sale, adică Ștefan Ionescu — Costică Marinescu, Novac — Angelo Niculescu, Torjoc, Șiclovan — Fabian II, Bazil Marian, Farkas, Johnny Dumitrescu și Ioșka Covaci, timișoreanul, cel care peste vreo șase ani avea să facă meciul acela formidabil la Turku, în Finlanda, ca stoper, contra lui Hidegkuti.

Și-acum, cu tempo, despre cel mai nostim lucru din meciul acesta, care trebuia să fie pentru Carmen doar o problemă de îmbunătățire a golaverajului, în vederea duelului cu I.T.A. Poate greșesc, dar mie mi s-a părut că lucrul cel mai interesant a fost cronica meciului, cu încercările ei de a salva ce mai putea fi salvat după ce Carmenul, superechipa anului 1946, părăsise terenul învinsă de șutul lui Tony Dascălu, căruia i-a plăcut întotdeauna să dea goluri la zile mari. Și ca să ne dăm seama mai bine ce era Carmen în ziua aceea, e destul să vă amintesc că I.T.A. cea mare a încasat de la atacul lui Bazil Marian cinci goluri și a răspuns doar cu două.

Întoarcerea la Cluj a fost cu cîntece și bere. Joja a propus să bem în cinstea „cronicarului pesimist". Și astfel în noaptea aceea n-a dormit nimeni. Parcă am fi știut că în echipa pe care o bătusem se aflau, în formare, doi vicepreședinți ai Federației Române de Fotbal (Johnny Dumitrescu + Șiclovan) și selecționerul echipei 1969 de pe Wembley (Angelo Niculescu).

Din ziua meciului cu Carmen am rămas cu dorul de București. Poate și în amintirea publicului, care ne-a aplaudat atunci mai mult decît eram aplaudați la Cluj.

Ne-am întors peste cîtva timp pentru al doilea joc în București, cu Ciocanul. Și a fost o zi la fel de frumoasă. Am cîștigat cu 2—1. Bucureștenii începeau să fie pentru noi un fel de Bancă, unde puteam răscumpăra punctele pierdute în provincie.

Stau și mă întreb uneori: de ce ne-a iubit atît de mult publicul bucureștean, întotdeauna? Unii spun că secretul e simplu. Așa cum spectatorul de teatru face coadă la „Heidelbergul de altădată", tot așa vine și la meciurile unei echipe despre care se spune sau, mai bine zis, s-a spus că știe să cînte Gaudeamus igitur, că poate să-i întinerească pînă și pe profesorii cei mai venerabili și nu se bate cu pumnii în cap dacă se întîmplă să nu fie bani de primă la victorie. Eu cred însă că nu e doar atît. Bucureștenilor le-a plăcut la noi pofta de a juca, cu disperare, totul pe o carte. Le-au mai plăcut — nu glumesc! — tricourile noastre alb-negre, care au rămas întotdeauna alb-negre, în timp ce echipele lor au schimbat toate culorile curcubeului. În sfîrșit, le-a plăcut, poate, că am fost aproape întotdeauna niște necunoscuți (cu nume frumoase, e adevărat), că n-am rîvnit niciodată la titlul de „profesori", „săgeți" sau „corsari", fiind doar niște oameni obișnuiți, tare obișnuiți, nu prea luați în seamă și chemați foarte rar la echipa națională, deși am fi putut-o servi destul de bine. Mie, de pildă, într-o vreme, mi-a fost rușine de laudele pe care mi le aduceau antrenorii și ziariștii, cu toate acestea am rămas doar doctorul Mircea Luca cel zănatic, care își riscă viața pentru ca mingea să nu intre în poarta lui Vasile Cristea. Și n-am fost chemat niciodată la echipa națională, deși a fost vorba de vreo 30 de ori să se întîmple așa. Cred, de aceea, că publicul, care știe mai multe decît ne închipuim, jubila în modul cel mai natural atunci cînd anonimii de la Cluj, conduși de „doctorul cel zănatic", care termina aproape toate meciurile bandajat la cap, dădeau totul peste cap, obținînd victoria împotriva așilor de pică sau de cupă.

Poate că și noi am simțit dragostea aceasta a publicului bucureștean și am aruncat în luptă totul, ca să nu-l decepționăm. Așa se face că în toamna lui 1946, veniți pentru a treia oară la București ca să jucăm cu Juventus, cel care îi servise Carmenului nu mai puțin de cinci goluri cu o săptămînă înainte, ne-am montat niște aripi imense încă din Gara de Nord și am bătut Juventusul cu un scor (3—2) care arată că ei au avut silință, iar noi — putință.

Carmen... Ciocanul... Juventus... Trei, doamne, și toți trei în traista lui „U"... Mai rămînea C.F.R.-ul, care era ocupat cu urmărirea I.T.A.-ei, liderul. Dar pe ceferiști aveam să-i întîlnim tocmai la primăvară, în prima zi a Moșilor, adică la 10 martie. Pînă atunci, uitîndu-mă în clasament, mi-am dat seama că nu sîntem chiar de plîns: din 13 jocuri cîștigasem 7, pierdusem (cîștigasem) cîte-un punct în două jocuri, avînd în dreptul înfrîngerilor 4 jocuri pierdute. Aveam deci 16 puncte, cu 29 de goluri date și 19 primite. Iar din divizie, așa cum vom vedea, avea să se cadă cu 11 puncte, după 26 de meciuri... Cu alte cuvinte, problema... neretrogradării o rezolvasem chiar din toamnă.

Primul meci al returului s-a nimerit să fie, cum v-am spus, ultima deplasare la București. Ne aștepta C.F.R.-ul, care reușise un formidabil 2—2 la Arad, cu I.T.A., cînd Fane Filotte a ratat de la trei metri, cu poarta goală, în ultimele minute. Cu o zi înainte de meci am vrut să văd ce scriu ziarele. Ce să scrie? Că C.F.R-ul n-ar trebui să aibă probleme, că e o mare diferență între cele două echipe, că antrenorul Cibi Braun a făcut o foarte bine gîndită modificare de formație, cu Tănăsescu extremă stînga (pe care îl rog și pe această cale să ne dea astăzi mai multe jocuri internaționale, în calitatea sa de secretar federal), și că simpaticul „U" are de partea sa doar tradiția unor jocuri bune în Capitală. În josul paginii erau puse față-n față și echipele:

C.F.R.: Sadowschi — Ghiuriță, Asbiceanu — Apolzan, Mari, Mihăilescu — Lungu, Stroia, Radu Florian, Filotte, Tănăsescu.

Universitatea: Cristea — Straja, Medrea II — Joja,

Luca, Rădulescu — Roman, Medrea III, Dascălu, Jifcovici și Coman.

Și acum să vă dau rezultatul, pentru că el povestește mai bine decît mine. Am cîștigat cu 2—0! A doua zi a apărut pe vreo trei coloane titlul *„Universitatea, imbatabilă în Capitală!"* Nu era un titlu artistic, în schimb era statistic. Cîștigasem toate cele patru meciuri cu bucureștenii, la București. Le marcasem opt goluri și primisem trei. Știu că după acel 2—0 cu C.F.R.-ul, în cabina noastră a venit Aurel Neagu, responsabilul de astăzi al „Fotbalului", și ne-a felicitat. Eu i-am mulțumit, dar am tras din asta concluzia că *el* fusese cronicarul pesimist care ne plîngea de milă în avancronica apărută toamna.

Jocul cu C.F.R.-ul a fost, poate, ultima zi frumoasă a campionatului pentru noi, cu toate că n-aș putea să spun că l-am terminat chiar în etapa a 14-a, cînd mai erau încă 12.

DE LA SUBLIM LA RIDICOL...

Imediat după victoria asupra C.F.R.-ului am plecat la Timișoara, unde am pierdut greu, cu 3—2. În schimb, peste cîteva zile am bătut Craiova, la ea acasă, cu 4—1. Întorși la Cluj, după aproape două săptămîni de peregrinare, am cîștigat și cu Juventus: 3—1, fără nici o emoție, pentru că acolo, în față, mașina lui Tony se rodase bine, astfel că aproape după fiecare meci citeai în ziare, sub formații, *Dascălu (2), Coracu (1)* sau viceversa.

Deci, după etapa a 16-a avem 22 de puncte și toate ziarele de partea noastră.

Vine acum jocul de la Ploiești. Ne așteaptă Prahova, săraca de ea. De ce săraca? Pentru o mie și unul de motive. Să trecem peste faptul că în toamnă, la Cluj, pierduse în fața noastră cu 6—0. Să ne amintim doar că sînt numai șapte zile de cînd a jucat cu Carmen, la București, și a pierdut cu 13—0, scor care nu-mi amintesc să mai fi existat în campionatul nostru.

Și acum, după acest prolog, care bănuiți dumneavoastră încotro bate, îi rog pe „uiștii" mai bătrîni să închidă cărticica, pentru că nu vreau să inaugurez seria infarcturilor fotbalistice în afara stadionului.

Da... Așa a fost... Cînd mai era un sfert de oră, „U" al meu continua să se canonească cu... Prahova și privea uluit tabela de marcaj: 2—2. Peste două minute, văzîndu-i pe *comănești* venind mereu peste noi, mi-am zis că ar fi bine să rămînă barem așa. Dar „U" n-a fost niciodată echipa jumătăților de măsură. Iar pe deasupra, venise ziua cînd trebuia să bem, musai, paharul pînă la fund. La un atac pe dreapta, doctorul Vlaiculescu, arbitrul de astăzi, centrează, reprimește mingea și... 3—2 pentru Prahova... În ultimele 10 minute n-am mai făcut nimic. Țin minte doar că mă obseda să știu dacă vorba aceea, „de la sublim la ridicol nu e decît un pas", a spus-o Napoleon sau a scris-o altcineva despre el.

Așa a fost cu Prahova. Această Prahovă care avea un jucător fermecător, Mitty Comșa, dar care l-a pus anume pe doctorul Vlaiculescu să bată o echipă cu șapte doctori sau doctoranzi... S-a întîmplat, într-un fel, povestea cu U.T.A. și cu Vagonul.

Duminica următoare a fost, aș putea spune, ultima reprezentație „U" în campionatul 1946/47. Am întors vizita lui I.C.O., în fața căreia cîștigasem cu 4—2, în toamnă, la Cluj... În primăvară, I.C.O. redevenise însă C.A.O.-ul de pe timpuri. Bătuse pe Carmen cu 3—1... Bătuse pe Juventus... Se jucase cu Reșița, dîndu-i șase goluri... Era un I.C.O. puternic, cu Serfőző, cu Spielmann, cu Bodo.

Noi veneam cu șoricelul nostru mort, născut la Ploiești. De altfel, rîsetele stadionului din Oradea la apariția noastră pe teren spuneau totul. Dar asta ne-a cam iritat. Și ce mult aveau să regrete orădenii primirea pe care ne-au făcut-o. La terminarea meciului, amicul Vecsey, portarul lui I.C.O., se întorcea cu trei mingi grele, culese din plasa porții sale. I le serviseră Coman (2) și Coracu. Tony Dascălu lipsise de la „banchet". În schimb Cristea, portarul nostru, prezent pe teren, ar fi vrut tare mult să facă o pasiență, dar uitase, din neglijență, cărțile la hotel.

Deci, de la 2—3 la Ploiești la 3—0 contra lui I.C.O., la Oradea. Vedeți și dumneavoastră că povestea lui Nicu David — cu floarea de colț și cu viscolul pornit din senin — e mai mult decît o poveste.

După jocul de la Oradea aveam 24 de puncte, așezate într-un rînd tare frumos, în clasamentul diviziei.

„U" 19 11 2 6 45—27 24

Ziarele scriau că „U" este cel mai serios candidat la locul doi, după I.T.A. Uitau însă că venise luna mai, o lună cu examene și cu... tei înfloriți. Și mai erau de jucat șapte etape!... Dacă am fi continuat la fel, am fi putut aduna 8—9 puncte, cel puțin, adică exact cît ne-ar fi trebuit pentru locul 2. Pe neașteptate, însă, tot focul din noi s-a stins. În toate cele șapte etape am făcut UN SINGUR PUNCT: 2—2 cu Ciocanul. În rest, am pierdut tot. Imediat după Oradea ne-am dus la Petroșani. Rezultatul? Ca la Petroșani. Adică 2—1 pentru Paraschiva și Vîjdea. Duminica următoare am pierdut acasă — culmea decăderii! — cu Dermagant, o echipă de 15 puncte după 20 de meciuri. În aceste ultime șapte etape am înscris 9 goluri și am primit 20. Și cînd te gîndești că totul a pornit de la golul acela blestemat al lui Vlaiculescu, la Ploiești... *„Echipă de tinerețe și elan"*... Poate că avea dreptate cronicarul pesimist. Și totuși, nimeni nu va putea șterge din cronici că în campionatul 1946/47, o echipă bună de... retrogradare, care avea ca sistem tactic de bază doar coruri vesele și triste, a bătut rînd pe rînd pe Ciocanul, Carmen, Juventus, C.F.R. București și și-a permis să scoată motorul din viteză cu șapte stații înainte de final.

LA REVEDERE, I.T.A. !...

Campionatul 1947/48 se anunța și mai tare. În primul rînd, a crescut numărul echipelor. Ne-a părăsit Prahova, adică cuiul lui Pepelea, ne-au părăsit F.C. Craiova și

Carmenul. În locul acestor trei echipe, din care retrogradaseră doar primele două, au venit alte cinci: Unirea Tricolor, Kares din Mediaș, F.C. Ploiești, Dermata din Cluj — cine spunea că n-a avut Clujul trei echipe în A? — și A.S. Armata. Deci, campionat de 30 de etape, ca astăzi.

În primul meci am călcat cu stîngul. Și tot la Petroșani. Întotdeauna ne-a fost greu să jucăm la Petroșani. De data asta însă am pierdut de pomană. Diți Marinescu a atacat pe dreapta, Medrea II l-a agățat sau, mai pe înțelesul tuturor, l-a „acroșat", și arbitrul a dat un *penalty* din cele care formează de vreo sută de ani noțiunea de avantaj al terenului.

Duminica următoare am plecat la Oradea. Noi am atacat tot timpul, dar orădenii s-au apărat și au contraatacat. Rezultatul? 2—0 pentru ei.

Ca să fiu sincer, nu mă simțeam grozav de bine după aceste două etape. Eram lanternă roșie, cu zero puncte și zero goluri. Și cu toate că știam că nu putem să rămînem așa multă vreme, simțeam că-mi fuge pămîntul de sub picioare. Nu puteam uita vorbele acelea cu „elanul și tinerețea". Eram, dacă mă credeți, într-un conflict tacit cu cronicarul pesimist, iar victoriile și înfrîngerile noastre le primeam doar cu gîndul la vorbele scrise în avancronica aceea nu prea binevoitoare.

Din fericire, în etapa a treia a venit la Cluj Unirea Tricolor. Și au fost băieți tare buni. Au luat patru goluri, fără prea multă discuție. Culmea e că, de data asta, gurmandul n-a fost Tony Dascălu, ci un băiat foarte simpatic, venit de la Ploiești, poate-l mai țineți minte, Hussa, care a izbutit să dea trei goluri și cît p-aci să nu-l lase pe Coracu să-l dea pe al patrulea. Din păcate, transplantul cu Hussa n-avea să reușească. Hussa, chiar așa inimos cum era, a mai jucat cîteva meciuri, pînă ce Zăhan a prins forma obișnuită.

Cu acel 4—0 asupra Unirii am urcat deodată cîteva locuri — pare-mi-se cinci — și iar am început să vedem viața în roz. Totul e atît de simplu cînd bați cu 4—0... Iată, însă, că sîmbătă dimineața — de la o vreme nu mai plecam noaptea — am luat trenul spre București, pentru

jocul cu A.S. Armata. Și era greu de spus ce-o să facem, mai ales că nu știam dacă putem s-o bifăm și pe A.S.A. doar în baza tradiției. Aveam, oricum, în față a cincea echipă bucureșteană. (Bineînțeles că mă refer doar la epoca Medicinei, pentru că, după cum am mai văzut, în 1932, 1933 ș.a.m.d. „Academia" s-a întîlnit și cu Venus și cu Sportul Studențesc.)

Rezultatul meciului a adus din nou apă la moara tradiției. Am cîștigat cu 2—1. Au marcat Tony — care își regăsise abonamentul — și Rădulescu-Jumate, care făcea ce făcea și strecura mingea spre careul mic, după ce o ascundea cum ai ascunde o caisă de copilul care are de băut lapte.

Deci, treaba a început să meargă. E adevărat, startul a fost cam în buiestru, dar am refăcut totul, fără vreo dificultate.

Duminica următoare am mai săltat două locuri. Cum? Cîștigînd cu Ciocanul, la Cluj. Aș fi însă un închipuit dacă aș spune că a fost meci ușor. La început, spre norocul nostru, Ambru a confundat porțile și ne-a făcut cadou un gol: 1—0. Dar Ciocanul a egalat. Țin minte că după acest gol, Angelo și „Șichi" (Angelo Niculescu și Șiclovan) au alergat cît patru pe mijlocul terenului, dar Coracu tot a găsit o „potecă" liberă pentru golul victoriei. Cu vreo 10 minute înainte de sfîrșit, am pus palmele la ochi și m-am întors cu spatele la poarta noastră. Am revenit abia cînd l-am văzut pe Lăzăreanu, portarul lor, izbindu-și bara cu pumnii. Ce se întîmplase? „Șichi" a ratat un *penalty*. Scăpasem, deci, ca prin minune. Dar minunile se uită și punctele rămîn. Iar noi aveam adunate șase puncte în cinci jocuri, după ce le pierdusem pe primele două.

Duminica următoare, alt joc, la Timișoara, cu C.F.R.-ul. Am plecat din Cluj sîmbătă, cu autobuzul. Și gata-gata să transformăm *weekend*-ul în ... sîmbăta morților. Pe drum, autobuzul nostru s-a răsturnat și ne-a presărat tocmai pe tavanul devenit dușumea. Noi, cei de la „becie" — cum se spune — am scăpat aproape teferi. Cei de la înaintare s-au lovit însă rău. Portarul Cristea n-a avut nimic. Nici eu. Eram călîți.

Am apărut pe teren cu o oarecare teamă. Pe unii îi mai dureau încă șalele. Sînt convins că au fost și ceva fisuri pe la coaste.

Începe jocul. Ciki Reuter intră tare în Cristea. Cristea prinde, degajează, și-mi spune la ureche: „Îl rad pe Ciki". Și în timp ce-l urmărea mereu pe Reuter, în căutarea unui plonjon ideal, care să-i ascundă faultul „involuntar", Covaci izbește c-o minge pe care Vasilică nici n-o vede. Apoi a venit a doua minge... Și încă una... Cristache pierduse numărătoarea. Pentru el nici nu mai conta... Ai noștri abia se mișcau pe teren. În momentul în care Ioșka Covaci a marcat al cincilea gol al său, nu m-am putut stăpîni să-i spun lui Cristea: „Mă Vasile, cred că e cazul să-i dai pace lui Ciki și să te ocupi puțin de Ioșka"... Dar Vasile nu m-a ascultat. Era „intrat". Din fericire, însă, un meci de fotbal durează doar 90 de minute, așa că am pierdut numai cu 6—1. „Echilibrasem", deci, rubrica victoriilor cu cea a înfrîngerilor (3—3), ajungînd totodată și la golaverajul negativ. Iar peste toate, duminica următoare ne vizita la Cluj I.T.A., care abia se întorsese de la București, unde lichidase socotelile cu Ciocanul: 3—1.

Venirea I.T.A.-ei la Cluj a bătut toate recordurile de public. Într-un fel, I.T.A., care avea vreo cinci jucători de la fostul Ferar, plus alți șase și mai buni, a vrut să-și ia și revanșa*. Noi eram ca plăieșii în fața lui Sobieschi. Autobuzul ne „machiase" frumos, Ioșka Covaci ne înviorase moralul, „Sportul popular" publica cu litere de-o șchioapă poziția în clasament a I.T.A.-ei, în care se citea negru pe alb că în șapte etape arădenii cîștigaseră cinci jocuri, făcuseră două remize de... salon și nu cunoscuseră înfrîngerea. Mai mult decît atît, aveau 33 de goluri date și doar 5 primite.

Dar istoria voia să se repete. Jocul cu I.T.A. mi-a amintit mult de cel cu Ferar. Și de data asta ai mei au fost, cu toții, în transă.

---

* Să reținem că I.T.A. 1947/48 a înregistrat performanțe unice în istoria fotbalului nostru, înscriind în campionat 126 de goluri. Centrul înaintaș Bonyhadi, care jucase și la Cluj, a înregistrat, de asemenea, un record în acel campionat cucerind titlul de golgeter cu 49 de goluri marcate.

Am atacat fără oprire. Roman a deschis scorul cu 20 de minute înainte de final, iar peste numai alte două minute, Tony Dascălu s-a prezentat și el în fața lui Marki, marcînd al doilea gol. La ieșire, cînd l-am sărutat, mi-a spus pe tonul lui glumeț de totdeauna: *„Trampli dragă, fac și eu ce pot, ca să am ce povesti copiilor"*. Într-adevăr, în numai un an, Tony deschisese și închisese contul cu Ferar, marcase golul acela uriaș din meciul cu Carmenul, pentru ca în acest al treilea joc „istoric", cu „Haarlem"-ul fotbalului românesc, să marcheze al doilea gol, să nu mai existe discuții. Spre deosebire însă de meciul cu Ferar, cînd nimeni nu credea în victoria lui „U", chiar după al treilea gol, în meciul cu I.T.A., la 2—0, am zărit primele făclii pe stadionul în delir. De ce? „U" 1947 nu mai era doar o echipă de „elan și tinerețe". Și o să ne convingem curînd: acele rafinamente tehnice la care „ne spurcasem" vor înlesni declinul echipei medicilor.

Dar, pentru că am pomenit de medici, să amintim echipa care a învins I.T.A.* cu 2—0: Cristea — Vigu II, Medrea II — Joja, Luca, Rădulescu — Zăhan, Roman, Dascălu, Medrea III, Coracu... Cum vă spuneam, primii șase au ajuns medici. Coracu — de asemenea. Zăhan și Roman s-au apucat de *jurisprudentia*, Limpi Medrea, ca un inter constructor ce era, a ajuns inginer, iar Tony a făcut facultatea lui Cyrano de Bergerac, adică facultatea farmecului personal.

Văd, însă, că mă aștern la povești și, fără să vreau, fur din meciul următor, care nu merită o asemenea nepăsare. După serbarea cu I.T.A. am plecat la Ploiești. Aveam acolo o amintire de loc plăcută, de cînd cu Vlaiculescu, dar lecția Prahovei a fost binevenită, Am început prudent... Bădin, negriciosul „republican", a văzut că nu prea se poate trece și s-a mulțumit cu 1—1 la pauză. Într-a doua, însă, Tony a pus mîna pe hățuri și a dat, singur, trei goluri. Rezultat final: 5—2.

---

* În campionatul 1947/48 I.T.A. a suferit doar două înfrîngeri în 30 de meciuri: 0—2 cu „U" și 0—2 cu C.F.R., Rapidul de astăzi. Victoria clujenilor a produs o impresie atît de puternică, încît titlul general de pagină, a doua zi, în „Sportul", afirma laconic: „La revedere, I.T.A.!" După cum vom vedea, însă, I.T.A. nu părea dispusă să se supună previziunilor presei sportive

Și iar am jucat acasă. Tony, fiind în serie, ca la ruletă, a mai dat două. Nae Roman a semnat și el în condică, astfel că Rata din Tîrgu Mureș a plecat cu 1—3, după ce a marcat un gol de onoare în ultimele minute. Mi-a părut rău de portarul Săbăslău, fostul „uist", dar n-a vrut să mă creadă că la „U" se fac farmece.

Drumul spre Reșița, următorul, a fost lung, ca și altădată. La Petroșani și la Reșița, am mai spus-o, ne-a fost întotdeauna greu. Aveau și unii și alții o asprime, o severitate în joc, aș spune, astfel încît nu mi-aș fi permis niciodată o glumă ca aceea de la Timișoara, cînd Cristea îl căuta pe Reuter și găsea doar mingile lui Covaci în plasă.

De astă dată, însă, am cîștigat frumos, cu 4—3. Scor la limită, e adevărat, dar cine se poate lăuda cu patru goluri înscrise la Reșița? Chiar și „U" cel mare, cu Sfera și cu Sepi, marcase doar trei, cu 15 ani în urmă.

Și de data asta Dascălu a trimis de două ori mingea în plasă. De fapt, eu nu cred nici astăzi că Tony a marcat în campionatul 1947/48 doar 18 goluri. Îmi aduc aminte că în anii aceia, „balicii", adică studenții din anul I, creaseră o nouă variantă la „Haide, U!". Era o variantă cam copilăroasă, dar spunea mult: *„Haide, U! Haide, U!/ Hai cu golul, hai cu golul,/ Das-că-lu!"*

Tony și-a continuat nestingherit campania de spargere a porților adverse. Duminica următoare a fost rîndul Dermatei. Am învins-o cu un scor de *forfait:* 3—0. Roman, Dascălu, Coracu. Am fi putut da mai mult de trei goluri, dar nu se cădea, chiar dacă n-am fost prieteni prea buni cu Dermata.

În săptămîna aceea am rămas acasă. Venea Juventusul, a treia echipă bucureșteană pe care aveam s-o întîlnim, după A.S.A. și Ciocanul... Și a venit lume multă. Pentru Oană, pentru Fătu, pentru Flamaropol, care cîștigase între timp, la un cuplaj, premiul pentru cel mai bun jucător, oferit de cronicarii de fotbal.

Juventus venea cu o carte de vizită formidabilă pentru noi, clujenii. Bătuse cu o săptămînă înainte Ferarul, la București, cu 6—0. Iar Ferarul, cu încă o etapă în urmă, învinsese C.F.R.-ul din București, la Cluj.

Meciul nostru cu Juventus a fost o plimbare de sănătate — cum spun jocheii. Am cîştigat cu 4—1, marcînd din toate poziţiile: Medrea III, Dascălu, Zăhan, Roman. Încă o dată „U" a rupt în bucăţele calculul hîrtiei. (Să nu uităm, însă, că a făcut-o deseori şi în sens invers. Asta pentru ca să n-aud că Luca alege doar ce-i place.)

După acest meci „Sportul" a recunoscut forma excelentă a universitarilor clujeni, „puşi pe fapte mari". Ziarele scriau despre cele nouă victorii consecutive ale lui „U". Nouă victorii consecutive! ... La început am crezut că e o simplă greşeală, care va fi corectată. În fond, după meciul cu Juventus, eram doar la a şasea victorie consecutivă. Dar greşeala persista în fiecare număr. Mi-am spus atunci că ziariştii au trecut de partea noastră şi că ne iartă toate păcatele, fiind dispuşi chiar să uite acel 1—6 de la Timişoara. Poate că au ţinut seama de autobuzul răsturnat. Sau poate că meciul pierdut la Timişoara l-au înlocuit cu victoria obţinută de noi asupra echipei maghiare D.V.S.C. (n.r.—11 octombrie 1947), cu 6—0.

Vă rog să mă iertaţi pentru această paranteză cam lungă, dar se apropie etapa a 13-a, care nu ne-a fost de loc prielnică. Şi unde? Tocmai la Bucureşti, unde eram imbatabili şi aveam o firmă formidabilă.

Meciul nostru cu C.F.R.-ul n-a avut nimic din ceea ce adusesem noi pînă atunci în Bucureşti. E adevărat, în prima repriză am rezistat onorabil (0—0), dar apoi a trebuit să plătim pentru toate situaţiile favorabile pe care *Fortuna* ni le crease pînă atunci pe stadioanele Capitalei. În meciul cu C.F.R. eu am jucat slab, iar Cristea a fost şi el neinspirat. Totuşi asta nu e o scuză. C.F.R.-ul era o echipă mult mai puternică decît cu un an în urmă. Prin desfiinţarea Carmenului, C.F.R.-ul l-a dobîndit pe Bazil Marian. Iar Bazil le-a dat aripi lui Fănică Filotte şi lui Lungu. Pe de altă parte, prin venirea lui Mitty Comşa de la Prahova, căzută în B, C.F.R.-ul şi-a dublat disponibilul de fantezie. Să nu dăm, deci, vina doar pe Luca şi pe Cristea, pentru că ar fi o dovadă de orgoliu nemăsurat. A explica victoria C.F.R.-ului doar prin forma slabă a lui Luca şi Cristea înseamnă a spune pe ocolite că forma lui Luca şi Cristea era capabilă,

singură, să învingă C.F.R.-ul lui Bazil Marian și Filotte. Ceea ce, fie vorba între noi, nu e decît o simplă glumă.

Atunci mă veți întreba poate: de ce ai „pedalat" atîta pe cele patru victorii ale lui „U", la București, în campionatul trecut? Și eu am să vă răspund că am făcut-o tocmai pentru a vă aminti că „U" a fost o echipă cu mai multe inimi, al cărei elan se năștea undeva într-un adînc greu de fixat și care elan, o dată aprins, era tare greu de oprit. La noi, la „U", cînd petrolul începea să țîșnească, inunda totul în jur, și chiar se pierdea în vale. Erupția la Ferar sau la I.T.A. a fost de fiecare dată mai metodică, mai calculată. Petrolul a pătruns întotdeauna în țevi dinainte montate și s-a irosit de foarte puține ori. Asta-i diferența. Dar aș vrea să aud pe cineva spunîndu-mi că a văzut vreodată o erupție mai frumoasă decît cea neștiințifică a lui „U"...

După avaria de la București am izbutit să reparăm totul în șase zile. Și iar ne-am odihnit într-a șaptea, cîștigînd „la pas" cu Mediașul (5—2), pe baza schemei obișnuite: Dascălu (2), Coracu (2), Rădulescu, plus trei bare.

Ultimul joc al turului a fost la fel de simplu: 3—1 cu Ferar. Piști Covaci a reușit să înscrie un gol în contul „fierarilor". Noi, în schimb, am marcat trei goluri și am avut trei bare. Atacul mergea ca și cum cineva foarte grăbit ar fi rulat un film de două ori mai repede.

Așa s-a încheiat, aș spune, cea mai bogată toamnă din istoria lui „U". Și ce frumos era clasamentul!...

15 11 0 4 38—25 22

Și avea de toate. Victorii multe, printre care și aceea cu „La revedere, I.T.A.!..." Un zero absolut la meciurile egale, care arată, de fapt, că „U" 1947 nu șovăia. Un golaveraj cum „U" n-a avut niciodată. (Vă amintesc că pînă și în anul în care a cîștigat grupa a doua a diviziei, ca să joace apoi finala cu Ripensia — 1932/33 — „U" a avut, după toate cele 14 jocuri, un plus de numai 9 goluri.)

Acesta a fost minunatul tur al campionatului 1947. Din păcate, ca și în campionatul desfășurat cu un an în urmă, în retur am jucat ca niște bătrîni care-și aduc aminte de tinerețe. Dacă în tur am adunat 22 de puncte, în retur

abia am reușit 10. E destul să vă amintesc că după cele 11 victorii din toamnă, în primăvară au mai venit doar două. În afară de asta am mai făcut șase „remize", care nu seamănă de loc cu „U". Am înscris 17 goluri și am primit 22.

Și așa însă, în ciuda acestui campionat cu două fețe, „U" avea să termine pe locul 5. Iar dacă ar mai fi jucat și restanța cu C.F.R.-ul, la Cluj, care pînă la urmă nu s-a mai disputat, am fi putut veni pe locul 4*, pentru că restanța juventiștilor era la Arad, și nimeni nu cîștigase la Arad în campionatul acela în care I.T.A. ar fi putut să fie oprită doar prin handicapuri, ca la cursele de cai.

Mă întreb uneori: am fi putut să facem mai mult în campionatul 1947/48? Sigur că am fi putut. Stau mărturie cele 22 de puncte ale turului. Și mă veți întreba: cum explici, Mircea Luca?

Ar fi ele multe de spus. În primul rînd, ne-am bucurat prea mult după tur în pragul iernii. Și am avut o iarnă veselă, cu vreo 50 de seri de ajun, ca în poveștile cu Gösta Berling. În afară de asta, am așteptat prea mult să se topească zăpada, înfricoșați la gîndul că noroiul o să ne mînjească ghetele. Iar peste toate — asta e părerea mea — „echipa doctorilor", începuse să coboare exact în primele zile ale primăverii lui 1948 și ar fi coborît ea oricum, cîteva trepte, chiar dacă iarna n-ar fi fost atît de veselă. De ce? Pentru că-i venise sorocul. Ce vreți? Echipa noastră a îmbătrînit întotdeauna mai repede decît altele. Dacă privim încă o dată clasamentul campionatului 1947/48 și ne oprim la rîndul Libertății din Oradea, ne dăm seama cum poți îmbătrîni mai greu. Zece victorii, zece meciuri egale, zece înfrîngeri. Un echilibru perfect. Totul calculat la centimă sau la milimetru. Aici vitaminele... Aici iaurtul... Acum plimbarea de seară... Acum masajul...

---

* Clasamentul ediției 1947/48:

1. I.T.A.	29	21	6	2	126—31	48
2. C.F.R. Timișoara	29	20	3	6	81—43	42
3. C.F.R. București	28	20	2	6	87—36	42
4. Juventus	29	13	7	9	69—47	33
5. „U" Cluj	29	13	6	10	55—50	32
6. Libertatea Oradea	30	10	10	10	52—49	30

Am încercat și noi, la „U", de mai multe ori. Dar n-am reușit. Am încercat să ne punem ceară în urechi, așa cum a făcut Ulise, cu prietenii săi, la trecerea prin fața insulei Sirenelor. Dar ceara noastră s-a topit la primul cîntec. Ce vreți? Cîntecul, legat de toate cele care-l întovărășesc, a fost și puterea și slăbiciunea noastră. Eu și astăzi cred că nu am fi putut face mult mai mult decît am făcut; în schimb păstrez *iluzia* că am fi putut face. Ceea ce, în marea iluzie care se numește fotbal, e foarte mult.

Mulți ne fac reproșuri. „Echipă de boemi." Am fost trecut și eu deseori în categoria asta. Dar nu cred că acuzatorii au deplină dreptate. Eu am înțeles întotdeauna că sport înseamnă să alergi mult, în aer liber, ca să nu se adune colesterolul. Am mai înțeles că sport înseamnă să știi să cîștigi și, mai ales, să știi să pierzi. Dacă nu e cu supărare, cred că, din acest punct de vedere, am făcut sport cu S mare. Desigur, sînt mulți cei care-mi spun: „Și totuși n-ai ajuns în echipa națională". Și eu le răspund: *Da, dragii mei... N-am ajuns. E adevărat. Am fost chemat de cîteva ori la lot, dar am fost poftit numai în vestibul. Ce vreți? Pe atunci nu era modern elanul Dacă îmi pare rău de ceva, e că n-am jucat în echipa națională în primăvara anului 1948, cînd eram în formă bună. Și, credeți-mă, aș fi pus și eu umărul ca să nu primim chiar nouă goluri la Budapesta, așa cum s-a întîmplat în echipa noastră „eminamente tehnică"*. Ca să nu mai vorbesc de jocul cu Albania, la București, pierdut și el cu 1—0, tot în primăvara lui 1948. De fapt, nici nu știu care din aceste două înfrîngeri este mai anormală.

Da. N-am jucat în echipa națională. Și totuși am trăit o zi mare în primăvara acelui an 1948. Da... Chiar în primăvara celor — doar — 10 puncte.

Am plecat la București pentru meciul cu Unirea Tricolor. Eram în seria aceea neagră a returului despre care am mai vorbit. Mai era și amintirea acelui 0—4 cu C.F.R.-ul.

La București, ziarele, sub impresia eșecurilor noastre repetate, vorbeau mai mult de Unirea Tricolor. „Sportul" scria negru pe alb: *«Fără Roman și Joja, „Universitatea" are puține șanse»*. Într-adevăr, Joja și Roman nu jucau. Și astfel o jumătate din statul major al echipei noastre

rămînea pe bancă. În locul lor apăruseră pe teren Cornea, ca mijlocaș, și Lutz — pe post de inter stînga.

Jocul a început în avantajul Unirii. Ozon s-a decis parcă să ne plimbe, dansînd cînd în fața mea, cînd în fața lui King Kong (n.r. — porecla lui Medrea II). N-am căzut, totuși, în plasa pe care încerca să ne-o întindă. L-am retras un pic pe Cornea și l-am dat pe Titus în grija lui. Cornea s-a plasat la doi-trei metri de el și l-a urmărit pas cu pas. Dar cînd Ozon era în zi mare, ideile tactice își luau zborul ca păpădiile. După vreo 20 de minute, „năsosul" a prins un șut foarte frumos și . . . 1—0 pentru Unirea. Văzînd cum stau lucrurile, l-am trimis și pe Cornea în față, în baza schemei tactice „gol să iasă". Și golul a ieșit, pentru că acolo, la avanposturi, se găsea Tony Dascălu. Așa am ajuns la 1—1, prin Tony, la vreo 10 minute după golul lui Ozon. Unirea, însă, nu avea astîmpăr în ziua aceea. Peste numai cîteva minute, Petculescu s-a pomenit cu mingea în fața porții, tot de la Ozon, și golul a venit simplu: 2—1 pentru Unirea.

Pauza a fost calmă, ca și prima repriză. Pe stadionul Republicii totul se îndrepta spre pronosticul cronicarilor. Unirea ne domina fără să exagereze. Noi aveam scuza lipsei lui Joja și Nae Roman.

Cînd am ieșit din cabină, după pauză, soarele cobora dincolo de Dealul Spirei. Îmi aduc aminte că Titus l-a luat de braț pe Lutz, părintește, căutînd parcă să-l consoleze. După numai trei minute de joc, Titus a ridicat din nou scorul: 3—1. Mărturisesc că nu mai aveam speranțe, mai ales că minutele treceau, și mai aveam doar o jumătate de oră. Dar în clipa în care au dispărut și umbrele lungi ale soarelui, ascuns în coama dealului, Zăhan n-are ce face și-l trimite pe Fane Stănculescu în plasă după a doua minge. La 3—2 ne-am suflecat cu toții mînecile: *„Stai, că nu-i dracu așa de negru"*. Ca prin farmec, tribuna s-a trezit și ea din amorțeala în care o împinsese golul lui Ozon. Jocul s-a iuțit de vreo două ori. Ionel Vigu a început să ducă mingile în față, obsedat de egalare, în stilul de astăzi al lui Sătmăreanu. Doar eu am rămas în fața careului nostru.

După 10 minute de foc, în care timp stadionul s-a ridicat în picioare, Tony și-a amintit că e născut anume să dea

goluri mari și ne-a adus la 3—3. Atunci au început uralele, care n-aveau să se oprească decît la vreo 20 de minute după terminarea meciului. (Ce bine țin minte seara aceea...)

Enervat la culme de acest 3—3, Titus a pus repede mingea la centru, a trimis-o-n dreapta, a pornit ca din pușcă, ca s-o primească în preajma careului, mi-a făcut vreo două fente, dar am reușit să i-o suflu. Cum? Nu mai știu. Știu doar că noi veneam de jos, iar ei coborau de la 3—1. Cu un sfert de oră înainte de final, cînd îmi ziceam că un 3—3 la București e bun cu oricine, Rădulescu-Jumate îl simte pe Sever că a pornit și-i trimite mingea la întîmplare. Sever se aruncă, preia cu pieptul, culcă fundașul pe umeri, din fentă, ca la lupte, și trage cum a tras Gento în Datcu: 4—3. Peste alte trei minute, Sever repetă cursa și izbește din viteză: 5—3. Ultimele minute au fost o nebunie. Oamenii din tribună se îmbrățișau. *„Ce mult ne-au iubit întotdeauna bucureștenii."* Jos, pe gazon, era atît de cald, încît aveam impresia că fierbem într-un cazan cu magiun. Îmi aduc aminte doar că Titus a mai dat un gol, făcînd 5—4, dar, deși ne despărțea doar un șut și mai rămîneau de jucat încă vreo cinci-șase minute, nimic nu mă putea face să cred că acest joc mai e de pierdut. Mai ales că Unirea încerca să și vorbească, dar nu se auzea nimic, din cauza tribunei.

La terminarea meciului îmi venea să cad din picioare. Mi-am scos ghetele, care mi se păreau de fier. Mă durea pînă și gîndul că va trebui să merg în vestiar. Și vestiarul mi se părea tare departe. De unde să știu că voi putea folosi un alt mijloc de transport? În timp ce ne apropiam de ieșire, mulțimea din tribune a invadat terenul. Și ne-a luat pe sus. Dar drumul nu era scurt, ca acum, pînă în gura prin care cobori. Am urcat așa, pe brațele suporterilor noștri, pînă în curtea I.E.F.S.-ului. Era în mine, și în ceilalți — îmi dădeam seama privindu-i — un amestec de stinghereală și de bucurie copilărească la gîndul că sîntem foarte înalți. Apoi cortegiul și-a urmat drumul spre Maior Ene. Am coborît pe strada aceea cu pietre rotunde și cu iarbă între pietre... Strada care duce spre peluza din Puțul cu Apă Rece. Pe la geamuri femeile își făceau cruce. Nu este exclus ca ochii mei, decolorați de

oboseală, și părul, căzut ca întotdeauna, să le fi lăsat impresia că mulțimea poartă pe brațe un nebun scăpat de nu știu unde.

A doua zi de dimineață am luat ziarele. Am citit în „Sportul popular" că imediat după meci Angheliu, președintele Federației Române de Fotbal, care se afla în tribună, ar fi trimis pe cineva jos, pe teren, ca să urc la el. Ar fi vrut președintele — se scria în gazetă — să mă felicite, în calitate de căpitan al echipei, pentru meciul făcut de „U". Sper astăzi că i s-a explicat atunci că n-aș fi putut coborî de pe umerii tinerilor care ne purtau spre Maior Ene. Dacă nu, atunci îmi cer scuze pe această cale. E adevărat, au trecut 21 de ani de atunci, dar e mai bine mai tîrziu decît niciodată.

«CE MULT AM VRUT SĂ JOC LA „U" . . .»

Cu acel 5—4 de pe Republicii se încheie, de fapt, „epoca doctorilor". E, dacă vreți, cîntecul lebedei. În istorie, cînd vine crepusculul, se spune *fin du siècle*. La noi, la Universitatea, crepusculul a venit cam spre sfîrșitul fiecărui deceniu.

În campionatul următor se schimbă multe. Nea Fane Cîrjan, antrenorul nostru de astăzi, a venit și a găsit echipa îmbătrînită. Rînd pe rînd au fost nevoiți să plece Cristea, frații Medrea, Joja, Tony Dascălu și eu. Începea să-și facă drum un alt „U". Nu mai rămăseseră decît Coracu, Rădulescu-Jumate și Nae Roman.

Curînd, însă, nea Fane avea să ne părăsească. Campionatul a fost o suferință curată. Am căzut din divizie. Noi, C.F.R.-ul clujean, Metalo-chimicul și Mediașul.

Nu vreau să acuz pe nimeni. Sînt bune și întîlnirile în masă. Unora dintre antrenori le place ideea ca atare. Repet, nu vreau să acuz pe nimeni. Dar oamenii, și mai

ales fotbaliștii, îmbătrînesc în fel și chip. Cunosc jucători bătrîni la 27 de ani. Dar mai știu că Herrera l-a adus pe Suarez la Internazionale la vîrsta de 31 de ani, ca să atingă forma maximă pe la 34, iar U.T.A., fără Loli Lereter, n-ar fi luat campionatul. Atunci, în 1948, la 29 sau 30 de ani, am fost sfătuit să las fotbalul. Dar fotbalistul din mine mi-a spus că nu e cazul să fiu gentleman. Și astfel, am mai jucat. Un an, doi, trei, cinci. Am jucat chiar șapte... Îmi aduc aminte că peste șapte ani, cînd, în sfîrșit, doream să mă retrag — se împliniseră 25 de ani de la „deschiderea" din meciul cu Hungaria — antrenorul Szanislo m-a chemat să mai joc un meci, la Oradea. Și l-am jucat. În duminica aceea am reușit la Oradea un 0—0 în care nu mai spera nimeni — eram de mult în zona retrogradării, cu toate întineririle. Un singur om a mai crezut atunci în puterile noastre. Un inginer clujean, Vlasa. În timp ce 100 000 de oameni au jucat în meciul de la Oradea 1 solist la Pronosport, inginerul Vlasa a jucat X. Și astfel a cîștigat 100 000 de lei.

Să ne întoarcem, însă, în mijlocul echipei. Între timp a venit la conducerea tehnică Giussy Baratky. Și ce bun antrenor a fost Baratky! A fost unul dintre cei mai mari diagnosticieni din cîți am cunoscut. În mai puțin de cinci minute, de la o distanță de 50 de metri, îți cunoștea anatomia, fiziologia, capacitatea toracică, puterea picioarelor — într-un cuvînt, știa totul... Baratky nu vorbea mult. Nici nu putea vorbi prea mult. Avea un fel de jenă. Și mai știa că marele dușman al fotbalului sînt vorbele, care îl macină și pe dinafară și pe dinăuntru. Spunea doar atît: *„Tu, Vigule, ajungi de multe ori cu mingea în apropierea careului advers. Și ai forță în șut. Trebuie să înveți să tragi peste zid. Că nu e totuna"*. Pe Traian Georgescu l-a învățat să centreze cu adresă. Pe Mihuț — lovitura cu capul. Iar pe noi toți ne-a învățat să recunoaștem că, orice ai face, în fotbal tot învățăcel rămîi, chiar dacă te cheamă Baratky sau Ozon. Astăzi, cînd privesc înapoi spre nenumărații antrenori pe care i-am avut la „U", nu pot să nu mă gîndesc cu plăcere la acel om de suflet care a fost Gain... Sau la antrenorul complet care a fost Munteanu... ori la mese-

riașul foarte cinstit care a fost Bandi-Sepci... Sau la Bărbulescu, fostul venusist, care ne electriza pe toți înainte de meci — dovadă și locul bun al lui „U" în returul 1951, cu o echipă destul de subțirică... Sau la Gil Mărdărăscu cel isteț, care ne dădea într-o vreme biletele cu sarcini tactice și care glumea întotdeauna omițîndu-l pe Horațiu Moldovan, ca să-i spună: *„Horațiule, tu joci cum vrei"*... Noi toți, însă, am putea repeta, pas cu pas, secundă cu secundă, tot ce am învățat de la Giussy Baratky, și mai ales cu ce am rămas. De la acest Giussy Baratky, care mi-a spus odată, cu puțin înainte de a pleca: «De cînd mă cunosc, am vrut să joc la voi, la „U". Îmi pare bine că am ajuns aici fie și numai ca antrenor».

DOCTORII S-AU DUS...

Rămăsesem la campionatul 1948/49. Aș vrea să trec mai repede peste el. V-am mai spus-o. Am căzut în B. Echipa se schimbase. Aveam nume noi: Crăciun, Tarău, Copil, Pădureanu.

Am pornit cu curaj — iarăși — pe drumul foarte puțin neted al diviziei B. Am avut jocuri foarte grele. Willy Covaci, căruia cronicarii i-au adăugat cifra romană V, povestește și astăzi, cu haz, despre o deplasare la Arad, pe terenul C.F.R.-ului, cînd a ieșit de pe teren, pentru un singur minut, ca să-i scoată dintre dinți, lui Zăhan cel căzut, zgura neagră, cu scobitoarea. Sau de o altă deplasare, la Lupeni, cînd, după ce am cîștigat cu 2—1, ne-am retras strategic în mijlocul terenului, de unde aveam să fim transportați pînă la vestiar cu un autobuz care a parcat în cercul din centrul terenului, ca să fim cît mai departe de posesorii de sticle cu și fără bere. Da, e greu de jucat la B. Iar mai jos e și mai greu. Îmi amintesc

de o călătorie la Anina, pentru un meci de Cupă. Cam prin 1947... Aşteptam meciul. Şedeam în spatele porţii, pe iarbă. Se juca o deschidere. Şi se juca foarte tare, deşi aprigii fotbalişti erau doar juniori. Ştiu că în vreo 15 minute au fost sparte două mingi numai din contre. După ce a fost adusă a treia şi jocul a continuat, unul dintre conducătorii echipei din Anina a strigat către antrenor, cu vădita intenţie de a-l auzi noi: *„Mă băieţi, spuneţi să mai umfle vreo şepte mingi, că nu ne-om juca de-a v-aţi ascunselea"*.

Dar să ne întoarcem iarăşi la divizia B. Deşi, îmi închipui, vă plictiseşte acest drum de ţară. Tocmai de aceea am păstrat ceva plăcut din primăvara anului 1949, care ne-a făcut să ni se pară căderea în B trecătoare. E vorba de Cupa României. Nu ştiu cum s-a întîmplat că tocmai în primăvara aceea „mortală" pentru noi, a anului 1949, ne-a mers foarte bine jocul în Cupa României. În optimi am bătut Rata din Tg. Mureş cu 1—0. Veţi spune că mai întotdeauna 1—0 nu-i un rezultat meritat, ci de la dumnezeu dat, dar eu ştiu că în campionat Rata ne bătuse cu 6—0, acasă, aşa că acest 1—0 în Cupă — şi unde? — La Tg. Mureş a turnat balsam pe sufletul nostru.

În sferturi, alt 1—0. Şi tot cu o echipă care „ne prindea" mereu în campionat: C.F.R. Timişoara, şi chiar la Timişoara.

Cînd am văzut 1—0 şi în semifinală cu I.C.O., la Oradea — a treia deplasare consecutivă — ne-am zis că s-a creat o nouă tradiţie, aşa că nu mai avem nici o grijă. Deşi nu ştiam dacă scorul repetat poate să intre şi el în tradiţie. În finală am căzut cu A.S. Armata, care eliminase în sferturi pe C.F.R. Bucureşti. Şi cu toate că „Armata" era o echipă tare, care creştea de la o zi la alta, iar noi — una pornită spre B, am ştiut să murim frumos. „Peniţă" Moldoveanu a dat primul gol, Zăhan al nostru a egalat. Tocmai începusem să ne aducem aminte de frumoasele noastre meciuri cu Carmen sau cu C.F.R., dar Ferenczi ne-a dat al doilea gol, după ce destule mingi ar fi putut să intre în poarta lui Traian Ionescu, adăpostit de formidabilul trio de fundaşi Apolzan-Androvici-Rodeanu.

Finala Cupei 1949 a fost ultimul vis de mărire al lui „U" din perioada de după doctori. Doctorii s-au dus, iar tinerii veniți nu aveau deocamdată harul lui Tony sau Joja. Se încheia un nou deceniu*.

DERBYUL INIMILOR...

Și a început o nouă bătălie pentru a ajunge la liman. Știți bine că B-ul transilvănean a fost întotdeauna greu. Și nu numai pentru că s-ar juca un fotbal mai bun decît la Galați sau la Cîmpina — treaba asta-i tare relativă — ci pentru că există cîțiva stîlpi ca Minerul Lupeni, sau Baia Mare, sau Reșița, care pot să te aștepte și cinci ani încheiați ca să te bată, mai ales după ce te-ai făli pe la București sau pe la Timișoara, cu echipele cele mai bune din țară.

Anul 1950 a fost un an greu. Deși în B, nu izbuteam să prindem un loc bun la bordura campionatului. Și aveam un rival foarte aprig, chiar în Cluj. Scăpasem noi de Ferar, de Dermata, de C.F.R. chiar, dar se ivise un alt candidat la cucerirea inimilor clujene. Era vorba de C.S.A. Cluj, un fel de nepot al bucureștenilor lui Apolzan. Nu era de loc slabă echipa C.S.A.-ului, cu Dumitran, cu Maiogan, cu Busch. Și părea hotărîtă să ne doboare. Și iată că se ivea acum prilejul după care umblase un an întreg.

În etapa a 20-a, cînd mai rămăseseră doar două, clasamentul îmi dădea frisoane. Fiți atenți:

„U" Cluj	20	13	6	1	46—14	32
C.S.A. Cluj	20	14	3	3	40—16	31

* Echipa din finală: Cristea — Ioanovici, Luca, Tarău — Crăciun, Mihuț — Lutz, Copil, Covaci V (Avram), Tomescu, Zăhan.

Privind clasamentul, vă dați desigur seama ce importanță avea derbyul seriei, Universitatea Cluj — C.S.A. Cluj, programat în etapa a 21-a, adică penultima. Meciul a stîrnit un interes extraordinar. A venit lume ca la marile jocuri din A. Ziarele din București au avut trimiși speciali, iar toată regiunea Cluj a venit cu mic cu mare, ca pe Muntele Găina. Echipa noastră trăia din nou un moment decisiv. Era o problemă de „a fi sau a nu fi". Și nu pentru că am mai fi rămas un an în divizia B, ci pentru că C.S.A.-ul, o dată intrat în A, ne-ar fi lăsat în umbră.

Jocul a fost foarte greu. C.S.A.-ul a avut primele 10 minute, dar apoi, treptat, am început să forțăm spre poarta lui Dumitran. În minutul 25, Willy Covaci l-a deschis pe Zăhan... Centrare... Silviu Avram plonjează... O lovitură de cap... Bară... Mingea îi revine, și tot Silviu o trimite în poartă, printr-un nou „cap"... Cu acest gol, meciul era jucat. În fond, ne-ar fi ajuns și un punct. Iar cînd ai de unde pierde, totul ți se pare mai simplu. Așa am revenit în divizia A. În ultima etapă am pierdut la Cîmpia Turzii, dar asta nu mai avea nici o importanță. Cînd ai de unde pierde...

DAVID ȘI GOLIAT

În campionatul 1951 eu am împlinit 30 de ani, dar mă simțeam foarte tînăr. Și mi se făcuse o mare poftă de joacă... Nu aveam noi o echipă grozavă, dar nu prea ne era frică de ceilalți. Nici măcar de C.C.A. sau Dinamo, care se jucau cu toți adversarii.

În vremea asta au mai venit cîțiva băieți noi la echipă. Dintre toți însă, ochii mi s-au oprit asupra unui copil de loc înalt, negricios la față și cu ochi lucioși, ca de negru mirat. Venise băiatul încă din vara lui 1950. Era ploieștean

de origine. Părinții n-au vrut să-l lase la Cluj. Le era frică. *„Cum să lași un copil în mijlocul fotbaliștilor?"*

Acum cred că ați ghicit că vorbesc despre Traian Georgescu, care ar fi putut să scrie și el, foarte bine, povestea „șepcilor roșii", pentru că și el și-a legat viața de Cluj și tinerețea de „U".

În campionatul 1951, Traian Georgescu a început să joace din cînd în cînd. Era un copil cu sînge fierbinte. Nu l-am văzut niciodată cu mîinile în șolduri. Nu l-am auzit niciodată strigînd de durere, chiar dacă gheata adversarului îi mușca un pic din coapsă.

Traian a devenit un nume în fotbal la numai un an după venirea la Cluj. Veți spune că l-a ajutat și norocul, dar am văzut eu de mai multe ori că norocul știe să-și aleagă foarte bine oamenii.

Vara lui 1951 era pe sfîrșite. Se apropia ultima săptămînă a lui august, cînd tot omul scoate floricelele de levănțică din cufărul cu haine de iarnă. Turul campionatului* a fost cam sărac pentru noi. Aveam doar 9 puncte din 11 meciuri. Cîștigasem doar trei jocuri și făcusem trei „remize" chinuite. În zare pîlpîia din nou lanterna cea roșie.

Și a venit prima zi a returului: 26 august 1951. Jucam la Cluj cu cea mai puternică echipă a campionatului, C.C.A., care adusese 19 puncte din 11 jocuri și avea un golaveraj (24 : 5) ca la campionatele de pitici, cînd unii sînt mai mari și se joacă cu „țîncii" de-a șoarecele și pisica. E bine să ne amintim, pentru respectarea adevărului istoric, că C.C.A. nu pierduse nici măcar un meci în tot turul campionatului și că sosise la Cluj cu toată trupa (Voinescu, Zavoda II, Apolzan, Balint, Bone, Zavoda I etc., etc., plus Nae Roman al nostru, care plecase de pe coaja noastră de nucă, abia scăpată din vîltoarea diviziei B, ca să plutească, fără grijă, pe transatlanticul C.C.A.).

Noi, clujenii, ca Mircea cel Bătrîn în fața lui Baiazid. În poartă, Michi Săbăslău, care făcea ce făcea și tot se

* În 1951, ca și în alți ani de altfel, campionatul s-a jucat, spre deosebire de cel actual, după sistemul primăvară-toamnă. Spuneam deci campionatul anului 1950 așa cum spunem astăzi campionatul 1969/70.

întorcea acasă, neputînd rămîne mai multă vreme aiurea. La „becie", Ioanovici, Tarău și subsemnatul. Halfi — doi băieți tare buni, dar fără nume mari: Țandrău și Mihuț. În față — Munteanu, Traian Georgescu, care încerca și el marea cu degetul, Silviu Avram, Copil și Chioreanu. Jocul, cum spuneam, era capital pentru noi. O eventuală înfrîngere însemna că rămîneam tot cu nouă puncte și nu mai aveam cînd să mai adăugăm alte 11 puncte, care, după socotelile noastre de echipă săracă, ne-ar fi scăpat de griji.

C.C.A. a început în stil mare, cu pasele acelea lungi, potrivite de Bone și înnobilate parcă — lăsați-mă să fiu „uist" — de Nae Roman. Cam prin minutul 5, după ce atacurile ajunseseră cînd la o poartă, cînd la cealaltă, Nae a uitat de „Ursus", de botez, de „Haide, U!" și a pălit una spre vinclu. Din fericire, Michi Săbăslău a săltat mingea peste bară în ultima clipă, arătîndu-ne că nu-și pierde îndemînarea prin orașele pe care le vizitează. Văzînd că ai noștri s-au cam speriat, m-am simțit dator să le spun copiilor: *„Mă băieți, așa-i C.C.A.-ul. Trage tare le plecare, și-apoi merge la plimbare"*, deși eram convins și de contrariu. Între timp, publicul, văzînd că ai noștri aleargă mai mult ca mingea, dar că nu se întîlnesc cu ea din pricina emoției, a început să ne încurajeze. Și astfel, peste alte cîteva minute, a venit bomba. „Copilaș" l-a deschis pe Avram... Silviu a dus puțin mingea spre corner, a „întors-o" sus, à la Pîrcălab, și... gol! Cine? Traian, „țîncul". Cît p-aci să-mi fac cruce. Traian Georgescu, gol lui Voinescu, pe lîngă Piți Apolzan și Vasile Zavoda!!

Surprinsă, C.C.A. mărește viteza de parcă ar întoarce un buton. Dar Michi Săbăslău apără tot. La pauză e încă 1—0 pentru noi. În vestiar, Traian e tras de urechi, ca și cum ne-am afla în ziua sfîntului... Traian. Și rîde tot timpul...

La reintrare, ai noștri atacă cu mai mult curaj. În fond, am trecut de jumătatea meciului, așa că acum minutele nu se mai adună, ci se scad. După cîteva minute de atacuri, pe care Piți Apolzan nu prea le pune la inimă — asta vede toată lumea — se produce lovitura cea mare. Silviu Avram, cel care ne salvase cu un an în urmă în jocul cu

C.S.A., îl găseşte pe Traian Georgescu plasat exact între Bone şi Apolzan. Şi copilul nu stă pe gînduri. Se repede spre minge, o împinge uşor cu *spitz*-ul şi aleargă spre poartă, legănîndu-se cînd în dreapta, cînd în stînga, ca la hochei, pentru a marca al doilea gol: 2—0! Acum C.C.A. repune mingea cu o oarecare enervare şi începe un joc de pase interminabile, de parcă n-ar admite o suită cu mai puţin de zece mingi legate între ele. Curînd vine şi momentul cel greu. Nae Roman, vrînd parcă să demonstreze publicului său că nu e doar copilul de trupă al lui Apolzan, marchează un gol frumos. Pe noi, însă, golul ne descumpăneşte. Sîntem dominaţi. Încercăm să ne strîngem, ca ariciul, ca să evităm manevrele adverse, dar extremele, Peniţă Moldoveanu şi Bădeanţu, ţin tuşa şi aruncă minge peste minge, căutînd să ne desfacă. Din fericire, vine minutul 75, minutul despre care se vorbeşte şi astăzi la Cluj ori de cîte ori se povesteşte despre fotbal. În acel mare minut 75, tot Silviu Avram a preluat mingea de la Ţandrău, a băgat capul între umeri, l-a ocolit pe Bone şi a trimis o centrare înaltă spre careul mic al lui Voinescu. La minge au sărit Ţop Voinescu, Apolzan, Mihuţ şi Cernea, fundaşul stînga de la C.C.A. Din această ciocnire, mingea a ricoşat tot în careu, unde apăruse din senin şi Traian Georgescu. O nouă lovitură de cap şi... 3—1! Nu mai e nevoie să adaug că Traian Georgescu a fost, în acea zi de august, cel mai bun jucător de pe teren. Şi că despre isprava necunoscutului care marcase trei goluri în poarta celui mai bun *goal-keeper* al ţării avea să se vorbească ani în şir ca despre ediţia clujeană a luptei dintre David şi Goliat.

Jocul cîştigat cu C.C.A. a fost, de fapt, salvarea noastră în campionatul 1951. Fără cele două puncte, pe care i le datorăm în primul rînd copilului de atunci şi asistentului universitar de astăzi Traian Georgescu, fără moralul căpătat în acel meci pe muchie de cuţit, cred că am fi luat din nou drumul diviziei B, pentru a ne mistui luminîndu-i pe ceilalţi. Aşa, însă, în duminica următoare am plecat la Timişoara, ca într-o inerţie a victoriei, şi am cîştigat tot cu 3—1, împotriva unei echipe în faţa căreia pierdusem, la ea acasă, în nouă cazuri din zece. Partea interesantă e că primul gol l-a dat tot Traian. Pe al doilea l-a „ghicit"

Silviu Avram, care se plictisise, pe bună dreptate, să servească mingea pe tavă celorlalți. În sfîrșit, la al treilea, Ilie Copil a pus frumos capul.

Duminica următoare am pierdut, e adevărat, la București, cu Flacăra, adică Petrolul de astăzi (2—4), dar peste o săptămînă am mai strîns două puncte, tot de la o Flacără — ce idee a fost să uniformizezi numele echipelor! — Flacăra din Petroșani, de fapt Jiul. Cu alte cuvinte, în duminica aceea, Știința Cluj, fostă și viitoare „U", a învins cu 2—0 Flacăra Petroșeni, fostă și viitoare Jiul.

Apoi am plecat la Brașov, ca să jucăm cu Dinamo. Și ne-am permis să realizăm surpriza etapei, cîștigînd cu 2—1, în urma unui joc pe care cronicarii de fotbal l-au considerat ca o victorie a „schimbului de locuri". Nu știu dacă a fost chiar așa — în general, cred că fotbalul are prea multe etichete — dar trebuie să-i mulțumim antrenorului Bărbulescu, care, în acel retur, a scos toată amorțeala din noi, vorbindu-ne atît de frumos și de însuflețitor, aș spune, în vestiar, încît mie, cel puțin, mi se făcea piele de găină. Înainte de a ieși pe teren, Bărbulescu ne punea să ne adunăm roată și să ne încleștăm mîinile, pentru jurămînt. Peste vreo zece ani aveam să citesc în ziare că acest „doping" psihic se practica în vestiarul lui Internazionale.

După meciul cu Dinamo, la Brașov, ne-am pomenit, deci, cu patru victorii în cinci meciuri. Și totul, cînd te gîndești, a pornit de la acea zi de 26 august 1951, ziua lui Traian Georgescu. În ultimele șase etape am micșorat gazul, ca de obicei. Fără sprintul din septembrie am fi revenit în mijlocul prietenilor noștri de la Sibiu sau Cîmpia Turzii. Ba nu! Greșesc! Fără sprintul din septembrie tocmai că nu ne-am fi întîlnit cu Cîmpia, care în 1951 a promovat în A, cu Mari, Felecan Vasile, Ban, Lazăr și toți ceilalți.

Am terminat, deci, pe locul 6. Două minute ne-au despărțit de locul 5. Și iată cum. În ultima etapă, am jucat la Cluj, cu Dinamo București. Timp de 80 minute am încercat să forțăm golul. Era doar ultima etapă și e bine să te desparți de publicul tău cu o victorie. Văzînd însă că nu e rost, ne-am oprit în ultimele 10 minute. De asta a profitat Bartha, care ne-a păcălit în minutul 88. Fără

acest gol, am fi venit în fața Flăcărei*. Cam acestea erau însă locurile care ni se cuveneau în vremea aceea. Sau poate că erau chiar mai bune decît am fi meritat. Locul 5, refuzat de Bartha, aveam să-l dobîndim în campionatul următor — 1952. Și tot cu 21 de puncte. E adevărat, cu un golaveraj pozitiv, dar totuși tare trist: atacul izbutise să marcheze doar un gol de fiecare meci**. Meritul principal în obținerea acestui loc 5 îl are însă Flacăra Ploiești, care, mutată chiar în anul acela de la București, a ținut parcă să treacă prin purgatoriul diviziei B, pentru a începe o viață nouă. Dacă sînteți curioși, vă amintesc că Flacăra a căzut atunci în B cu Marinescu, Iordache, Gigă Petrescu, Fătu, Pahonțu, Peretz, Titi Popescu. Deci cu jucători unul și unul. Se pare însă că purgatoriul la care s-a supus i-a priit, deoarece peste cinci ani avea să cîștige campionatul *la fotografie*** — e adevărat, sub un nume mai firesc, Petrolul — pentru ca apoi să repete performanța în anul următor.

„CUTREMURUL"

Anul 1953 ne-a adus trei puncte și trei locuri mai puțin. De fapt băteam pasul pe loc. Echipa se stabilizase oarecum, cu cei trei de pe fund — Ioanovici, Luca, Do-

* Clasamentul ediției 1951 a campionatului:

1.	C.C.A.	22	13	6	3	43 : 19	32
2.	Dinamo București	22	14	4	4	52 : 29	32
3.	Progresul Oradea	22	11	4	2	46 : 36	26
4.	Flamura Roșie Arad	22	8	8	6	37 : 37	24
5.	Flacăra București	22	8	6	8	36 : 40	22
6.	Știința Cluj	22	8	5	9	32 : 36	21

** Clasamentul ediției 1952 a campionatului:

1.	C.C.A.	22	15	6	1	46 : 16	36
2.	Dinamo București	22	14	6	2	51 : 23	34
3.	C.A. Cîmpulung M.	22	10	5	7	36 : 35	25
4.	Locomotiva Tg. Mureș	22	9	5	8	37 : 35	23
5.	Știința Cluj	22	7	7	8	24 : 23	21
6.	Progresul Oradea	22	7	7	8	35 : 36	21

*** Deoarece „U" nu avea plăcerea să figureze pe tabelul clasamentului diviziei A în campionatul 1957/58, dați-mi voie să

brescu, cu Traian Georgescu mijlocaș și cu atacul Sandu Moldovan, Copil, Nuțu Dragoman, Lutz și Silviu Avram, dar asta era tot ceea ce puteam la ora aceea. Iarăși am dat foarte puține goluri (24 în 21 de meciuri). Mai mult decît atît, dacă scoatem cele cinci goluri date „dintr-un foc" Locomotivei Tg. Mureș, ajungem sub un gol de meci. Nu e mai puțin adevărat că și C.C.A., echipă campioană, a înscris doar 27 de goluri, cu trei mai mult decît noi. Era, evident, o criză de eficacitate. O fi fost de vină . . . schimbul de locuri. În fond, la fotbal se poate demonstra orice. Pentru că fotbalul este jocul tuturor posibilităților. Ce e azi negru, mîine e alb. Sau invers. Mă gîndesc și la Bazil Marian, „mănăștureanul" meu. Nu mai e antrenor la Dinamo pentru că a venit *doar* pe locul 2 în campionat și a fost *doar* finalist în „Cupa României". Așa e fotbalul . . .

Dar pentru că am pomenit de „Cupa României", hai să mai stăm puțin de vorbă și despre ediția 1953, unde am pierdut o mare ocazie, chiar cu atacul acela de un gol pe meci.

În optimile de finală cîștigasem la Oradea, cu Locomotiva. Greu, cu 1—0, e adevărat, dar tot ce-i cîștig „afară" e întotdeauna bun. Apoi a venit „cutremurul". La București, în sferturi, cu Dinamo, cea mai eficace echipă a campionatului, cu Bartha, Nicușor, Ozon și Suru, am cîștigat cu 2—0. Din păcate, asta a fost totul. În semifinală, la Cluj, am fost nevoiți să părăsim Cupa. Dar în ce con-

---

vă reamintesc acum formidabila sosire *la fotografie,* cu trei echipe „cap la cap" și cu alte două la un „gît".

1. Petrolul	22	12	3	7	36	:	22	27
2. C.C.A.	22	11	5	6	41	:	27	27
3. Știința Timișoara	22	11	5	6	49	:	38	27
4. Progresul București	22	13	0	9	55	:	31	26
5. Jiul	22	11	4	7	27	:	19	26

Într-adevăr, o sosire formidabilă. Și cînd te gîndești că atacul Științei Timișoara, cu Ciosescu, Gîrleanu, Lereter, Filip și Boroș, a marcat mai multe goluri decît faimosul cvintet C.C.A.: Cacoveanu — Constantin — Alexandrescu — Zavoda I — Tătaru. Privind acest clasament, Willy Covaci îmi spunea că noi am fi cîștigat, în mod sigur campionatul dacă n-am fi avut în acel an proasta inspirație de a juca în B. La noi, la Cluj, astea se numesc „wilisme".

diții? Fără să pierdem meciul! Adevărul e că ne-a scos în primul rînd regulamentul. Am făcut 2—2 cu U.T.A. (după prelungiri) și am fost eliminați pentru că acest 2—2 s-a întîmplat să fie la Cluj. Ce mult m-am necăjit eu în seara aceea! ... N-am înțeles niciodată regulamentele astea ciudate care, pe deasupra, se schimbă mereu. Azi te califici pentru că ai jucat în deplasare ... Mîine te califici pentru că ești o echipă de categorie inferioară ... Răspoimîine vine regulamentul cu echipa mai tînără ... Și așa mai departe, mereu.

Finala lui 1953 a cîștigat-o U.T.A., după prelungiri, cu 1—0, printr-un gol marcat de Vaczi în poarta lui Toma. O finală cu C.C.A. Dar mai bine să las Cupa și mai ales regulamentele ei, pentru că, fără să vreau, am făcut o gafă, uitînd că peste 12 ani vom cîștiga și noi Cupa cu ajutorul regulamentului. Pînă atunci, însă, o să mai cumpăr trei rezerve la pixul meu negru cu alb, ca al oricărui „uist" ce se respectă.

INTERMEZZO CU HOCUS-POCUS

Campionatul 1954 ne-a adus iar mai în față. Cu Traian, cu Dobrescu, Szekely, Dragoman, Ionel Suciu, care juca tare bine, și cu toți ceilalți. A fost un campionat cu goluri mai multe. Nouă parcă ne revenise cheful de a ne bate cu cei mari. C.C.A. a pierdut în fața noastră atît la Cluj, cît și la București. (Fără acel 1—0 la București, ar fi fost campioană.) Dinamo București, cu formidabilul său atac de 62 de goluri, Bartha-Nicușor-Ene I-Ozon-Suru, ne-a dat trei goluri la Cluj, dar noi și apucasem să dăm patru. Pînă și U.T.A., echipa campioană, a luat un 2—0 la Cluj, ca pe timpuri. Punctele cele mai multe ni le-au luat prietenii de la Cîmpia Turzii. Trei din patru! Plus faptul că

în timp ce lui Dinamo i-am dat patru goluri în 20 de minute, Cîmpiei n-am reușit să-i plasăm măcar unul într-un an.* Anormal, nu-i așa? Așa ar părea, numai că fotbalul e o treabă care nu va putea fi prinsă în nici un program de mașină electronică, chiar după ce o să aselenizăm a 15-a oară în Marea Furtunilor. Și exemplul cel mai bun am să-l iau tot din anul 1954, pentru că aici ne aflăm în momentul de față. Am să obțin însă concursul unui matematician, ca să nu avem discuții.

Să punem, deci, în programul mașinii electronice o echipă de A: Locomotiva Tg. Mureș. Locul 10 din 14, dar n-are importanță... Să mai adăugăm o altă echipă, Locomotiva Timișoara. Locul 4 — dar n-are (sau are) importanță. Apoi mai adăugăm a treia echipă: C.C.A., cu Voinescu, Toma, Apolzan etc. etc. Lîngă aceste trei echipe să nu ne ferim să punem și pe Dinamo, despre care v-am spus că în anul de grație 1954 a adunat 62 de goluri în campionat, inclusiv cele 5 intrate frumușel în poarta campioanei 1954, U.T.A.

Acum, în partea cealaltă a mesei, să așezăm o altă echipă, care s-a nimerit să fie — așa e la *hocus-pocus* — Metalul Reșița, locul 7 în divizia B.

Să presupunem că aceste cinci echipe sînt înscrise în „Cupa României". (Deși nu e nevoie să presupunem, pentru că au și fost înscrise și au și jucat în ediția 1954.) Știți care a fost soluția mașinii electronice a fotbalului? Reșița a învins Tg. Mureșul cu 4—0. Apoi aceeași Reșiță a trecut de Locomotiva Timișoara cu 2—0. A continuat cu C.C.A.: 1—0. Iar în finală — vă rog să notați! — la București, a învins pe Dinamo București, cu 2—0, prin golurile înscrise de... Szeles.

Vă rog să mă iertați pentru această deviere pe variantă în drumul lui „U", dar nu cred că aș putea alege un alt exemplu pentru a demonstra că în fotbal totul e posibil

---

* Clasamentul ediției 1954 a campionatului:

1.	U.T.A.	26	15	5	6	37 : 29	35
2.	C.C.A.	26	13	8	5	35 : 25	34
3.	Dinamo București	26	13	8	5	35 : 25	34
4.	Locomotiva Timișoara	26	10	9	7	40 : 22	29
5.	Știința Cluj	26	11	6	9	32 : 32	28

COPIII CLUJULUI...

În 1955, o nouă perioadă de reflux, deşi echipa a rămas aceeaşi, cu Traian, cu Szekely, cu Dobrescu, Nuţu Dragoman, Ionel Suciu şi cu un mare portar în devenire, Todor, care avea să se stingă însă înainte de a se fi aprins.

Cu ce m-aş putea lăuda în acest campionat 1955? Cam greu de găsit. Poate cu victoriile asupra U.T.A.-ei. Atît în tur, cît şi în retur. Dar U.T.A. nu mai era U.T.A., deşi era încă echipa campioană. Şi totuşi „U" are un motiv de laudă în anul 1955. În acel an 1955, pe care tehnicienii l-ar numi an de tranziţie, Universitatea Cluj a cîştigat campionatul republican de juniori. Copiii Clujului începeau să se adune şi să iasă la lumină. Iată de ce, pentru mine, 1955 nu-i un an de tranziţie, ci unul de început*.

NU CREDEAM SĂ-NVĂŢ...

Pînă acum am povestit mai ales despre victorii. Daţi-mi voie să povestesc şi despre necăjitul an 1956, care avea să ne ducă din nou în Gheena diviziei B, pentru că cei mici, de la juniori, erau încă prea... mici, iar cei mari nu reprezentau unul din marile cincinaluri ale Clujului, aşa cum fuseseră, după modesta mea părere, Tony Dascălu, Vigu II şi Joja, care, să-mi fie iertată cutezanţa, s-ar compara cu echipa „epocii de aur" a lui Sfera şi Sepi Graţian.

---

* Iată şi echipa care a cîştigat finala campionatului naţional de juniori, învingînd pe Dinamo cu 1—0: Şerban — Costin, Tocilă, Mureşan — Petru Emil, Crişan — Papiu, Maier, Oroshegyi, Băluţiu, V. Crişan.

Am început campionatul pe zloată, adică în martie. (Ultimul campionat cu sfîrșitul în toamnă.) Primul joc, la București, cu Progresul. Dar nu Progresul de astăzi, ci unul care terminase campionatul pe locul 3, la un punct de locul 2. Adică Progresul lui Ozon, Soare, Tănase, Știrbei, Dinulescu, Smărăndescu. Așa, ca o curiozitate, să amintesc echipa cu care am început campionatul în jocul acela cu Progresul: Catina — Szekely, Luca, Isac — Moldovan, Georgescu — Suciu, Lutz, Dragoman, Nedelcu, Avram. Spun ca o curiozitate, pentru că în afară de asta n-a mai fost nimic deosebit. Am pierdut cu 2—1, într-un meci ca multe altele.

În al doilea joc a venit la Cluj Știința Timișoara. Și aici lucrurile au fost normale (2—0 pentru noi), cu Lutz — cel mai bun din „22". Peste trei zile, la mijloc de săptămînă, am jucat un meci amical cu Olympique Charleroi. Ca să fiu drept, cît strig eu acum să jucăm mult, cît mai mult, cu străinii, atunci ne-a trebuit nouă meciul ăsta cum îi trebuie chelului tichia. Și peste toate, în meciul acela mi s-a părut pentru prima oară că sînt bătrîn. Cu vreo două minute înainte de sfîrșit, cînd era 1—1, am greșit o minge ușoară, și din mingea aceea s-a născut golul victoriei belgienilor.

Peste două zile am plecat la Timișoara și ne-am întors cu un 0—0 fain de tot. Și astfel, după trei etape, aveam trei puncte. Nu era o nenorocire, mai ales că ieșisem de două ori „afară". În al patrulea meci am avut, vă rog să fiți de acord, un mare ghinion la programare. Urma să jucăm cu C.C.A., chiar la București. Meciul era de două ori greu. În primul rînd pentru că jucam a treia oară „afară", în patru meciuri, iar în al doilea rînd aveam în față pe cel mai bun C.C.A. din istorie, la cîteva zile după formidabilul meci de la Belgrad, unde România, reprezentată prin 11 jucători de la C.C.A., cîștigase cu 1—0 meciul cu Iugoslavia lui Vukas, Zebeț, Bobek și Beara... Meciul cu C.C.A. l-am pierdut fără drept de apel, cu un scor de *forfait:* 0—3... După această întîlnire cu echipa care avea să cîștige la pas campionatul 1956, sorții ni i-au scos în față chiar pe campioni, adică pe Dinamo București, la Cluj. A fost un meci cu mari emoții. În minutul 80 eram conduși cu 2—0. Aproape un sfert din stadion plecase.

Dar cînd nimeni nu se mai aştepta, Nedelcu şi Suciu au egalat... Mai aveam, deci, încă un punct. Începusem să facem socoteli. Socotelile astea sînt însă întotdeauna un semn rău. Pentru că, la fotbal, cînd începi să aduni înseamnă că n-ai de unde.

Poziţia noastră în clasament se înăsprise rău de tot după acel 2—2 cu Dinamo acasă, pentru că la noi în campionat, de cînd mă ştiu, jocul egal acasă înseamnă un punct pierdut. Spun asta gîndindu-mă că în Italia, de pildă, după o „remiză" acasă, echipele cîştigă de multe ori „afară".

În etapa următoare venea U.T.A. la Cluj. Nu mai era însă U.T.A. lui Petschovski. Era U.T.A. lui Duşan, a lui Szűcs, a lui Boitoş. Aşa că aveam dreptul să calculăm două puncte şi să le adunăm la cele doar patru pe care le agonisisem în cinci etape. Dar, vorba cîntecului, „a fost doar vis". U.T.A. a prins una din zilele acelea rare pînă şi în această roată a lumii care este fotbalul. A marcat tot ce a tras pe poartă, în timp ce noi am „reuşit" să urcăm în slava cerului pînă şi mingile aflate la un metru de linia văruită. Rezultatul e de necrezut: 4—0 pentru U.T.A. U.T.A., care în campionatul 1956 avea să adune doar 24 de puncte din 24 de meciuri, cu un golaveraj negativ (37:40), care s-ar fi adîncit şi mai mult fără cele patru goluri din poarta noastră.

Din fericire, bucuriile şi tristeţile fotbalului durează o săptămînă. Duminica următoare am primit o nouă vizită (Dinamo Braşov) şi am cîştigat cu 2—0. Aveam şase puncte, dar perspectiva următoarelor jocuri (cu Petrolul afară şi cu Dinamo Bacău acasă) nu ne dădea pace. În această stare sufletească am plecat la Ploieşti. Şase puncte necăjite, plus inimile obosite de această primăvară neobişnuită. Pe neaşteptate, însă, la Ploieşti, am zărit un colac de salvare. La terminarea meciului, nici nu-mi venea să cred, recuperasem unul din punctele pierdute cu U.T.A.

Luni dimineaţa ne-am întors acasă. Jocul cu Dinamo, deşi acasă, era greu. Dacă Petrolul n-avea grija punctelor, Dinamo Bacău făcea socoteli ca şi noi.

După terminarea meciului cu Bacăul am trăit marea iluzie, pentru că am cîştigat cu 1—0. Golul victoriei l-a

înscris Nuțu Dragoman. Pînă la urmă acest gol avea să pecetluiască și soarta băcăuanilor.

Duminica următoare a fost pentru noi ultima zi frumoasă a campionatului 1956. Am jucat la Oradea și am mai cîștigat un punct, prin acel 0—0 de care v-am vorbit, cînd am pomenit de cei 100 000 de lei cîștigați de inginerul clujean Vlasa... După primele 10 etape din cele 12 ale turului, bilanțul nostru îngăduia, așadar, unele speranțe:

10 3 4 3 8:12 10

În penultima etapă, însă, chiar la Cluj, am primit o măciucă în cap, cum numai Rapid, acest diavol al campionatelor noastre, putea să ne-o dea. În urma unui meci în care Rapid a jucat de parcă ar fi vrut să ne plătească o sută de polițe, atacînd cu Macri și apărîndu-se cu Filotte, am părăsit terenul învinși: 1—3... Ultima etapă nu putea să ne mai ofere nimic. La Petroșeni, cînd venea „U", scria aproape întotdeauna pe poarta stadionului: „Lăsați orice speranță, voi care intrați aici". Așa am plecat spre Cluj cu încă trei goluri. Rămîneam, deci, cu 10 puncte. Nu era un dezastru, dar era tare puțin. Dacă vă interesează, v-aș aminti și ultimul „11" al turului 1956: Todor — Szekely, Luca, Isac — Roman, Georgescu, — Lutz, Moldovan, Suciu, Zeană, Dragoman.

Vara a fost lungă. M-am gîndit un timp să mă retrag. Jucasem la Oradea pentru că mi-o ceruse Szanislo. Dar nu puteam continua la nesfîrșit. Aveam 35 de ani. Și pentru că întotdeauna am fost un jucător de forță, *troscanella* — cum spunea suporterul nostru nr. 1., Tică Arieșeanu — îmi dădeam seama că Mircea Luca ar trebui să se retragă. Dar nu m-am retras... Atunci, la Oradea, aș fi putut să nu joc. Am făcut-o, împotriva tuturor evidențelor, în numele bucuriilor pe care le-am avut la „U". Atunci, la Oradea, în jurul meu nu mai era nimeni dintre prietenii cu care cîștigasem Bucureștii, cu nouă ani în urmă. Nici Tony, nici Ionel Vigu, nici frații Medrea, nici Sever Coracu. Eram printre copii.

Și totuși a trebuit să joc. Tot împotriva tuturor evidențelor. Ce importanță mai avea că lui Mircea Luca îi

era sortit ca după 25 de ani să-şi părăsească echipa tocmai în anul în care ea se îndrepta din nou spre B!

Şi am jucat. Fără prea multe speranţe. Dar am jucat. Astăzi, după atîţia ani, aproape că mă cuprinde teama la gîndul că aş fi putut să nu joc. E adevărat, numele meu n-ar fi apărut în ziare, între Szekely şi Isac, alături de alţi zece învinşi, dar eu mai cred că oamenii nu te judecă după ce ai reuşit să nu faci eschivîndu-te, ci numai după ceea ce ai făcut cu hotărîre şi suferinţă.

În primăvara lui 1956, după Oradea, în cele două meciuri pierdute cu Rapid şi Jiul, am avut într-un fel o voluptate a înfrîngerii. Fără aceste înfrîngeri şi fără cele care aveau să urmeze în toamnă aş fi avut întotdeauna senzaţia că am evadat, chiar dacă aş fi plecat în plină bătrîneţe sportivă, după doi sau trei ani.

Văd însă că dau într-adevăr semne de bătrîneţe, uitînd că „şepcile" sînt, de fapt, o scrisoare, o scrisoare ceva mai lungă, către tineret, şi că un gol din volé, o bară în minutul 90 sau o răsturnare de scor ca în meciul „U" — Unirea Tricolor sînt de o mie de ori mai interesante decît frămîntările unui veteran, în rînduri mai mult sau mai puţin abstracte.

Primul meci al returului, la Cluj, a fost chinuitor. Noi aveam nevoie de două puncte ca de aer, dar Progresul nu era o societate de binefacere. Minutele se apropiau de sfîrşit. Era 1—1. Atacam mereu. Progresul se apăra cu înverşunare. Florin Ştirbei era — încă de pe vremea aceea — măturător în faţa fundaşilor, iar Soare se ocupa de tot flancul nostru drept. Întreg stadionul aştepta golul. Îl aşteptam şi noi, fundaşii, care trecuserăm mult de centru. De dincolo de centru am văzut cum Silviu Avram a tras peste bară, de la cinci metri, cu poarta goală. L-am văzut şi pe Sandu Moldovan luftînd tot din careul mic, şi iarăşi cu poarta goală. Nu vreau să le aduc reproşuri după aproape 15 ani. Vreau numai să vă sugerez atmosfera în care s-a desfăşurat acest meci al ultimelor noastre speranţe, cînd mingea refuza să intre în poarta Progresului... Dar asta n-a fost încă totul. Se vede treaba că paharul trebuia să-l bem pînă la fund. Cu vreo zece minute înainte de sfîrşit, Titus Ozon ia mingea de la centru, profită de faptul că noi uitasem că mai avem o poartă

— atît eram de obsedaţi de poarta adversă — driblează vreo trei, mă driblează şi pe mine, cu mişcările acelea sincopate de care numai el era în stare, şi înscrie uşor, de parcă totul ar fi fost scris dinainte, ca o fatalitate.

Meciul cu Progresul a fost, de fapt, semnalul căderii noastre, aşa cum jocul cîştigat cu C.C.A. a fost semnalul învierii noastre, cu cinci ani în urmă. Tot ce a urmat a păstrat amintirea golului înscris de Ozon. Duminica următoare am pierdut la Timişoara, cu Ştiinţa. Apoi am cîştigat două puncte printr-un gol — mană cerească — acasă, cu Locomotiva Timişoara. În etapa a patra s-a mai ivit un prilej de refacere a moralului, dar C.C.A. ne-a ţinut la respect cu un 0—0, chiar pe stadionul din Parc. Au urmat alte mostre de teamă, şovăială şi neîncredere. La Arad, în minutul 83, cu U.T.A., continuam să atacăm după golul primit de Catina. În ultimele minute am mai recepţionat două. Carpineţ, îmi pare. La Braşov, cînd era 1—1, în minutul 84, Isac, obsedat de curgerea înceată a timpului, a înscris un gol în poarta proprie. La Bacău, Dinamo ne-a întors golul lui Dragoman. Totul era pierdut. La Cluj, în jocul cu Oradea, căreia îi smulsesem un punct în tur, la ea acasă, n-am mai ştiut ce să jucăm. Am atacat... Ne-am descoperit... Am mizat totul... Şi rezultatul? 5—2 pentru Oradea, la Cluj, după 0—0.

„U" se retrăgea iarăşi din prima divizie. Şi, o dată cu ea, se retrăgea şi Luca Mircea, care n-a amintit nimănui, în ziua ultimei etape, că se împlineau 25 de ani de la jocul acela de copii, din deschiderea meciului cu Hungaria.

Aşa m-am despărţit de tricoul lui „U". Rămăsesem singur, ca o sperietoare de ciori printre porumbei. Mi-am zis să nu mai dau pe la Club, iarna, ca să mi se mai piardă urma. Nu-mi plăcea felul în care *druckerii* înţeleg să te consoleze. Acesta mi-era gîndul în timp ce mă îndreptam într-o zi de la clinică spre casă. Pe drum, însă, lîngă bibliotecă, m-am întîlnit cu Petrea al lui Emil. Era rumen la faţă, din pricina frigului, şi vesel nevoie mare. „Ce faci, Emile?" l-am întrebat. „Mă duc la antrenament, nene Mircea." L-am luat de braţ şi am pornit împreună. Cînd am ajuns la arenă, l-am lăsat pe Emil să se ducă în vestiar, iar eu am urcat la tribuna a doua, chiar lîngă

gardul de sîrmă. Peste o oră au apărut și copiii. Toți în negru și alb. Și ce frumoși erau... Lîngă Emil i-am recunoscut pe Costin, pe Băluțiu, pe Vișinel Crișan, pe Felician Mureșan, pe celălalt Crișan, Nicolae... Era echipa de juniori, care — în timp ce noi, seniorii, ne cufundam spre B, ca străinul în nisipurile mișcătoare — cîștigau pentru a doua oară la rînd campionatul național de juniori. Și numai în ei era nădejdea.

CE GREU SE NAȘTE O ECHIPĂ...

În divizia B am stat iarăși numai un an, dar după luptă mare. De ce? Pentru că în seria transilvăneană, de vreo 40 de ani există întotdeauna trei-patru orașe care nici nu concep să termine un campionat fără să promoveze. Așa e Baia Mare... Așa e Hunedoara...

Echipa noastră se făcea însă greu. „Stîlpul" era tot Traian Georgescu. În jurul lui se construia totul. Unii spuneau că e bine, pentru că întotdeauna e nevoie de un nucleu acolo. Alții erau de părere că nu e de loc bine, gîndindu-se că într-o bună zi nucleul poate să dispară și atunci... Dar Traian nu era dintre cei care dispar. Traian avea să joace 16 ani la „U", lipsind doar la 11 antrenamente, și toate numai pentru boală cu 39 de grade.

Echipa se făcea, cum spuneam, greu. Oamenii cei mai siguri erau portarul Nicoară și Traian. Între timp însă „U" a început să capete o altă croială. Venise Viorel Mateianu, unul dintre cele mai mari talente care s-au pierdat prin vestiarul lui Szőny-baci. Justin Munteanu era și el din familia celor cu glezna fină și privirea limpede. Felician Mureșan venea purtat pe sus de visurile suporterilor, care aveau nevoie de o statuie. Ionel Suciu cobora parcă dintr-o tabără de munte a atleților, fiind mereu pe tot terenul. Horațiu Moldovan preluase comanda corului. (Și asta n-a fost niciodată o treabă de joacă la „U", mai ales în timpurile de descălecare a echipei). De Petru Emil

ce să mai spun!... Venea și el cu un fel de arcuri în picioare, și cu capul său de sculptură greacă, fără adîncitura nasului... cu privirea sus, întotdeauna sus...

Și totuși această echipă n-a izbutit să învețe într-un an cum se cîștigă două puncte într-un singur meci. Și a jucat într-un campionat mai cenușiu decît peisajul lunar.

Întotdeauna le-a lipsit copiilor acelui an *încă* o respirație, *încă* un pas pînă la minge, *încă* o săritură la cap, peste cele multe din careu, *încă* o zecime de secundă... *Încă* un pas... *Încă* o respirație. Dacă am să vă spun că în tot campionatul, adică în cele 22 de meciuri, n-am izbutit să cîștigăm decît două jocuri n-o să mă credeți. Pentru că e greu de crezut. Dar așa a fost. Așa a fost, pentru că tare greu se naște o echipă.

Copiii aveau o timiditate pe care „U" n-a avut-o, cred, niciodată. Mulți dintre băieți erau ca fetele. Și Viorel, și Justin, și Muri, cît era el de mare, și Ionel Suciu, mutulică, și Horațiu...

Așa am făcut 11 meciuri egale. În cel puțin șase am fi putut cîștiga. Am fost întotdeauna la un metru de poartă. La o talpă de bară... Nici nu mai știu dacă a dat vreunul mai mult de cinci goluri în cele 22 de meciuri. Mă gîndeam la Tony Dascălu, cu cele 15—16 ale sale. La Sever Coracu, cu tot atîtea. La „cîinele" de Silviu, care izbea în minge ca în nicovală. La Nuțu Dragoman. Dar văd că iar bat cîmpii, și m-apucă dorul de tinerețe, cu toate halucinațiile lui.

La sfîrșitul campionatului eram buni de mers în divizia B. Sub noi se afla doar Știința Timișoara. Deasupra noastră — Farul, la numai două puncte. Nu-mi venea să cred că echipa aceea frumoasă va coborî iarăși în infernul diviziei B, unde, în orice caz, era mai prețuit șocul decît fenta.

Și s-a întîmplat minunea! În vara anului 1959, TA-ROM-ul s-a contopit cu Rapidul și astfel s-a creat un loc liber în divizia A. Și locul ne-a revenit nouă, pentru că am avut marea glorie de a fi penultimii.

Am aflat vestea într-o noapte. Eram ca nebun. Am tras o cămașă pe mine și am pornit în fugă pe străzi, spre Bandi-baci Sepci. I-am bătut în geam, cum a bătut eroul lui D. D. Pătrășcanu la ușa călugărului, ca să afle numele

învingătorului lui Napoleon. Bandi-baci s-a trezit, a tras perdeaua, şi-a pus mîna streaşină la frunte, a auzit strigătul meu, a ieşit în pijama şi ne-am îmbrăţişat. Se întîmplase, într-adevăr, minunea. Pentru a nu ştiu cîta oară „U" avea să trăiască, de astă dată prin graţia unei întîmplări în care Rapid, echipa pe care am iubit-o cel mai mult, avea un rol mare. ... În vara aceea am fost la Mamaia cu băieţii. Am lucrat mult de tot. Fără program. Fără grafice. Am lucrat din nou cu „Haide, U!" Eu le-am fost antrenorul. Un fel de antrenor. Doctorul Ţăranu ne ferea de clipele cînd bătăile inimii o luau razna. Stăteam la „Albatros". Ne trezeam la cinci şi un sfert. Alergam pe ... Copacabana. Ne dregeam gleznele cu apă şi soare. Eram într-o dispoziţie extraordinară. Am fi traversat înot şi Marea Neagră. Şi ne era un dor de fotbal ...

În prima sîmbătă a venit cineva de la Medgidia, ca să ne invite pentru un joc cu Cimentul, la ei acasă. Ne-a şi prezentat condiţiile materiale. Drumul şi ... 16 lei de om. Am primit cu entuziasm. N-aveam însă portar. Nicoară plecase la pescuit. Am plecat fără portar. Întîmplarea a făcut să găsim acolo unul. Cred că l-a descoperit Remus Cîmpeanu. Erau prieteni. Portarul nostru de ocazie făcea practică la I.M.U. Medgidia. Era student la Politehnică.

În meciul acela amical cu Cimentul, cel mai bun om de pe teren a fost portarul. După joc, am purtat nişte *blitz*-tratative. Portarul era fericit să vină la Cluj. Pentru că era de lîngă Cluj. Se chema Moguţ. Şi era moţ. Noi i-am spus întotdeauna „Moţu" ...

O SEARĂ DE VIS

Am început campionatul uitînd tot ce a fost pînă atunci. Echipa s-a schimbat mult. Au plecat fraţii Nedelcu, Isac, Cojocaru. Au venit, în schimb, Moguţ, Costin şi Ivansuc.

Ivansuc — Marcu — Gane — Mateianu — M. Moldovan

Și așa, aproape pe nesimțite, „U" a reînceput să cînte... Prima mare victorie a fost recucerirea Bucureștilor. Trei puncte cu C.C.A.-ul, care avea să cîștige campionatul cu 7 puncte avans. Trei puncte cu Progresul! Trei puncte cu Dinamo! Trei puncte cu Rapid! O jumătate din punctele noastre le-am cîștigat cu bucureștenii. A fost un vîrtej, ca pe vremea „doctorilor"...

Ce mult mi-a plăcut mie „U" în toamna lui 1959 și primăvara lui 1960. Uneori, acel „U", cu Ivansuc și cu Mateianu, cu Marcu și cu Suciu, m-a făcut să-l uit pînă și pe Tony. Și asta spune, cred eu, tot. În poartă era Moguț, în mare formă. Traian își descoperise adevărata vocație, pe post de stoper... Petru Emil și Tavi Popescu formau cea mai elegantă halfie din țară, iar acolo, în față, Suciu era interul rătăcitor, Marcu luase locul lui Tony, Mateianu scria pe gazon, schimbînd penițele aproape automat, ca acordeonistul registrele, Horațiu parcă alerga la vale, iar Ivansuc aducea pe teren o personalitate care avea să subjuge întreg Clujul fotbalistic aproape 10 ani.

A fost un campionat tare frumos, terminat cu locul 5*, care era însă cît locul 3. Și cînd te gîndești că această echipă de locul 3 a fost la un pas de a juca un an întreg în divizia B! Întunecate sînt căile tale, balon rotund!...

Cea mai frumoasă zi a primăverii 1960 a fost, pentru „U", o zi de aprilie, cînd am jucat în Ungaria, cu Diosgyőr, cîștigînd cu 4—2. (Nu-mi aduc aminte ca o echipă românească să fi înscris vreodată patru goluri unei echipe maghiare, în Ungaria. Iar după acel 2—4 cu „U", Diosgyőr avea să cîștige șase meciuri la rînd în campionatul maghiar.)

Am văzut eu multe jocuri de fotbal. Am văzut jucători cu faimă. I-am prins, în ultima vreme, prin televiziune, pe toți uriașii fotbalului mondial. N-am văzut însă nicio-

---

* Clasamentul ediției 1959—60 a campionatului:

1.	C.C.A.	22	15	4	3	52 : 25	34
2.	Steagul Roșu	22	9	9	4	47 : 34	27
3.	Petrolul	22	8	8	6	33 : 23	24
4.	Farul	22	9	6	7	33 : 34	24
5.	Știința Cluj	22	7	10	5	34 : 32	24

6. Urmează, printre alții, U.T.A., Dinamo București și Rapid.

dată o echipă jucînd mai bine decît „U“ împotriva lui Diosgyőr. Și n-am văzut niciodată o extremă mai nebună decît Ivansuc în după-amiaza aceea. Închipuiți-vă un Ivansuc repetînd de zece ori starturile lui John Carlos. Închipuiți-vă un Ivansuc ademenindu-l mereu pe Mateianu în „un-doi“-uri pe un singur metru pătrat. Închipuiți-vă un Ivansuc șutînd fără pendulare, ca la antrenament. Închipuiți-vă, în sfîrșit, un Ivansuc epuizat în minutul 80, prăbușindu-se de pe urma efortului la picioarele lui Bandi-baci... A fost o seară de vis. A fost seara în care Ivansuc mi-a arătat ce ar fi putut să fie dacă ar fi crezut cu adevărat în fotbal.

În seara aceea am căutat să stau de vorbă anume cu Ivansuc. Dar n-am reușit. Zoli a fost o fire cu totul deosebită decît cea a lui Tony, de pildă. După un meci mare el era întotdeauna cel mai tăcut jucător al echipei, la masă sau

Petru Emil în tricoul echipei naționale

pe drum. Se închidea în el. Şi rămînea pierdut, cu gîndurile aiurea. N-am reuşit niciodată să stau de vorbă, pe îndelete, cu Zoli Ivansuc. Cu toate că am încercat deseori, ca să-l judec, ca fotbalist şi ca medic. Iată de ce am să reproduc un dialog Zoli-reporter, care mie mi se pare a fi un dialog de mare sinceritate. Dialogul se intitulează „Fotbalul merită să fie o obsesie" şi începe cu o scurtă introducere de atmosferă, pe care vă rog să nu o citiţi dacă sînteţi nerăbdători să aflaţi ceea ce eu n-am putut afla niciodată.

„Puţini dintre jucătorii noştri au izbutit să egaleze popularitatea de care se bucură Ivansuc la Cluj. „Mia" de spectatori prezentă la antrenamentele Universităţii pe stadionul din Parc e atrasă în primul rînd de mirajul şuturilor şi fentelor lui Zoli, iar multe din zonele goale ale tribunelor în zi de meci au o singură explicaţie: cu o seară înainte s-a zvonit că „miraculoasa gleznă" a lui Ivansuc acuză dureri.

„Doctorul Ivansuc" — cum le place unor crainici să spună, cu evlavie, în dauna rostirii lapidare — este, într-adevăr, un seducător al tribunelor. Copiii Clujului se înscriu pentru dreptul de a-i purta valijoara, fetele îşi potrivesc instinctiv părul cînd trec pe lîngă Zoli, bătrînii clujeni îl compară cu marii jucători din trecut, iar unii specialişti (şi nu numai cei din Cluj) îi atribuie calităţi superioare consacraţilor din ultimii ani.

Şi totuşi...

Acest „şi totuşi" este tema interviului nostru...

Reporterul: Dă-mi voie, dragă Zoli, să atac frontal — aşa cum nu prea faci tu în ultima vreme — şi să-ţi ofer, spre desfacere, nodul gordian: eşti sau nu mulţumit de ceea ce ai făcut pînă acum în fotbal?

Ivansuc: Nu! De trei ori nu!

R: Cît crezi că ai realizat din „posibilul Ivansuc" de acum 10 ani?

I: Nu stau pe gînduri. 40 la sută!

R: Nu cumva e o încercare de a spori „mitul Ivansuc"?

I: Nu obişnuiesc.

R: Spune-mi, atunci, cît a realizat şi cît realizează „U"?

I: A realizat mai mult de 40 la sută cu ani în urmă, dar a ajuns și ea la 40 (n.r. — discuția se poartă în perioada de loc roză din 1966—67).

R: Adică?

I: Cifrele nu mint. Cu lotul sau, mai bine zis, cu potențialul său, „U" nu are voie să coboare vreodată sub locul 5—6 în finalul campionatului. Dar poziția noastră actuală în clasament nu minte. Ea e în funcție de etapă. În funcție de locul de disputare a meciului: acasă sau „afară". Iar uneori nici măcar în funcție de asta...

R: Cum explici?

I: Pentru un student e din ce în ce mai greu să facă față, la cel mai înalt nivel, școlii și fotbalului. Școala e mereu mai exigentă. Fotbalul la fel. Nu întîmplător anul trecut am avut cinci repetenți în echipă. N-are rost să dau nume. E destul să spun că toate compartimentele, inclusiv portarul, sînt reprezentate.

R: Totuși tu ai absolvit frumos Medicina.

I: Dar mă costă cele 60 la sută de fotbal.

R: Regreți?

I: Răspunsul e tare greu. Cînd eram copil, la Reșița, prin 1952, nu visam să ajung fotbalist. Deși jucam în echipa întîi la 14 ani, mă impresiona mai mult un electrician din uzină decît Mateon al nostru sau chiar Petschovski. Pe electrician îl vedeam la panou în fiecare zi, pe cînd Mateon era criticat și la „Aprozar" și la frizerie. Așa se face că am plecat la Electromotor, la Timișoara. M-am dus la o echipă mai mică numai ca să pot face școala tehnică de energie electrică. Apoi m-am întors la Reșița... A venit meciul cu Iugoslavia... 5—1... și-așa a încolțit în mine gîndul de a deveni... medic.

R: Ești puțin cinic.

I: Te rog să nu confunzi sinceritatea cu cinismul.

R: Spune mai departe...

I: Și am făcut medicina. Am furat, bineînțeles, din fotbal. Pentru că toată lumea știa că spre Iași sau spre Constanța pleci de vineri seara și revii luni dimineața sau chiar la prînz. Pentru că orice drum la București pentru lot, să zicem miercuri, te mai costă două zile. Și-atunci?

R: Zoli dragă, pentru că am început o discuție absolut deschisă, vreau să recunoști că și în condițiile pe care le enumeri, voi, studenții-fotbaliști, irosiți destul timp...

I: Fără-ndoială. Există un climat epicurean în orice echipă studențească. Un climat impropriu marelui fotbal. Fără îndoială. Dar asta e aproape o lege obiectivă. N-ai ce-i face. Bunul meu prieten Petru Emil n-a putut rezista decît foarte puțin într-o echipă cu pretenții, ca Dinamo.

R: Și totuși unii...

I: Știu ce vrei să spui. Ai să-mi amintești de doctorul Mircea Luca, de doctorul Traian Georgescu. Excepții! Nae Mircea aparține altor vremuri, iar Traian e un temperament de excepție. Și dacă te bazezi pe excepții, nu faci decît să induci lumea în eroare sau să-i ceri Universității din Cluj să elimine pe Atletico Madrid din „Cupa Cupelor".

R: Ce poți spune despre pregătirea echipei voastre de-a lungul anilor?

I: Cam chinuită. În zigzaguri. E greu să antrenezi o echipă cînd X e la ora de biologie, iar Y — la filologie romanică.

R: Și cum au reacționat antrenorii?

I: Cel mai... realist a fost Sepci. El a înțeles că în fotbalul nostru există o noțiune precisă: echipă studențească.

R: O mică paranteză: ce părere ai despre evoluția fotbalului?

I: Crezi că are vreo importanță părerea unui diletant?

R: A unui diletant care gîndește, da...

I: Fie. Atunci pot spune că — în ciuda aparențelor — fotbalul se întoarce la izvoare. Nichi Dumitriu crede în „un-doi"-uri. Eu, însă, cred în driblinguri. Cred în acțiunea pe cont propriu. Cred în Mazzolla contra lui Vasas... Așa driblează sau, mai exact, așa driblau copiii pe maidan...

R: O ultimă întrebare: ce ai face dacă ar fi să ai din nou 18 ani?

I: Aş face, poate, altceva. Aş descoperi, în sfîrşit, mîndria de a fi fotbalist. La urma urmei, între timp, Stanley Matthews a fost înnobilat pentru fotbal, iar Sivori şi Altafini au gardă personală la Napoli. Ca să nu mai vorbesc de alţii.

R: Şi şcoala, Zoli?

I: N-aş renunţa la şcoală. Aş face însă I.E.F.S.-ul. Adică „şcoala sportivilor". În speranţa că I.E.F.S.-ul ar înţelege că un adevărat fotbalist are nevoie de TIMP. Nu numai de timpul petrecut pe gazon, ci şi de un pic de timp în care să gîndească fotbalul. Să compună faze imaginare, să-l dribleze pe Bobby Charlton la 2 000 de kilometri depărtare, să şuteze la poarta lui Sarti şi aşa mai departe...

R: Visezi, Zoli...

I: Nu. Nu visez. Dar îmi dau seama, tot mai mult, că fotbalul merită să fie o obsesie şi nu un scîrţîit de vioară, o oră pe zi, în mîna unui medic gelos pe tonul formidabil al lui Ştefan Ruha...

Şi doctorul Ivansuc a rămas dus pe gînduri, de parcă ar fi fost singur...

*

... Pentru mine, Tony a fost un jucător foarte bun şi un prieten minunat. Pe Ivansuc nu l-am înţeles, poate, niciodată, dar asta nu m-a împiedicat să văd în el un fotbalist de talie mondială. Cel mai bun din toţi cei care au jucat la Cluj în ultimii 25 de ani, chiar cu cele 40 la sută, care sînt, de fapt, 70.

În ediţia următoare, „U" urcă un loc*, deşi numărul echipelor creşte de la 12 la 14. Am ajuns, astfel, cea

---

* Clasamentul 1960—61 al campionatului:

1.	C.C.A.	26	17	3	6	61 : 36	37
2.	Dinamo Buc.	26	14	4	8	56 : 31	32
3.	Rapid	26	11	8	7	37 : 31	30
4.	Ştiinţa Cluj	26	12	5	9	47 : 44	29
5.	Steagul Roşu	26	12	4	10	50 : 40	28
6.	Petrolul	26	10	8	8	45 : 45	28

mai bună echipă a provinciei; plus o victorie la Dinamo București (2—0), un joc egal cu C.C.A. (2—2), plus trei puncte din patru cu Progresul și două victorii cu Rapid. „U" ajunsese astfel la plafonul maxim al deceniului VII.

Acum înaintașii urcă treptele clasamentului golgeterilor. Traian Georgescu își serbează 10 ani la „U". Și toate astea după cele 11 remize penibile din campionatul salvat de... Rapid.

„U" recapătă gustul riscului. Jucăm deschis cu C.C.A. și pierdem cu 5—1. Dar, jucînd la fel de deschis, batem Lupenii cu 7—2. La Ploiești, cu Petrolul, pierdem cu 0—4, dar la Cluj, tot cu Petrolul, cîștigăm cu 6—1. Cele 11 remize sînt, într-adevăr, departe... „U" cîntă, dansează, nu se apără și... marchează. La „Ursus", poeții compun ode pentru Ivansuc. La locuința aceluiași Ivansuc, pictorii lucrează o frescă ciudată, în amintirea doctorului care i-a sedus pe toți, cu farmecul său straniu de mizantrop.

Cît va dura oare această euforie? — se întreabă pentru a nu știu cîta oară suporterul clujean care știe de 40 de ani că drumul de mărire al echipei durează întotdeauna doar vreo trei ani, ca să coboare în următorii doi, potrivit dialecticii precise a cincinalului studențesc? Toți cei îndrăgostiți de „U" își îndreaptă privirile spre „Cupa României", în speranța că bătăliile de o zi o să le aducă ceea ce campionatul — lung și grav — nu le poate oferi. Dar, aici, în Cupă, „U" se izbește de pofta de viață a echipelor mai mici, care vor să trăiască, măcar ca efemeridele, o zi pe an. Așa se face că echipa frumosului „U" 1961 pierde în „16 zecimi", la Cîmpia Turzii (1—3)... Așa se face că în anul următor „U" este nevoit să îndure răbufnirile mîndriei jignite a lui C.S. Baia Mare, care se oprește doar la 4—2. Așa se face că în 1963, la Satu Mare, întreaga țesătură de pase a „uiștilor" mei se rupe ca o dantelă veche (0—2). Așa se face, în sfîrșit, că în ediția 1963/64 a Cupei, cînd sorții ne trimit la Sinaia, parcă anume pentru a ne reface printre brazi, după examene, „U" pierde și în fața echipei de copilandri a „Carpaților".

Se anunță, oare, sfîrșitul unei noi echipe?

Dar să ne întoarcem la campionat. Amintisem de locul 4 al ediției 1960/61. În ediția următoare (1961/62) pierdem 4 puncte și trei locuri*. Să ne consolăm oare cu gîndul că Steaua e în urma noastră și că, într-adevăr, nimic nu e veșnic? Dinamo a cîștigat campionatul galopînd. E vremea lui Nunweiller III și a lui Pîrcălab, deși, pentru mine cel puțin, de la Ivansuc la Pîrcălab e ca de la Jaguar la Simca. Culmea e că Dinamo, în galopul său, nu izbutește să învingă pe „U" (2—2 la Cluj și tot atîta la București). Culmea e că Steaua, Rapid și Progresul reușesc să adune, în fața noastră, doar 4 puncte din 12.

„U" continuă să placă în București. De ce? Pentru „anii de muncă" ai lui Traian Georgescu, pentru aruncările de la tușă ale lui Remus Cîmpeanu, pentru „îngîmfarea" lui Petru Emil, care se încăpățînează să nu privească niciodată jos, spre minge, tot așa cum Alehin nu privea aproape niciodată piesele de șah în timpul jocului, susținînd că îl distrag și-l împiedică să gîndească... Da... „U" continuă să placă în București. Pentru înverșunările de o clipă ale lui Ivansuc. Pentru înălțările lui Tavi Popescu, care plutește asemenea lui Nijinsky (spun bătrînii) sau ale lui Aldrin pe Lună (ar spune copiii). Și pentru că sectorul de tribună al studenților bucureșteni a aflat de la Sfera sau de la Ștefănescu Marius că Știința** e un nume de trecere spre adevăratul „U" și că întotdeauna șepcile roșii din tribunele Clujului își încurajau echipa cu „Haide, U!", un u prelung, poate în amintirea tulnicelor care adunaseră echipa după anii Sibiului.

---

* Clasamentul ediției 1961/62 a campionatului:

1.	Dinamo București	26	14	8	4	62 : 35	36
2.	Petrolul	26	13	7	6	57 : 33	33
3.	Progresul	26	12	7	7	47 : 32	31
4.	Steagul Roșu	26	13	3	10	52 : 39	29
5.	Rapid	26	10	8	8	38 : 37	28
6.	Dinamo Bacău	26	11	5	10	35 : 36	27
7.	Știința Cluj	26	10	6	10	46 : 44	26

** Așa s-a numit „U" într-o vreme, prin 1951—66

În 1962, în primăvară, am fost în Polonia, pentru două jocuri. Erau două jocuri cu echipe bune: Legia, cea care a căzut în C.C.E. cu U.T.A., și Lech din Poznan... Am plecat cu destule griji. Cam pierdusem obișnuința jocurilor internaționale. Mai erau și ceva accidentați în echipă. Mai era și Polonia, care bătuse Franța la Paris, cu 3—1, chiar în zilele acelea. Înainte de plecare, oamenii de la federație ne-au rugat să strîngem cît putem rîndurile, ca să nu iasă bătaie mare, că și așa se adunaseră multe pe capul fotbalului românesc. Și „U" a știut să strîngă rîndurile. Ba mai mult, a știut să vină și cu laude. Dar laudele n-ar fi nimic. Pentru că la fotbal nu e ca la teatru. Un teatru pleacă în străinătate și poate să se întoarcă acasă aducînd doar ziarele care au scris de bine și să fugă ca de foc de cele care au scris de rău. În fotbal nu faci nimic cu laudele. În fotbal, ce stă scris la tabela de marcaj, adică 1—0 sau 2—1, e totul. Asta-i diferența. Asta-i și motivul pentru care, ani în șir, fotbalul a fost luat în tărbacă, iar filmele s-au ascuns după perdelele de catifea. Atunci, în Polonia, am făcut un 1—1 și un 1—0 pentru noi. Tare aș vrea ca și U.T.A. să facă 1—1 cu Legia, acolo, la Legia acasă. Îmi aduc aminte că jocul de 1—0 se disputa pe stadionul pe care tocmai avea să sosească „Cursa Păcii". Mai erau 15 minute pînă la fluierul final, cînd, deodată, au apărut cicliștii. Meciul s-a întrerupt și nu s-a mai reluat. Rezultatul din minutul 75 a rămas definitiv. Cred că în Anglia, chiar dacă mai trăim o mie de ani, n-am putea vedea niște biciclete oprind din joc mingea de fotbal.

Cu un an în urmă, adică în 1961, am fost într-un turneu de trei jocuri în Iugoslavia. Și iarăși ne-am descurcat. Și tot nu numai cu laude. Am pierdut cu Vojvodina (1—4), am făcut 2—2 cu Sarajevo și am cîștigat cu Vardar Skoplje (2—1). Varadul cîștigase în anul acela Cupa Iugoslaviei. Dar iar trebuie să ne întoarcem la campionat...

În ediția 1962-63 venim iar frumos pe locul 4 din cap*, și cu alte patru locuri înaintea Rapidului, în baza legii vechi care spune că pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești.

Echipa merge bine acum. Zoli și halfii lucrează pentru Mihai Adam, cel venit de la Cîmpia, și astfel Mihai se apropie de cifrele lui Tony Dascălu... Cîștigăm jocuri frumoase. O singură ciudățenie: luăm goluri prea multe. Și totuși sîntem la un pas de locul 3. Cum?

Tocmai se juca ultima etapă, cu Dinamo București, la Cluj. Golurile curg de la o poartă la alta. Așa ajungem la 3—3, în ultimul minut. Trebuie să vă spun că pînă atunci am fost peste ei, dar fără spor. Iată că vine și minutul 90. Intrăm... Atacăm și, din fericire, obținem un *penalty*. Cine să bată? Băieții se codesc. Cum s-au codit și la Yokohama, cu Constantin. Și-atunci, văzînd teama copiilor, vine Traian Georgescu de la „becie" și pune mingea pe mușuroiul de var. Apoi se depărtează vreo cinci metri, cum îi e obiceiul. Și trage. Și ratează... Peste 10 secunde, arbitrul fluieră sfîrșitul meciului. Dar nici n-apucă. Publicul începe să huiduie. A uitat într-o clipă golurile lui Traian la poarta lui Voinescu. A uitat golurile (nenumărate) scoase de Traian, ca stoper, de pe linia porții, în situații mult mai grele decît lupta pentru locul 4 sau 3. A uitat cei 12 ani de fidelitate ai ploieșteanului, cu care nu se pot lăuda prea mulți clujeni de origine. A uitat tot. Și ține minte un singur lucru: că acest din urmă *penalty* al lui Traian ne-ar fi putut urca pe locul 3, înaintea timișorenilor, astfel ca să nu-i avem în față decît pe Dinamo și Steaua.

L-am văzut pe Traian după meci și în zilele următoare. Era necăjit. Îmi spune: *„Merg pe stradă, și odată aud: «Uite-l, e Georgescu... A îmbătrînit... Nu mai știe să dea nici de la 11»"*.

---

* Clasamentul ediției 1962/63 a campionatului:

1.	Dinamo București	27	14	9	4	46 : 25	37
2.	Steaua	27	13	8	6	58 : 42	34
3.	Știința Timișoara	27	11	7	9	41 : 39	29
4.	Știința Cluj	27	11	7	9	42 : 44	29
5.	Farul	27	12	4	11	48 : 38	28
6.	Steagul Roșu	27	12	4	11	48 : 44	28

N-am pus prea mult la inimă vorbele flăcăului. La urma urmei, gura lumii — slobodă. Dar am văzut în acel *penalty* ratat un semn. În 1956, semnul meu a fost mingea aceea greșită din meciul cu Olympique Charleroi. Acum semnul era mingea trasă prost de la 11 metri. Și nu eram în joc doar noi: Luca și Georgescu. Nu! Era în joc, parcă, echipa întreagă. Și echipa începea să coboare.

VISEZ UN FILM...

În campionatul 1963/64* am coborît tocmai pe locul 9. Dar nici nu putea fi altfel. Petru Emil plecase la Dinamo. Tavi Popescu — de asemenea. S-a dus, cum s-ar spune, „centrul de comandă". Închipuiți-vă un Internazionale fără Suarez și Corso sau, astăzi, un Milan fără Rivera și Lodetti.

Atacul nostru și-a redus bateriile. „U" își mai amintește foarte rar că e o echipă tînără. Ne lipsesc pasele lui Petrea. Ne lipsesc venirile pe furiș ale lui Tavi Popescu în careul mic. E adevărat, între timp a venit Mureșan cel negricios. Nimic de zis. Mîngîie mingea ca vienezii, se înțelege cu Zoli, dar în ziare se scrie prea mult despre noul tandem Ivansuc-Mureșan. Îmi dau seama că e ceva artificial. Și Mureșan nici nu prea vrea să învețe carte, cu toate că mulți se țin de capul lui. Așa-zisa sudură a tandemului se pierde treptat. Nu vreau să comit prin asta erezia că fotbalul depinde de nota pe care ai luat-o la examenul de *anatomie* sau la *rezistența materialelor*. Nu! Știu că Suarez s-a înțeles foarte bine cu Corso, cu toate că Mario nu are mai mult de cinci-șase clase. Dar acolo alta-i povestea. La noi, la „U", dacă nu te legi și altfel decît în triunghiuri sau pase nu faci nimic.

---

* Pe care am să-l povestesc mai la vale...

Ca să fiu iarăşi foarte drept, „U" a avut în 50 de ani trei echipe. Echipa Academiei Comerciale, adică echipa lui Sfera şi Sepi, în 1931/33, echipa Medicinei, adică echipa celor şapte doctori, de la Cristea la Coracu, în 1945/48, şi echipa juriştilor, cea din 1960/63. În această ultimă echipă, jurişti au fost Costin, Remus Cîmpeanu, Petru Emil, Tavi Popescu, Mateianu, Horaţiu Moldovan. Şi ca să mă mîndresc încă o dată, aş vrea să amintesc că ceilalţi au fost — da, da! — au fost tot doctori: Traian, Ivansuc şi Michi Szabo. (Pe Paul Marcu nu-l mai pomenesc, pentru că stă toată ziua la eprubete, nu mai vine la arenă şi e de categoria grea.) Veţi spune, desigur, că această împărţire e forţată. Dar eu am să vă rog să mă credeţi că nu e de loc aşa. I-am văzut pe toţi fotbaliştii Clujului împreună în vestiarele ultimilor 35—40 de ani. I-am văzut pe Sepi şi pe Sfera ciocănindu-şi crampoanele lîngă Szőny-baci. (E adevărat, nu aveam decît 12-13 ani, dar mă ascundeam şi eu acolo, în spatele lui Szőny-baci.) L-am văzut pe Ionel Vigu, cu Sever, cu King-Kong, cu Jumate, cu Jo-Jo, cu Tony, şi m-am văzut pe mine. În sfîrşit, i-am văzut pe cei mici, pe Viorel, pe Petrea, pe Tavi, fără să mă ascund, dar ştiind să mă retrag cu cîteva minute înainte de ieşirea pe teren, cînd tavanul vestiarului bubuie să se dărîme, cînd uralele nerăbdării fac să zbîrnîie ferestrele, iar copiii trebuie să-şi spună ceva în şoaptă, înainte de a ieşi la neînchipuita lumină verde a după-amiezei fotbalului. I-am văzut pe toţi şi mi-am dat seama că „U" a fost o echipă bună sau foarte bună numai atunci cînd s-a legat. Iar şcoala a legat cel mai bine.

Am amintit de vestiar. De fapt, amintirile din vestiar sînt cele mai frumoase şi cele mai adevărate. Stadionul te minte. Deseori, dumneata, spectatorule, nu vezi decît ce e pe dinafară. Mi s-a întîmplat uneori să văd acolo jos, pe iarbă, un jucător în poziţie de drepţi, în faţa arbitrului, împroşcîndu-l cu vorbe la care să-ţi astupi urechile. Poziţia de drepţi era pentru public...

În vestiar totul e pe faţă. Visez un film despre fotbal, în care totul să se petreacă într-o oră şi un sfert, dar numai în vestiar. O jumătate de oră înainte de joc. Apoi

sfertul din pauză. Iar la urmă, o jumătate de oră după joc. Cîte n-aș avea să-i povestesc operatorului... Despre buzele strînse ale lui Sfera... Despre zîmbetul lui Tony... Despre nepăsarea forțată a lui Jumate... Despre întunecarea la față a lui Ionel Vigu... Despre mișcările ordonate ale lui Traian Georgescu, atît la bucurie cît și la tristețe... Despre privirea fixă a lui Ivansuc, ca în tabloul *băutorilor de absint*... Despre refrenele șuierate, obsedante, ale lui Petrea... Despre oboseala imensă a lui Bandi-baci, care, după înfrîngere, lăsa impresia unui om scăpat de la Buchenwald.

Cîte n-aș avea să-i povestesc operatorului... Și i-aș mai povesti o întîmplare, dar tare mi-e teamă că e dintre cei prea moderni și o să mă învinuiască de melodramă.

Acum vreo trei ani jucam la Oradea. Era un meci important. În vestiar, Titus Lucaciu le-a spus cîteva cuvinte băieților. Titus a știut întotdeauna că înainte

„La clinici" (n.r. — Mircea Luca)

de meci o glumă fainâ are un efect mai mare decît un jurămînt sau decît cinci minute de demagogie tactică. Dacă nu mă înşel, în ziua aceea le-a spus povestea cu studintele care vine la prorectorul Ciobanu cu o cerere de reexaminare. Prorectorul ia cererea, citeşte şi vede, după nume, pronume şi anul de studii, un „Vă rog să binevoi-ţi". Cînd zăreşte pe „binevoi-ţi", îi cade hîrtia din mînă. Şi nu mai are cuvinte. Studentul pleacă. Bineînţeles că cererea de reexaminare e respinsă în primul rînd pentru „binevoi-ţi". Dar studintele insistă. Vine şi a doua oară... Vine şi a treia... Şi-atunci, profesorul pune apostila chiar pe loc: *„Nu se apro-bă!"*

Aşa a ajuns cererea la minister. Studentul descoperise că „apro-bă" nu e scris... corect şi a vrut să obţină un *ce profit* din asta. Vă daţi seama ce efect a avut acest *recurs* la minister...

După ce a povestit întîmplarea asta, Titus mi s-a adresat mie: „Spune şi tu ceva, Mircea". Eu tocmai mă uitam la glezna lui Neşu. Cînd ridic capul, rămîn înlemnit. „U" al meu, care purta de vreo doi ani nişte tricouri de improvizaţie, albastru cu alb, despre care n-am înţeles niciodată de unde vin, era echipat de astă-dată în alb-negru, cu potcoava cea norocoasă pe piept. Am încercat să spun cîteva vorbe copiilor, dar n-am putut. Mă biruiseră, din nou, culorile Universităţii. Şi nu mai aveam glas...

LEGEA COMPENSAŢIEI

V-am promis cu vreo două file în urmă să vă spun povestea locului 9 din campionatul 1963/64. Şi-mi face plăcere s-o spun, pentru că acest loc 9 este mai frumos decît se arată.

Aş fi vrut să încep cu începutul, dar nu prea am timp şi spaţiu, aşa că am să şterg dintr-un condei primele

şapte etape şi am să mă opresc în seara lui 20 octombrie 1963, pe malul mării, la Constanţa, după meciul cu Farul, de care am tras cu dinţii, ca înecaţii, dar tot l-am pierdut pînă la urmă, cu şapte minute înainte de ultimul fluier.

Ştiţi cum avea să arate a doua zi rîndul din clasament al lui „U"? Iată-l:

„U" 8 1 0 7 5 : 15 2

Din care se vede cum nu se poate mai bine că am jucat opt meciuri şi am adunat două puncte.

De ce m-am oprit la Constanţa? Pentru că seara de la Constanţa avea să oprească „mersul în gol" şi să dea semnalul uneia dintre cele mai frumoase campanii de reabilitare din istoria Universităţii.

Duminica următoare am jucat la Cluj, cu Crişul Oradea, şi am cîştigat greu, îngrozitor de greu. În minutul 88 era încă 0—0. Şi atunci a venit mana din cer: 11 m! Nu zîmbiţi. A fost un 11 m limpede, ca ochii lui Remus. Trebuie să vă spun că nici n-am avut curajul să mă uit. Văzusem doar, sau mai bine zis simţisem, că se pregăteşte să tragă Tavi Popescu... Ce greu i-o fi fost!

Apoi au izbucnit uralele. Aveam, în sfîrşit, încă două puncte.

Peste şapte zile am jucat tot acasă, cu Steaua, care era sus de tot, în timp ce noi aveam doar 4 puncte din 18 posibile... Steaua a făcut un joc mare. Cu 10 minute înainte de sfîrşit, eram conduşi cu 4—2. Dar Steaua s-a bucurat prea devreme. De asta nu scapă nici cel mic şi nici cel mare. În minutul 90 era 4—3. Şi aproape la fel ca în meciul cu Crişul, Michi Szabo scapă în ultimele secunde, într-un efort al disperării, intră în careu, fentează, portarul Eremia cade, golul e inevitabil, dar, cînd să lovească mingea, Eremia îl placează. *Penalty*!... A urmat acelaşi joc. Tavi Popescu... Degetele mele acoperindu-mi pleoapele... Şi gol! Aveam cinci puncte!... Duminica următoare am pierdut la Arad. Nu prea reuşeam să cîştigăm la Arad. De data asta eram şi obosiţi... Apoi a venit Petrolul la noi. Nimic nu mai era uşor. Am cîştigat pe un gol al lui Mihai Adam, cu un şut de la 30 de metri, după un „sprint Adam".

Pentru ultima etapă am plecat la București, ca să jucăm cu Rapid. Și iar ne-a zîmbit norocul. La 1—1, în minutul 87, Remus a centrat lung și Mureșan a marcat de la cîțiva metri. Eram fericit, dar și puțin stingherit. Nu puteam intra în vestiarul Rapidului. Mă gîndeam că nu am pierdut nici un joc cu Rapidul după toamna fuziunii cu TAROM-ul, care ne-a făcut un loc în divizie...

Ne-am întors acasă mai veseli ca oricînd. De atunci, de la Constanța, am cîștigat șapte puncte în cinci meciuri. Dar mi-era puțin frică. Întotdeauna am crezut într-un echilibru al șansei la fotbal. Mă gîndeam că ne-am con-

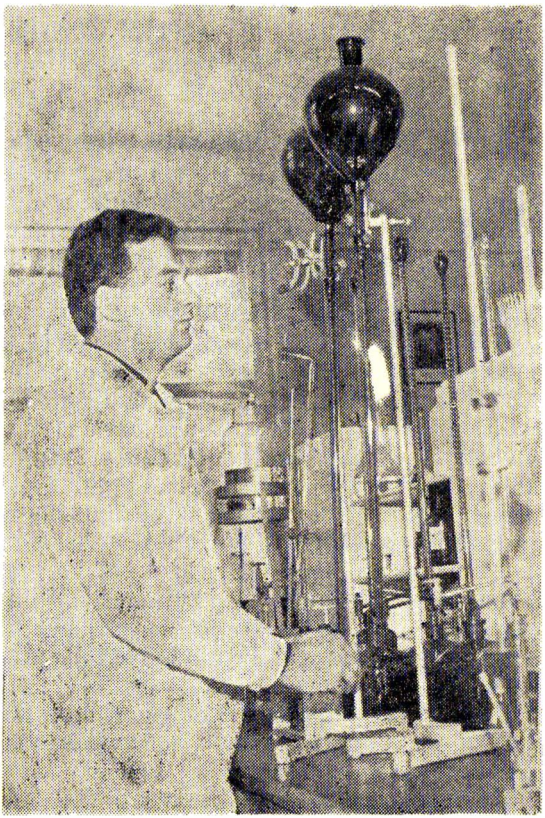

Asistentul universitar Paul Marcu

sumat şansa cîştigînd trei puncte în minutele 87, 88 şi 90. Deşi poate că ar fi trebuit să fiu mai lucid. Era limpede pentru toţi că noi cîştigasem meciul cu Rapid nu datorită bunăvoinţei zeilor, ci datorită lui Paul Grăjdeanu, care nu s-a dezlipit de Dumitriu nici o secundă. Şi totuşi, gîndul la acea lege a compensaţiei în fotbal nu mi-a dat pace toată iarna.

UN OM ÎN AFARA LEGII?

Între timp s-a întîmplat un lucru neobişnuit la „U". A fost legitimat Vasile Alexandru, un fel de *hors la loi** în fotbalul românesc. S-a vorbit mult în legătură cu această legitimare. Vasile avusese, se spunea, o viaţă zbuciumată peste tot. Tuturor le era teamă că va rupe echipa în două. Nu mai era tînăr. Ar fi putut pactiza cu bătrînii împotriva tinerilor. Ce era de făcut?

Pînă să ne gîndim la mijlocul cel mai eficace de izolare a acestui „pericol public" a venit primăvara şi, o dată cu ea, prima etapă. Am jucat la Cluj, cu Dinamo Piteşti. Şi am cîştigat cu 5—1 ... L-am urmărit în mod special pe Vasile. S-a bătut pe tot terenul, de parcă ar fi fost un junior la meciul de încercare pentru prima echipă. Toţi băieţii au simţit în jocul lui Vasile un soi de disperare pe care noi n-am avut-o niciodată. Şi l-au urmat. Mureşan a primit, astfel, trei mingi pe tavă, care au devenit goluri. Mihai Adam a primit şi el două ... Piteştenii refuzau să creadă că în faţa lor se bate ca un leu jucătorul căruia îi dăduseră dezlegarea cu o singură condiţie: să nu se întoarcă.

Duminica următoare am plecat la Bucureşti, pentru meciul cu marele favorit al campionatului, Dinamo. Şi

* În afara legii (în lb. fr.).

am făcut un joc foarte bun. Primul gol l-a marcat Dinamo, prin „uistul" Petru Emil. A egalat „U", peste patru minute, printr-un efort extraordinar al „dinamovistului" Vasile Alexandru. Ce teribilă ironie !... Şi nu numai ironie. E aproape o lege în fotbal. Mă întreb şi astăzi ce resorturi îi fac pe jucătorii repudiaţi să izbucnească atunci cînd joacă împotriva fostelor echipe? Nu e, bineînţeles, cazul lui Petru Emil, care n-a fost repudiat niciodată, dar şi golul lui împotriva noastră are, cred, o explicaţie. Emil ar fi putut rămîne la Cluj dacă ar fi învins tentaţia de a juca la Bucureşti. Dar a plecat. A simţit însă tot timpul reproşul tacit al prietenilor săi. Şi reacţia lui a fost firească. A fost răbufnirea omului care nu are argumente.

A doua zi, în „Sportul", cronica lui Cristian Mantu începea cu cuvintele: *„Ieri, la meciul dintre Dinamo Bucureşti şi Ştiinţa Cluj, cei mai buni au părăsit terenul învinşi"*. Am uitat să vă spun că în ultimele minute de joc după ce ratasem din toate poziţiile, Pîrcălab a centrat precis, şi Frăţilă, dacă nu mă înşel, a înscris golul victoriei... Aşadar, tot în ultimele minute de joc... Legea compensaţiei, de care m-am temut atîta... În schimb, în etapa următoare am început să muncim pentru golaveraj. La Cluj, Al. Vasile a deschis scorul în meciul cu C.S.M.S., iar fluierul final ne-a tăiat pofta de goluri la 4—1.

A urmat deplasarea la Galaţi, unde Siderurgistul avea o situaţie şi mai grea decît a noastră. Şi totuşi n-am pierdut. Mai mult decît atît, am fost egalaţi cu destulă greutate. Al. Vasile a acoperit din nou tot terenul. De sus, din tribună — şi e foarte înaltă „marchiza" Ţiglinei — se auzeau strigătele lui *hors la loi,* care îi îndemna mereu pe cei tineri cu un „Haide, U!" care avea rezonanţe impresionante în gura unui om abia venit şi de loc iubit la Cluj.

Duminică, acasă, am cîştigat alte două puncte. Mureşan a marcat trei goluri şi Progresul a trebuit să se mulţumească doar cu două. Ne apropiam de 50 la sută — aveam 16 puncte din 18 jocuri — ceea ce era foarte bine pentru o echipă care pornise la drum cu şapte *forfait*-uri unul după altul. Cu toate acestea, am început să sper cu adevărat abia după ce am cîştigat, în etapa următoare, tot la Cluj, meciul cu Ştiinţa Timişoara. Aveam 18 puncte din

19 meciuri și, pentru prima oară, un golaveraj pozitiv (30 : 29). E adevărat că am revenit la negativ imediat după meciul de la Brașov (0—2), dar Farul ne-a redat moralul, chiar la Cluj, pierzînd cu 3—0.

Aici se încheie, după părerea mea, formidabila campanie „U" 1964. Am adunat 18 puncte în 12 etape. Cu Tony Dascălu și cu Joja adunasem 22 de puncte în 15. Numai că atunci nu mergeam pe sîrmă, ca în primăvara lui 1964...

Tot ceea ce a urmat a fost în limitele normalului. Am pierdut la rînd două jocuri — forțasem peste puteri — apoi am cîștigat iarăși, și am încheiat campionatul cu un fel de spectacol de varieteu, care era de fapt o descărcare după toate cele pătimite. În fața a 25 000 de spectatori, „U" —iartă-ne, doamne — și-a arătat din nou ingratitudinea față de Rapid, cîștigînd ușor, cu 3—1. Toate cele trei goluri „uiste" au fost înscrise cu capul. Printre autori, bineînțeles, Al. Vasile, care nu scăpa niciodată ocazia să arate prietenilor săi din București ce poate viitorul doctor Alexandru Vasile.

„U" îi datorează *foarte mult* lui Al. Vasile pentru tot ceea ce a făcut pe teren, în crunta primăvară a anului 1964. Al. Vasile îi datorează, însă, *totul* marii noastre familii „uiste".

Nici pînă astăzi n-am izbutit să-mi explic cum au fost posibile cele 7 șapte cvasi-*forfait*-uri la începutul campionatului 1963/64. Și asta cu atît mai mult cu cît, în august 1964, „U" avea să facă jocuri mari în Spartachiada republicană. E destul să amintesc finala, ca să ne putem da seama ce forță de joc căpătase între timp echipa celor două puncte din 16 posibile... Finala a oferit un spectacol mare pe, Dinamo. Am jucat cu Banatul, care combinase U.T.A. cu Timișoara. Cu Banatul care învinsese Bucureștii cu cîteva zile în urmă...

Jocul a început catastrofal pentru noi. Timișoreanul Loli Lereter a deschis scorul, iar Țîrlea l-a urcat la 2—0. Din acest moment, însă, „U" a demonstrat că înțelege ce înseamnă Spartachiada și a pornit marele său festival. Așa au început să se perinde „uiștii" mei prin fața porții Banatului, rotînd ca la volei sau trecînd, în grabă, ca la prezentarea concurenților pentru San Remo ori Brașov.

Primul a luat cuvîntul, marcînd un gol, Traian Georgescu, în calitate de căpitan. L-au urmat Adam, care se lansa în cursa golgeterului, Szabo, Suciu și Mircea Neșu. Ivansuc, nemanifestîndu-și dorința expresă de a se prezenta în fața porții lui Ion Vasile, i-a oferit lui Szabo prilejul de a mai lua un pișcot de șampanie. Rezultatul final, ghici ciupercă!?... 6—2 pentru Cluj*. Cel mai fericit dintre toți „uiștii" a fost Al. Vasile. Jucase și cîștigase, în fața tuturor, pe Dinamo.

ACUM ORI NICIODATĂ

Am să trec mai repede peste campionatul 1964/65, pentru că se apropie noaptea „Cupei României" și nu mai am răbdare s-o aștept. Ar trebui să spun, totuși, despre campionat, că „U" a reușit să bată pe Dinamo și la București și la Cluj, ca să facă un *suspense* fain în finalul campionatului, cu acel 10—1, cu lovitura „de teatru" de la Brașov (Steagul Roșu— Rapid 4—1) și cu ultimul cuplaj de pe „23", cînd Dinamo a cîștigat campionatul — al patrulea la rînd — pe ultimii metri...

Și acum v-aș ruga să ne concentrăm puțin împreună, ca să putem prinde firele „Cupei României" 1964/65.

Adevărul e că mi s-a aprins dorul de Cupă (un dor stins de multă vreme, prin nenumărate orașe mici) în seara cînd am bătut Farul, în optimi (2—1), la Brașov. „Sferturile" aveam să le jucăm tot la Brașov, cu Tîrgu Mureșul. Acest meci mi s-a părut și mai simplu: 3—1.

Și iată că întîmplarea face ca și semifinala să fie programată la Brașov. Adversar? Progresul București, echipă care ne-a făcut zile grele întotdeauna. Chiar și în acest

* Care era sută la sută „U": Moguț — Marcu, Georgescu, Grăjdeanu, Cîmpeanu — Al. Vasile, Neșu — Ivansuc, Mureșan (Suciu) Adam, Szabo.

ultim campionat, în care a luat drumul diviziei B, Progresul ne-a învins la Cluj cu 1—0, iar jocul mi-a amintit toate cele jucate în ultimii zece ani. Adică, *„noi atacăm, ei se apără, apoi contraatacă și ... gol"*. (Cum s-a întîmplat și cu Ozon, în anul ultimei noastre căderi.)

Cînd am apărut pe teren, era lume foarte puțină. Curînd însă avea să vină. Ce se întîmplase? Organizatorii brașoveni n-au lipit afișe și astfel, spectatorii, cei mai mulți, au pornit spre „Tractorul". Abia după ce au văzut arena goală, au luat calea „Tineretului".

Cei întîrziați n-au avut ce pierde. Ne-am căutat unii pe alții o repriză întreagă, ca orbii, pentru a găsi gangul prin care să putem intra. Într-a doua, lucrurile se schimbă. Progresul atacă, noi răspundem, gangurile se lărgesc, Mateianu e peste tot (din păcate, în contul Progresului), îl vede pe Mafteuță, „sfîrleaza" de Mafteuță i-o pune bine lui Tică Popescu și ... gol! Golul ne stîrnește. Atacăm și noi. Încercăm să intrăm în fel și chip. Dar baza rămîne tot pasa lungă la Adam, care pune capul între umeri, ca Silviu Avram pe vremuri, și se duce ... Peste vreo 10 minute, Progresul, strîns mereu cu ușa, face fault în careu. Și Mihai Adam nu se încurcă cu planurile. Șutează puternic, fără fentă, spre vinclu, și ... gol: 1—1. Jocul iar se poticnește. Amîndouă echipele întăresc intrările. Și mergem așa, cu 1—1, pînă spre sfîrșit, cînd mai sînt vreo trei minute. Progresul venise tocmai în față, ca să poată împinge atacul, la ultima șansă. Dar, pe neașteptate, Adam primește o minge lungă, una din cele care îi plac atît de mult, și care cere un singur lucru: preluare rapidă. De astă-dată îi iese și preluarea. Și Mihai se duce singur-singurel. Toți fundașii s-au oprit și privesc cu groază. Adam e în careu, Cosma, portarul, îi iese în cale — ultima soluție — Adam îl driblează pe stînga, dar — extraordinar! — iese din unghi, boală veche, și nu mai are cum trage. Mingea a ajuns pînă la „corner", între timp Cosma s-a ridicat, iar fundașii s-au și înființat în careul mic ... Ratăm astfel cea mai clară ocazie din ultimul an. Peste unul sau două minute, arbitrul fluieră sfîrșitul primelor 90 min. Mă ridic greu. Sînt amorțit. Cred că am fumat vreo 20 de țigări. Caut o țigară. Parcă aveam un pachet. Nu plec niciodată la meci cu un singur pachet. Dar țigările

nu-s. Caut prin toate buzunarele. Le tapez, ca tapițerii saltelele, dar țigările tot nu-s. Ce se întîmplase? Am aruncat pachetul cel nou pe pistă, după întîmplarea cu Adam. Un copil care văzuse că pachetul e plin mi l-a adus frumos înapoi.

Pauza a fost scurtă, ca toate pauzele pentru prelungiri. Forfotă mare pe iarbă. Băieții, cei mai mulți, întinși... Paul Grăjdeanu, țin minte, mai avea chef de rostogoliri. Moguț se juca cu mingea, plimbînd-o pe antebraț. Zoli se uita la cer, sprijinit în mîini, la spate. Traian se plimba printre trupurile abătute ca un cocoș printre găini.... În tabăra cealaltă l-am căutat din priviri doar pe Viorel Mateianu. Era căzut pe spate, ca mort. (Întotdeauna mi-am zis că Viorel Mateianu ar fi fost un jucător fără pereche, peste Zoli chiar, dacă ar fi avut ceva mai multă forță fizică...) Și jocul a reînceput... Mă gîndesc că ar fi bine să rămînă așa: 1—1. Regulamentul, de care am pomenit, dădea *liber* echipei mai tinere. Dar bucuria asta n-a durat decît cîteva secunde: *„Cine spune, la urma urmelor, că noi sîntem echipa mai tînără?“* Mă uit pe teren. Nu mai urmăresc jocul. Și încep să calculez vîrstele băieților. Moguț e trecut de 30, Vasile — de asemenea. Traian are peste 34. Ionel Suciu e și el din vechea gardă. Pînă și Nețu, copilul, are aproape 26... Care echipă tînără? Tînără, așa... din inerție... că ne-am obișnuit noi să spunem... dar anii zboară...

Din fericire, nu mai e cazul să mă frămînt. Mihai Adam zboară printre Știrbei și Ioachim Popescu, care se uită unul la altul... Cursă... Încă un pas... Șut... și gol! 2—1 pentru „U“! Dar nu apuc decît să aprind încă o țigară. Pe un contraatac al Progresului, ai noștri, calzi încă în urma golului, fac fault în careu. Bate Tică Popescu și... 2—2. Mai sînt 13 minute de joc... Schimbăm terenurile... Nimic...

Așa a început nebunia din cabina arbitrilor. Așa au început calculele, ca să se stabilească echipa mai tînără. Ceva îmi spunea că e a noastră, dar nu eram sigur. Într-un tîrziu, cineva a zis că sîntem mai tineri cu vreo două luni de... om. Dar nu m-am liniștit toată noaptea. Mai ales cînd am auzit că în seara aceea chiar o să se adune vîrstele,

pe ani, luni și zile, la federație, pe baza fișelor „de la tovarășa Rusu".

Am pornit la drum și — vorba lui Titus — viermele îndoielii rodea în mine ca într-o galerie. A doua zi am fugit să iau ziarul. Și cînd l-am deschis, la pagina a treia, parcă ar fi aruncat cineva pe mine o găleată cu apă în miez de vară. Eram calificați în finală! Progresul avea media de 27 de ani, o lună și 25 zile, iar noi aveam 26 de ani, 11 luni și 24 zile. Omul care aruncase vorba aceea cu „două luni" greșise cu o singură zi. Sau o fi fost dintre cei care adună și împart miliardele într-o clipă, că te și sperii... Apoi am citit în „Sportul popular" și declarația lui Ozon, antrenorul de atunci al Progresului, care spunea că a pierdut dintr-un singur motiv. Ar fi vrut să joace cu Mîndru în poartă. L-a și anunțat, de altfel. Dar Mîndru a comis nu știu ce act de indisciplină. Așa a jucat Cosma. Și Cosma avea doi ani și ceva mai mult decît Mîndru. Cu Mîndru în poartă, Progresul s-ar fi calificat cu cîteva zile de... om în minus. Așa, însă, „U" a ajuns în finala Cupei României. În schimb, lui Titus Ozon aveau să-i desfacă peste cîteva zile contractul de muncă. Întunecate sînt căile tale, balon rotund...

Am uitat să vă spun că în seara victoriei asupra Progresului, cînd simțeam că sîntem calificați în ciuda îndoielilor asupra vîrstei, ne-a venit vestea că, la Ploiești, Dinamo Pitești a eliminat pe Dinamo „mare" cu 1—0, împotriva celor mai elementare norme de conduită filială. Și atunci mi-am zis: „Acum ori niciodată!"

11 IULIE 1965...

Și a venit ziua finalei. Nu-mi aduc aminte să fi avut vreodată emoții mai mari. Urma să jucăm tot pe Republicii, ca în finala cu C.C.A. Trecuseră 15 ani de atunci. De astă-dată totul părea mai fastuos. Poate nocturna...

Poate faptul că în deschidere avea să se joace finala campionatului de juniori. Iar una din cele două echipe se numea „U".

Am privit o repriză din finala juniorilor. Am sărit ca pe arcuri la primul nostru gol. Silviu Avram și Willy Covaci, care antrenau echipa noastră, se perpeleau pe bancă. Și aveau de ce. Era munca lor în joc. Eu, în schimb, mă uitam la meci, dar căutam să deslușesc ce se întîmplă jos, în cabină, la cei mari.

Am coborît la pauză. L-am întîlnit în gangul luminat pe Dobrin. M-a salutat, dar parcă l-am simțit zîmbind cu subînțeles. Sus era forfotă mare. Mulți de la Progresul. În vestiar mi s-a părut că totul e în regulă. Am rămas puțin și după începerea reprizei a doua a juniorilor. Veșnica ingratitudine față de juniori. Dar n-ai ce face. E atît de omenește cînd peste o jumătate de oră . . .

Am ieșit afară, pe iarba cea frumoasă a stadionului Republicii. Băieții s-au așezat care pe unde au apucat. Mi s-a făcut și mie dor să stau puțin pe iarbă. De acolo, de jos, mă uitam la capul blond al fundașului junior Szőke. Sorin Bretan ataca mereu pe dreapta, forțînd trecerile. Era și Oprea, mare de tot, cum e și astăzi, și parcă tot tuns cu mașina. Pe la jumătatea reprizei copiii au dat și al doilea gol. Nu mai puteam pierde. În timp ce coboram spre vestiar m-a fulgerat gîndul că am cîștigat la juniori ca să pierdem Cupa României. Ideea fixă de întotdeauna a fotbalistului, cu legea compensației.

A început finala. Am simțit din primele minute că sîntem mai buni. Mingile noastre păreau proiectile pe lîngă „bolțile" piteștenilor. În numai cîteva minute mi-am dat seama că a venit, în sfîrșit, și ziua noastră. Eram calm. Fumam în liniște. Și iată că vine golul. Remus Cîmpeanu intercepteză o minge, avansează și, de la vreo 30 de metri, șutează formidabil: 1—0. Pînă la sfîrșitul reprizei, Dobrin a încercat cîteva intrări, dar s-a izbit de mînia lui Vasile și de jocul foarte calculat al lui Nește, mereu dublat de Traian Georgescu. În atac, Ivansuc era într-una din zilele sale mari.

După pauză a venit acea lovitură formidabilă a lui Zoli, care a decis partida. Golul piteștenilor a fost, într-adevăr,

doar un gol de onoare. Nici o clipă nu am avut impresia că putem pierde. Am meritat victoria. Așa cum a scris a doua zi și „Sportul".

*

Duminică seara, pe gazonul inundat de reflectoare, cînd clujenii descindeau de pe brațele suporterilor, ca să intre în tunelul vestiarului, antrenorul Sepci spunea: *„Am așteptat ziua asta 32 de ani. Eu am mai jucat finala o singură dată, în ediția 1933/34, dar marele atac al Ripensiei m-a străpuns de cinci ori, deși cu puțin înainte apărasem poarta Balcaniadei lui 13—0. Astăzi sînt fericit. Juniorii care acum nouă ani au cîștigat titlul de campioni republicani aduc «Cupa» la Cluj"*.

A fost o finală frumoasă. Un stadion arhiplin a stat încordat 90 de minute. Clujenii au demonstrat ce pot cînd vor. În numărul de duminică al revistei „Sport", antrenorul dinamovist Angelo Niculescu declara: *„Cel mai puternic adversar al nostru în campionat a fost de departe Știința Cluj, o echipă care poate mai mult. Are jucători tineri, plini de talent, și jucători maturi, de o certă valoare"*.

Știința Cluj a confirmat. A jucat modern, cu mișcări largi, cu schimbări de flanc derutante și cu pătrunderi spectaculoase. Moguț a plonjat ca în anii primei tinereți, fundașii marginali Marcu și Cîmpeanu și-au împins tăvălugul pînă în careul advers, doctorul Georgescu a temperat cu experiența sa furia „integralistului" medicinist Grăjdeanu, *trio*-ul de mijloc Al. Vasile — Neșu — Suciu a „măcinat" rampele de lansare ale piteștenilor, iar avangarda Szabo — Ivansuc — Adam a dat o frumoasă culoare tehnică elanului său de totdeauna. De-a dreptul captivantă evoluția lui Ivansuc, care a țîșnit ca din *startblocuri*, derutînd adversarii, și uneori chiar coechipierii, prin alternarea registrelor tehnico-tactice în stil brazilian. De altfel, între tehnologia „celebrului gol-doi al lui Pelé" și cea a barei lui Ivansuc nu există nici o diferență. Aceeași plecare reflexă, același demaraj cu doi adversari în spate, același șut direct, din viteză.

Cupa României a venit la Cluj...

Dinamo Pitești a luptat frumos, n-a cedat nici la 2—0, dar a trebuit să se încline în fața unui adversar în zi mare.

*

Apoi au venit minutele și orele cele mai frumoase. Ne-au luat cu asalt fotoreporterii. Niciodată nu am văzut atît de mulți. Scînteiau *blitz*-urile. Eram împins și eu de către fotoreporterii mai bătrîni să mă alătur băieților. Și ce frumoasă era iarba stadionului Republicii la lumina unui singur reflector...

Am coborît împreună în vestiar. Dar am coborît greu. Eram îmbrățișați și nu puteam intra toți deodată. Pe culoarul spre vestiar l-am întîlnit pe Lazăr Sfera. În vestiar, Bandi-baci Sepci avea ochii umezi. Traian Geor-

...să o privim de aproape, în brațele lui Traian Georgescu

gescu acorda un interviu. Neşu, înfăşurat într-un prosop, se grăbea spre duş, lipăind cu tălpile sale de lemn. Lipiţi parcă de zid, Oprea, Sorin Bretan şi Ţegean priveau uimiţi spectacolul intim al victoriei. Pe culoarul de pe pista „Republicii" se afla în acel moment toată Universitatea clujeană. Adică, mai bine zis, aproape toată Universitatea. Lipsea doar vechea gardă a lui moş Brutus Raţiu.

Am ieşit din vestiar către miezul nopţii. Ne-au întîmpinat flăcările studenţilor. Am avut o clipă impresia că sîntem în Verona medievală. Am intrat cu mare greutate în autobuz. Prin ferestrele deschise zburau buchetele de flori. O fată s-a înălţat pe vîrfuri şi mi-a întins o garoafă. Apoi, ca la o comandă, toţi cei de jos au început să cînte *Gaudeamus*. Şi ne-au petrecut cîntînd pînă spre Izvor. Seara victoriei în jocul cu Unirea Tricolor pălea pe lîngă această noapte extraordinară. În colţ, lîngă Facultatea de drept, autobuzul nostru s-a oprit la stop şi a fost înconjurat imediat de cei care plecaseră mai devreme. Am pornit greu, claxonînd. Pe bulevard, lumea continua să se reverse spre Kogălniceanu. Ne aplauda. Ce mult ne-au iubit întotdeauna bucureştenii! . . .

Am petrecut o noapte albă. Era, de fapt, o victorie a lui „U" de totdeauna. Legea aceea a compensaţiei a hotărît, după cît se pare, că „U" merită să fie răsplătită în al 46-lea an de viaţă.

În noaptea aceea albă am revăzut toată povestea „şepcilor roşii". Vinul din pahare mişca frumos, ca un operator iscusit, fotografiile vechi şi noi.

Cu noaptea aceea s-ar cuveni să închei. Tot ceea ce urmează pare să-i dea dreptate lui Zoli Ivansuc. Eu, însă, dragă Zoli, nu-ţi dau dreptate. Spuneai că ai realizat 40 la sută din ceea ce ai fi putut realiza în fotbal. Dar nu te cred, deşi poate că eşti sincer. Şi ştii de ce? Pentru că am o zicală care e fatalistă doar în aparenţă: „Fiecare om face în viaţă exact ceea ce poate să facă". Eu pe tine te-am iubit ca jucător pentru ceea ce ai făcut. Vrei să fiu foarte sincer? N-ai fi putut face mai mult. Şi sînt sigur că, dacă ai lua-o de la capăt, n-ai face I.E.F.S.-ul, ci tot Medicina. Ştii de ce? Pentru că la „U" aproape nimeni nu a fost prizonierul mingii pînă la uitarea de sine, cum

Copiii Ciujului

spunea Baratky, cel care a reușit să facă din mingea de fotbal un ideal absolut. La noi, la „U", totul s-a făcut dintr-un entuziasm de un an, de o oră sau de o clipă. Dintr-un entuziasm al unor oameni obișnuiți. Guga, însuși, despre care toți spun că a avut calitățile unui fotbalist desăvîrșit, s-a aprins numai la gîndul că ar putea dovedi tuturor că poate juca oricînd în atacul lui Rudy Wetzer și al Chinezului, format din prizonieri ai mingii. Sfera, a spus-o chiar el, ar fi putut rămîne la Timișoara, dar a preferat să petreacă patru-cinci ani la „U". Eu, la rîndu-mi, dragă Zoli, mărturisesc că n-aș fi putut face mai mult la fotbal. Chiar dacă aș fi fost tentat, prin cine știe ce nebunie, să nu mă fac medic de nas, gît și urechi. La noi, la „U", copiii au iubit cartea, chiar dacă s-au făcut glume, uneori, pe socoteala asta. Pe Traian Georgescu nu l-a putut învinge farmecul unic al marelui său meci cu Voinescu. Tu însuți ai făcut totul numai din orgoliu. Ai vrut să demonstrezi tuturor și mai ales ție însuți că ai fi putut juca mai bine ca brazilienii dacă... Și n-ai pierdut prilejul meciului cu Bahia. Ai vrut să-ți încerci puterea cu Mendoza și cu Atletico Madrid... Și n-ai pierdut prilejul de a-l seduce, fără alt scop, pe antrenorul spaniol Balmanya. Noi, cei de la „U", am fost întotdeauna campionii entuziasmelor de un an, de o oră, de o clipă.

A existat un om care a vrut să ne schimbe. Pentru că era prizonier al mingii. Știi foarte bine la cine mă gîndesc. La Titi Teașcă. Un timp am fost sedus și eu de planurile lui măreție. Cum au fost seduși și alți îndrăgostiți de minge. Ne-a promis Victoria cea mare. Dar cu un preț imens. Visul lui era

Să aibă o echipă în cantonament de la 1 ianuarie la 31 decembrie.

Să cheme profesorii la patul de odihnă al studenților-fotbaliști, în sesiuni veșnic deschise.

Să construiască tuneluri pentru ca „U", devenită între timp o „Societate în nume colectiv pentru adunarea punctelor emise la Bursa clasamentului", să nu zărească niciodată luminile de la „Ursus" sau de la „Fetițele vieneze".

Programul ar fi fost grandios, dar monstruos. Am fi cîștigat, poate, pînă la urmă două locuri în clasament (deși asta nu s-a întîmplat), dar am fi pierdut bunul nostru cel

mai de preț: entuziasmul spontan de o oră, de o clipă, care l-a născut pe „Haide, U!“ și a făcut din „U“ mai mult decît o echipă.

... Acum trei ani s-a jucat la Cluj un meci între bătrînii marelui C.C.A. și bătrînii lui „U“. A fost un meci frumos, cum se întîmplă întotdeauna cînd bătrînii joacă în fața tinerilor. După joc ne-am adunat toți, Zavoda II și Luca, Tony și Bone, la Casa Universitarilor. Era o noapte frumoasă. Priveam spre Feleac și spre tinerețe. Și deodată Tony s-a pornit să cînte: *Într-o noapte tîrzie / Rătăcind pe alei / Pe sub ramuri de tei / Am zărit ochii ei / Lucitori ca de drac / Și frumoși ca de zei / Ochii tăi, ochii tăi...* Tony cînta, vorba lui Titus, precum clopoțelul de la poarta raiului... M-am uitat la Voinescu. Am vrut să-i spun ceva. Mi-a făcut semn să tac. Cînd Tony a sfîrșit cîntecul, „Țop“ Voinescu mi-a spus: *„Dragă Mircea, de foarte multe ori m-am întrebat cum de ați făcut să ne bateți în atîtea rînduri, deși, poate, niciodată nu ați avut o echipă mai puternică decît a noastră. Abia astă-seară, aici, îmi dau seama că ne-ați bătut cu cîntecul“.*

Și așa a fost.

Acum trebuie să închei de-adevăratelea. Și am să închei copiind niște rînduri scrise nu de mult despre „U“. Judecați-le și dumneavoastră.

«Puține dintre echipele noastre de fotbal au fost și sînt mai iubite decît Universitatea Cluj. Acesta este și motivul pentru care mulți dintre iubitorii fotbalului nostru refuză să creadă că „U“ împlinește 50 de ani în această toamnă.

Ce reprezintă, la urma urmei, „U“ în povestea fotbalului nostru? Dacă privim palmaresul din pagina alăturată, ne dăm seama că „U“ n-a băut prea mult din cupele bucuriei. O singură victorie pînă la capăt, aceea din 1965, a încununat strădaniile unui întreg Semicentenar. E adevărat, de-a lungul anilor, „U“ s-a apropiat de cîteva ori de victoria supremă, dar a pierdut prilejul, poate în virtutea unei filozofii pe care a cîntat-o cîndva un mare poet clujean, cînd a restrîns în cîteva cuvinte frumusețea visului neîmplinit: „Orice idee aplicată e un înger căzut“.

Bineînțeles că Universitatea Cluj e departe de acest dor de neîmplinire, dar istoria ei se confundă cu o asemenea idee. Echipă studențească prin definiție și structură,

„U“ 1966. Simfonie în negru și alb . . .

Universitatea Cluj a ridicat pe gazonul fotbalului nostru noțiunea de joc la superlativ. Pentru studenții clujeni, fotbalul a fost întotdeauna doar un joc. Orice încercare de forare a limitelor jocului a avut o reacție naturală din partea „șepcilor roșii" de totdeauna.

Fără îndoială că această stare de spirit nu poate fi aplaudată prin prisma Fotbalului Mare, care vizează întotdeauna vîrful performanței. La Cluj, însă, așa cum spuneam, visurile de mărire în fotbal au pălit întotdeauna în fața bucuriei de a juca, a unei bucurii deseori candide, în care meșteșugul cuceririi victoriei a fost cu mare greutate deprins.

În ciuda acestei boeme perpetue, Universitatea Cluj a fost de foarte multe ori un partener (dar niciodată adversar) de temut pentru multe din echipele noastre avide de glorie. După cum vedeți în palmares, în primele rînduri, Ripensia însăși, care reprezintă în cel mai înalt grad noțiunea de Echipă, a suferit din greu în fața copiilor teribili ai Clujului.

Se spune deseori că o echipă universitară trece prin momente seismice o dată la cinci ani, cînd unii pleacă, iar alții vin. Dacă cercetăm palmaresul și istoria, ne dăm seama că uneori această succesiune de tipul anotimpurilor își exercită, într-adevăr, legea. Cu toate acestea, Universitatea Cluj, mai mult decît toate celelalte echipe universitare din țara noastră, a trăit deseori din elanurile unor oameni care au învins periodizarea tehnicistă a celor cinci ani școlari.

Cei care au trăit 50 de ani alături de Universitatea Cluj susțin că „șepcile roșii" au avut pînă acum patru mari despărțitori de epocă. Este vorba de Guga, despre care bătrînii spun că a fost unul dintre cei mai mari jucători ai fotbalului nostru, este vorba de Sfera, cel care avea să facă mai tîrziu greu egalabila pereche Sfera-Albu, este vorba de dr. Mircea Luca, care se confundă de mult cu „U" cel de ieri, de azi și de totdeauna, este vorba, în sfîrșit, de Ivansuc, una din mîndriile artei fotbalistice de pe gazonul clujean, rămasă Clujului la fel ca și Luca, pentru totdeauna.

Universitatea Cluj n-a fost niciodată o echipă de efort prelungit. Ea a trăit din elanurile dezlănțuite ale celor

mai mulți, elanuri cărora spiritul metodic al unui jucător de tipul doctorului Traian Georgescu n-a reușit să le găsească albia.

Universitatea Cluj a învins și a pierdut cînd nu se aștepta nimeni. Pînă și victoria ei din Cupa României este rezultatul unor coincidențe de calendar, cînd studenții au găsit forma maximă prin legile hazardului.

„U" a încercat de cîteva ori să fie mai mult decît poate. A încercat să uite ceea ce este. A încercat, în ultimă instanță, să nu mai fie „U", jertfind minunata potcoavă neagră de pe pieptul ei studențesc, în numele dorinței de a fi ceea ce niciodată nu va putea fi.

Universitatea Cluj va fi întotdeauna doar o campioană a elanurilor nestăvilite. Poate exista oare un titlu mai frumos?"

Cluj—București, iulie 1969

CUPRINS

Prefață . 5

Prolog necesar . 7

Amintirile lor

Corul din „Hernani“ . . . 9
Undeva, în Italia 11
Bătrînul cronicar Lisandru . . 13
Unde-s brazii astăzi 17
Învingătorul „Scalei“ . . . 18
Fotbalul de altădată . . . 19
Place de la Concorde . . . 20
Guga 22
Deutsch, santinela imperială . 23
Marele „U“ 24
Cei 500 de dolari . . . 25
Vedeniile 26

Amintirile mele

Hungaria 29
Carnețelul de cuvinte 31
Totul a fost frumos la „U“ . . 33
Ujpest și căprăria lui Hermes . 36
Îndată după Ripensia! 40
Floarea de colț 44
Amiaza lui „U“ 45
Calvarul 50
Sever Coracu 51
Viscolul 53
Tricourile 58
Cînd sună tulnicele 58
Ce mult ne-au iubit bucureștenii! 62
De la sublim la ridicol . . . 68
La revedere, I.T.A.! 70
Ce mult am vrut să joc la „U“ . 82
Doctorii s-au dus 84
Derbyul inimilor 86
David și Goliat 87
„Cutremurul“ 92
Intermezzo cu hocus-pocus . . . 94

Copiii Clujului 96
Nu credeam să-nvăț 96
Ce greu se naște o echipă . . . 102
O seară de vis 104
„Haide, U!" 113
Minutul 90 114
Visez un film 116
Legea compensației 119
Un om în afara legii? 122
Acum ori niciodată! 125
11 iulie 1965 128

ERATĂ

Pag.	*rîndul*	*în loc de*	*se va citi*
92	Rîndul 12	Gigă	Gică
105	Fotografie	M	H
138	Rîndul 4	forare	forțare

„ȘEPCILE ROȘII"

BUCUREȘTI 1969
COLI TIPAR: 9
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ CLUJ

Str. BRASSAI Nr. 5—7
COMANDA Nr. 647/1969